

Ác lang MỄ NHẠC
giường bạn

~(=^__^=)~

Ác Lang Giường Bạn

J J J

Tác giả: Mễ Nhạc

Thể loại: hiện đại, oan gia vui mừng có chủ ý, HE

Tình trạng: hoàn

Số chương: 10 chương

Nguồn convert: <http://mauxanhkyniem.wordpress.com/2011/09/28/cv6/#comment-2215>

Cảnh báo của editor là truyện này H hơi nhiều á.

Vấn án

Tuy rằng này nữ nhân gốc hắc không phải ngày đầu tiên lĩnh giáo.

Dù sao, năm đó hắc chính là xem nàng ngơ ngác nộn nộn thật là tốt ức hiếp.

Mới uy hiếp nhìn trộm thư khiến nàng ký hạ bán mình chính mình phái đi.

Nhưng là này mười năm đến, hắc đối nàng là như thế nào, nàng tổng sẽ không không rõ ràng lắm đi?

Nếu không phải thích nàng, quá khứ còn tại trường học thời điểm...

Hắc dùng vốn chính mình xa hoa, hưởng thụ lại cùng nàng đến thức ăn tiện lợi sao?

Nếu không phải làm nàng là bạn gái.

Hắc hội thủy chung như một cùng nàng ra song nhập đối, hoàn toàn không có cái khác đối tượng sao?

Cổ tình này ngu ngốc chính là nhìn không thấu điểm này.

Vừa nghe nói hắc phải cùng kẻ có tiền nhà giàu thiên kim đính hôn

Cư nhiên tự giác thân là nữ phó không có tư cách hỏi, điện thoại đều không có đánh tới.

Không chỉ như thế, còn như là phải cùng hắc phân rõ giới tuyến làm cho hắc chạy tới thân cận.

Ghê tởm hơn chính là, bát quái cầu tử cũng chạy tới sắp một cước, ba hoa chích choè hồ viết vừa thông cáo.

Tức giận đến mẫu thân nàng té xỉu nằm viện, cũng càng kiên định nàng cùng hắc tách ra ý niệm trong đầu...

Chương 1.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Trong một công ty mạo dịch, bộ phận kế toán đang phải thức đêm để tăng ca, mỗi lần cuối tháng đến ngày tổng kết sổ sách, chính là thời điểm bộ phận kế toán bận rộn nhất.

Bộ phận kế toán có năm nhân viên nữ, có thể nói là từ sáng sớm vội đến tận khoảng tám rưỡi tối mới xong, so với thời gian dự định còn sớm hơn một giờ, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, sau đó bắt đầu thu đồ vật này nọ, chuẩn bị tan tầm.

"Mới tám rưỡi mà thôi, như vậy mình vẫn còn thời gian cùng bạn trai hẹn hò." Đang nói chuyện chính là Vương Mĩ Lam, cô ở công ty nhậm chức nhanh chóng đã được năm năm.

"Tình cảm của Mĩ Lam cùng bạn trai thật tốt, hơn nữa, lúc trước anh ta không phải còn tặng cho cậu một cái túi LV sao? Thật sự là làm cho người ta hâm mộ." Một đồng sự ao ước mà nói. Mấy tháng trước, bạn thân của Mĩ Lam giới thiệu bạn trai cho cô là chủ quản của một công ty khoa học kỹ thuật.

"Cái này cũng không có gì." Vương Mĩ Lam có chút đắc ý cười, "Đúng rồi, mình cũng không định nói gì mấy ngày hôm trước bạn trai nói muốn mình tháng sau sắp xếp nghỉ mấy ngày? Anh ý nói muốn dẫn mình ra đảo chơi."

"Oa ặc, giỏi quá!" Vài đồng nghiệp nữ cơ hồ đồng thời phát ra thanh âm hâm mộ muốn chết, tất cả mọi người đều cảm thấy Vương Mĩ Lam thật sự đã câu được rùa vàng.

"Mình nha cũng không có ảo tưởng làm thiếu phu nhân gì đâu, dù sao rất nhiều nhà giàu đều coi trọng chuyện môn đăng hộ đối, cho nên chỉ cần đối phương thu nhập không tồi, có công tác ổn định, hơn nữa thương mình yêu mình, chỉ cần như vậy là mình thấy mỹ mãn rồi." Vương Mĩ Lam thực sự vừa lòng với

bạn trai hiện tại.

"Nói cũng phải, có thể bay lên đầu cây biến thành phượng hoàng đích thực là đã ít nay càng ít, phụ nữ xinh đẹp như sao kim cũng không có vài người có thể tiến vào nhà giàu có, lại càng không nói đến loại bình thường bình dân như chúng ta."

"Mộng đẹp liền chỉ ở lại trong mộng, bình thường vẫn là nên cố gắng công tác thật tốt, được rồi, về nhà thôi."

Mọi người thu thập mọi thứ thật tốt, lúc sau cùng nhau đi ra văn phòng, rời khỏi công ty, Vương Mĩ Lam cùng hai nữ đồng nghiệp đi cùng hướng với nhau, mà Đinh Nhã Viện cùng Vu Tâm Lăng còn lại đi theo hướng khác.

"Mình cảm thấy được chị Mĩ Lam thoát nhìn thật hạnh phúc." Vu Tâm Lăng đẩy kính mắt trên mũi lên, ngốc nghếch cười ngọt ngào, cô cũng giống như các đồng nghiệp khác cảm thấy thực hâm mộ. Cô cùng Nhã Viện là từ nhỏ đã nhận biết là bạn tốt của nhau, hai năm trước sau khi tốt nghiệp đại học cùng nhau vào công ty này nhậm chức.

Phát hiện ra bạn tốt bên cạnh không nói gì, vừa ngẩng đầu lên, phát hiện ra cô ta đang dùng một loại ánh mắt quái dị trừng mắt nhìn cô.

"Làm sao vậy, làm gì mà nhìn mình như vậy?"

"Bạn trai của chị Mĩ Lam bất quá chỉ là chủ quản của công ty khoa học kỹ thuật, cũng chỉ mới quen biết được mấy tháng, đã đưa chị ý mua túi hàng hiệu lại vừa muốn đưa chị ý xuất ngoại vui chơi, vậy còn cậu, cùng Hạ Tuấn Bình ở cùng một chỗ mười năm, lấy thân phận cùng địa vị của tên kia cho dù không phải là nhà hay xe, hẳn ít nhất cũng phải đưa này kim cương hoặc châu báu chứ!"

Vu Tâm Lăng cười khố: "Chị Mĩ Lam là chị Mĩ Lam, mình là mình."

"Nhìn dáng vẻ của cậu, đừng nói gì đến kim cương châu báu, mình xem ngay cả hạt đậu xanh cũng không hề có?" Đinh Nhã Viện thay nàng chua xót mà nói.

Đối mặt với sự chế giễu của bạn tốt, Vu Tâm Lăng chỉ lơ đãng, ngược lại thuận theo lời nói của bạn tốt mà nói giỡn: "Mình lại không thích kim cương châu báu, song có lẽ nếu Tuấn Bình đưa mình đậu xanh, mình liền bắt lấy nó để nấu, ăn có thể giảm xuống cơn tức, ha ha."

"Ha ha?" Đinh Nhã Viện đối với chuyện bạn tốt cười lạnh nói tuyệt đối không cổ động: "Mình thực hoài nghi tên kia sự là bạn trai của cậu sao? Cho dù kết giao không công khai, còn luôn coi cậu giống như người hầu nhỏ hồ đến gọi đi, đối với cậu thật quá mức keo kiệt bủn xỉn, thật là cái tên keo kiệt"

"Nhã Viện, đừng nói Tuấn Bình như vậy, kỳ thật anh ấy đối với mình tốt lắm, về phần có công khai hay không, mình cảm thấy được chuyện đó cũng không quan trọng." Bởi vì kết giao chính là chuyện của hai người bọn họ.

"Sao lại không quan trọng? Nếu chúng ta vẫn còn là tiểu nữ sinh chỉ hơn mười tuổi thì không tính, nhưng là hiện tại đã hơn hai mươi bốn tuổi rồi, thanh xuân của người phụ nữ có hạn, Hạ Tuấn Bình tối thiểu cũng nên cho cậu một thân phận xác minh bạn gái, làm cho tất cả mọi người đều biết cậu là bạn gái anh ta, dù sao năm đó chính anh ta cũng đã dùng mưu kế quyến rũ cậu, sau đó còn có người ngu dốt bị anh ta lừa gạt, một lần lừa gạt chính là mười năm."

Hạ Tuấn Bình trong miệng của bạn tốt Nhã Viện, chính là vào năm các cô học trung học năm thứ hai, năm đó bởi vì bị anh bắt gặp cô phạm vào nội quy trường học, bởi vậy về sau phải đáp ứng đều ngoan ngoan nghe theo lời anh, từ nay về sau đã trở thành người hầu gái bị anh sai bảo, nhưng anh chỉ học cùng anh có ba tháng thì phải đi Mỹ du học.

Vốn tưởng rằng sau khi anh đi Mỹ du học, thì từ nay về sau sẽ không gặp lại anh, cũng không trở lại làm kiếp người hầu, bởi vậy thời điểm mà anh tìm đến cô vào kì nghỉ hè thì cô thật sự suýt bị hù chết, từ đó anh cứ vào nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm đều quay về Đài Loan nhất định sẽ tìm đến cô, mãi cho đến hiện tại.

Cô biết bạn tốt vì cô mà suy nghĩ, nhưng mà nàng cũng không cảm thấy kết giao với Tuấn Bình như vậy có cái gì không ổn, hai người chỉ cần có thể ở cùng một chỗ là tốt rồi.

"Tâm Lăng, cậu không nên nghĩ rằng mình đang xúi bẩy cậu, nhưng mình hy vọng hai người công khai kết giao là có nguyên nhân." Cô thật sự lo lắng cho bạn bè: "Cậu vừa mới cũng nghe thấy chị Mĩ Lam các cô nói, nhà giàu thực sự chú ý đến môn đăng hộ đối, lúc sau công khai, vạn nhất..... Minh nói là vạn nhất cha mẹ Hạ Tuấn Bình phản đối chuyện hai người kết giao, như vậy cậu sẽ không thể ở cùng một chỗ với anh ta, mình sẽ giúp cậu giới thiệu bạn trai mới."

Tâm Lăng là loại hình nữ sinh vui vẻ, cá tính ôn nhu lại thiện lương, nhớ rõ khi đại học có rất nhiều nam sinh theo đuổi cô, trong đó đủ loại gia thế cùng bề ngoài cũng không tệ, nhưng đều bị cô cự tuyệt, thật không biết Hạ Tuấn Bình đã làm thế nào để tẩy não cô, làm cho vô đối với hẳn một mực khẳng khẳng như vậy .

Bạn trai mới? Vu Tâm Lăng không thể tưởng tượng được người bên người không phải là Hạ Tuấn Bình: "Nhã Viện, cảm ơn cậu, mình biết cậu rất tốt với mình, nhưng, mình không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần cùng anh ấy ở một chỗ, mình đều cảm thấy thực sự an tâm." Anh đã như là một bộ phận trong cuộc sống của cô.

Quả nhiên là bị tẩy não! Đinh Nhã Viện thật sự không biết nên nói cái gì nữa, kỳ thật cô cũng biết, nguyên nhân một mực khẳng khẳng như thế không phải là bởi vì thực lòng thích đối phương.

"Tâm Lăng, cậu thật sự thích Hạ Tuấn Bình như vậy sao?" Yên lặng đi theo anh, một gót chân cũng chính là mười năm.

Vu Tâm Lăng không chút do dự gật đầu, cười khẽ; " uh."

Thấy bạn tốt dường như đem chuyện bất lợi trở thành chiếm tiện nghi, Đinh Nhã Viện lắc đầu thở dài: "Mình đã nghe thế hệ trước nói qua, quyến luyến một người đến mất đi lý trí, cái gì cũng không để ý, rất có thể là ăn phải bùa chú của đối phương. Mình xem cậu, quả thực chính là bị Hạ Tuấn Bình hạ cổ độc, không có thuốc chữa." Mười năm nay, mỗi lần hạ thêm một chút, đến cuối cùng làm cho Tâm Lăng hoàn toàn không thể rời khỏi anh ta.

"Có lẽ." Vu Tâm Lăng lộ ra một lúm đồng tiền thật to.

Lúc này di động trong túi của cô đột nhiên vang lên, nghe được âm nhạc của tiếng chuông, cô biết là ai gọi tới, tâm không khỏi khẩn trương nhảy lên.

Mắt nhìn người đang "Thuyết giáo" bên cạnh mình. Thật là bạn tốt, cô đang do dự có nên ở trước mặt Nhã Viện nghe hay không, thì thấy Đinh Nhã Viện không kiên nhẫn nói: "Nhìn mình làm cái gì, ồn ào quá, nhanh mà nghe đi."

Vu Tâm Lăng nhấn một nút để nghe, đều chưa có mở miệng nói chuyện, thì chợt nghe thanh âm trầm thấp mà hơi mạnh mẽ từ trong điện thoại kia truyền đến.

"Tan tầm rồi?"

"Vâng."

"Anh ở N.T, em lại đây."

"Được."

Nghe thấy bạn tốt trả lời như vậy, tuy rằng chỉ là trả lời đơn giản, nhưng Đinh Nhã Viện đại khái cũng biết là chuyện gì: " Hạ Tuấn Bình gọi cậu đi tìm anh ta?"

" Uh, anh ấy đang ở N.T." Vu Tâm Lăng thành thật trả lời.

Chương 1.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Cho nên cậu lần này vừa muốn ngoan ngoãn nghe lời, tùy ý thì gọi tùy ý đến, sau đó để mình một mình tại nơi này?" Mười năm nay, cái này không biết là lần thứ bao nhiêu Tâm Lăng phải đón tiếp "Mệnh lệnh" của Hạ Tuấn Bình mà bỏ lại cô, đương nhiên đây chắc chắn cũng không phải lần cuối cùng.

"Nhã Viện, cậu đừng như vậy nữa, lần sau mình mời cậu ăn cơm nhé." Vu Tâm Lăng hơi làm nũng cầu xin bạn tốt thông cảm.

"Tên kia nghĩ đến anh ta là ai vậy, cũng không phải

là thiên hoàng lão tử, chỉ cần mỗi lần gọi điện thoại, thì cậu sẽ lập tức đi tìm hẳn, cậu là bạn gái hẳn, không phải là hầu gái của anh ta."

"Nhã Viện, cho dù Tuấn Bình không gọi điện thoại cho mình, thì mình cũng muốn nhìn thấy anh ý, gần đây tâm tình của anh ý hình như không tốt lắm, mình thực lo lắng cho anh ý." Có phải công việc áp lực quá lớn hay không? Làm cho nàng thực sự lo lắng.

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của bạn tốt, Đinh Nhã Viện thật sự đối với nàng dựng thẳng cờ lên hàng." Vu Tâm Lăng, mình thấy nữ nhân ngu ngốc nhất trên thế giới này chính là cậu, mình thật sự không biết nên bắt cậu làm cái gì bây giờ, nên nói thế nào với cậu."

Rõ ràng đã bị người sói tấn công gắt gao con cừu ăn đến chết, cho dù bị ức hiếp vô lý cũng không nghĩ tới cừu nhỏ kia còn đang lo lắng cho tâm tình của chó sói không được tốt, thật sự là quá mức rồi.

"Được rồi mà, Nhã Viện, mình phải đi trước, lần này cậu cũng sẽ giúp mình nhé?"

"Để mình suy nghĩ."

Cô cùng Tâm lăng giống nhau đều mồ côi một người, cha của cô là hướng dẫn viên du lịch, thường thường hay không ở nhà, bởi vậy từ trước kia cho đến bây giờ, mỗi lần Tâm Lăng đi tìm Hạ Tuấn Bình, đều là nói đến nhà cô, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ phối hợp diễn trò, gọi điện thoại cho bác gái Vu, hại nàng mỗi lần nhìn thấy bác hái Vu, đều cảm thấy có tội.

"Nhã viện, mình van cậu đấy."

Đối với tương lai của bạn tốt cảm thấy lo lắng, nhưng đối mặt với sự thỉnh cầu của cô, nàng luôn luôn mềm lòng, bởi vì nàng xem ra đến bây giờ, Tâm lăng thật sự yêu Hạ Tuấn Bình.

"Mình đã biết, nếu bác gái có gọi điện thoại cho mình, mình sẽ không vạch trần."

"Nhã viện, cảm ơn cậu, mình biết chỉ có cậu đối với mình tốt nhất." Vu Tâm Lăng cười vui vẻ. Nhã Viện không chỉ là bạn tốt của cô, mà cũng là chị em tốt nữa: "Mình đi đến N.T, chúng ta ngày mai gặp lại." Hướng bạn tốt phát tay nói gặp lại, nàng lập tức gọi taxi đi đến N.T trước.

Nhìn cô cười ngồi trên xe taxi, Đinh Nhã Viện chỉ có thể lắc đầu. Bị trở thành nữ hầu gái tùy truyền tùy đến, còn có thể cười vui vẻ đến như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Tâm Lăng ngu ngốc này, mà chính mình cũng luôn không thể cự tuyệt thỉnh cầu của cô ý, giúp đỡ cô nói dối, có phải cũng có tội hay không?

N.T, là một quán bar cao cấp chỉ áp dụng cho hội viên có số lượng hạn chế, nằm ở phía đông tầng cao nhất của công ty bách hóa, không có biển hiệu, có thang máy riêng chạy xuyên suốt, trước cửa có nhiều nhóm phục vụ làm nhiệm vụ phục vụ từng hội viên, không phải hội viên không thể vào đây, hoàn toàn giữ gìn việc riêng tư hội viên, cũng bởi vì nó đủ kín đáo, bởi vậy cho dù hàng năm hội phí cao tới trăm vạn tệ, vẫn hấp dẫn rất nhiều doanh nhân cùng những kẻ có tiền gia nhập, giống như vị trí của nó, là người bình thường thì không thể vào được nơi này, trên Kim Tự Tháp cao điểm nhất

Ngồi ở trên ghế sofa da, Trác Chí Hàng nhìn bạn tốt Hạ Tuấn Bình nhận điện thoại di động, cười mỉa nói: "Nhìn bộ dạng nói chuyện của cậu, như thế nào, lại gọi cho hầu gái nhỏ của cậu a?"

Biệt danh Hầu gái nhỏ tồn tại là do tám năm trước khi anh lần đầu tiên quen biết Vu Tâm Lăng, lúc ấy cô mới học trung học, thoát nhìn vô cùng non nớt, sau đó luôn có một bộ dạng ngoan ngoãn ở bên cạnh Hạ Tuấn Bình, bởi vậy bị anh đùa trêu là nữ hầu gái của Tuấn Bình.

Hạ Tuấn Bình không trả lời, xem như cam chịu, anh bưng Vodka trên bàn lên bỏ thêm đá vào, nhẹ lay động ngăn rượu chén, phát ra thanh âm loảng xoảng thanh thúy, sau đó uống một hơi cạn sạch, mặc dù cặp con người đen bình tĩnh không một gợn sóng, nhưng mảy rậm nhú lại tiết lộ tâm tình của anh lúc này không hề tốt.

Đem rượu Vodka trở thành nước sôi mà uống, Trác Chí Hàng đương nhiên cũng nhìn ra được tình trạng xấu của bạn tốt, hơn nữa hẳn cũng biết vì sao tâm tình của anh ta không tốt: "Nhìn bộ dạng này của cậu, không phải là hôn sự của Lý gia đã định rồi chứ "

Tâm tình xấu của bạn tốt đến từ việc bị buộc kết hôn, không, là đám hỏi để cho quan hệ của công ty.

Anh cùng Tuấn Bình đã là bạn tốt nhiều năm, bối cảnh gia thế của hai người không khác nhau cho lắm, giống như bọn họ là người kế nghiệp tiếp theo của công ty, đại khái là khoảng hai bảy, hai tám tuổi bắt đầu quyết định, bồi dưỡng thay thế, tình trạng gia đình anh đặc biệt hơn, bởi vì chín đời cũng chỉ có con một, nên sự nghiệp của gia tộc cũng chỉ có thể do anh tiếp quản, cũng sẽ không buộc anh nhất định phải lấy ai, thậm chí hiện tại chỉ cần người phụ nữ nào có con với anh, lập tức là có thể trở thành vợ thành người trong nhà của bọn họ.

Nhưng nhà Tuấn Bình lại có điểm bất đồng, anh có bảy anh em cùng cha khác mẹ. Thời còn trẻ cha mẹ anh kết hôn đã nhiều năm, nhưng thủy chung không có mang thai, cuối cùng người lớn ở nhà sai khiến, để cha anh lấy người vợ thứ 2 và thứ 3, ngay lúc người vợ thứ 2 và thứ 3 cùng đồng thời mang thai, thì mẹ anh cũng mang thai, cuối cùng bởi vì mẹ anh sinh non nên, anh liền trở thành con trưởng của Hạ gia.

Mặc dù anh là con trưởng của Hạ Gia, nhưng cha anh cũng đã nói, ai có năng lực tốt nhất, thì mới có thể trở thành người nối nghiệp, cũng chính là tổng tài tương lai của tập đoàn, tuy nói để cho anh em bọn họ đều tự chứng tỏ thực lực của mình sau đó cạnh tranh vị trí người nối nghiệp, nhưng trong các anh em, năng lực không tồi cũng chỉ có lão Nhị cùng lão Tam.

Bất quá lão Tam nhà anh đã bị gạt bỏ ra bên ngoài, năm đó khi từ Mỹ du học trở về, không biết vì cái gì, anh không có vào công ty nhà mình làm ngược lại chạy tới bên trong hắc đạo, bởi vậy có năng lực cạnh tranh cùng Tuấn Bình cũng chỉ có lão Nhị nhà anh.

Gần đây truyền ra tin tức Tập đoàn Hạ gia cố ý cùng Lý gia tập đoàn thực phẩm mạnh nhất Đài loan làm đám hỏi, mà chú rể chính là Hạ Tuấn Bình, từ lúc đó đến nay, cha chỉ sợ là cố ý bồi dưỡng hẳn trở thành người nối nghiệp của tập đoàn.

"Chuyện cậu phải kết hôn, nữ hầu gái nhà cậu có biết không?"

Hạ Tuấn Bình vẻ mặt lại lạnh hơn vài phần: "Cậu không có đáp ứng hôn sự."

Trác Chí Hàng tuyệt đối không ngoài ý muốn nghe được đáp án này, dù sao nếu anh đã đáp ứng rồi thì hiện tại sẽ không ngồi ở chỗ này uống rượu giải sầu. Hiện tại đã là thời đại nào rồi, làm gì có chuyện cùng người phụ nữ mình không yêu kết hôn, huống chi bên người anh còn có nữ hầu gái đã theo sát mười năm rồi.

"Mình nghe nói có người hình như đang tính toán cự tuyệt hôn sự, không biết là thật hay là giả?"

Trác Chí Hàng mắt đang nhìn người không được mời từ trước đến nay, là lão Nhị của Hạ gia Hạ Người Bình.

Diện mạo của Hạ Người Bình cùng anh hai có thể nói là hoàn toàn bất đồng, không bằng Hạ Tuấn Bình âm nhu tuấn mỹ kia, hình dáng của anh ta thâm sâu để lộ ra rõ ràng, mang theo điểm khí khái thô lỗ, nói chuyện như bề ngoài của anh ta, dừng cảm lại không câu nệ tiểu tiết.

Hạ Tuấn Bình nâng mắt cùng đưa em cùng cha khác mẹ, không nói gì.

Nếu bị người khác lạnh lẽo trừng mắt liền sợ hãi mà ẩn nấp, như vậy anh sẽ không gọi là Hạ Người Bình." Cự tuyệt không phải là tương đương với việc buông tha cạnh tranh cho người nối nghiệp, làm gì có người nào ngốc như vậy? Nói thật, rất dễ dàng để lấy được vị trí người nối nghiệp, như vậy sẽ làm em cảm thấy thực sự không thú vị."

Hạ Tuấn Bình hừ cười: "Cậu cứ yên tâm đi, tôi sẽ cho cậu bề bộn công việc, tuyệt đối sẽ không thú vị."

"Anh tốt nhất nói được thì làm được, xuất ra toàn lực, bởi vì chỉ một sơ xuất nhỏ, anh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi đến công ty con làm chủ quản nhỏ." Hạ Người Bình hơi trào phúng trả lời.

Trác Chí Hàng nhìn Hạ Người Bình đánh giá. Không hổ là sản phẩm của Hạ thị, vẻ mặt siêu tự tin kia cùng Tuấn Bình cơ hồ giống nhau như đúc, chỉ là cá tính của tiểu tử này vẫn kém nhau một chút, ngữ khí nói chuyện vẫn là giống nhau, vẫn giống như trước kia, hoàn toàn không đem Tuấn Bình so với anh sinh ra sớm hơn một tháng trở thành anh cả.

"Hạ Tuấn Bình, tôi nói cho anh biết, vị trí tổng tài tương lai là của tôi, tôi chỉ ngồi vào chỗ của mình thôi." Hạ Người giọng nói lên cao vô cùng cao ngạo sau khi biểu thị công khai thì xoay người rời đi.

Chương 1.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Tiểu tử kia vẫn kiêu ngạo càn rỡ như cũ." Nhưng Hạ Ngươi Bình đích xác có năng lực để cao ngạo, một công ty con của Hạ gia sắp sụp đổ đã được anh ở phía sau chỉnh đốn làm sống lại, công trạng đồ sộ, có đôi khi ngẫm lại, cảm thấy may mắn chính mình là con một, ngộ nhờ anh làm con trưởng ở Hạ gia, Hạ Tuấn Bình có người em lợi hại như Hạ Ngươi Bình, chỉ sợ anh chỉ có thể đứng ở một bên để gió lạnh thổi đi.

Bất quá tiểu tử kia không phải bắn tiếng đe dọa, mà Hạ bá phụ là một người đàn ông thuộc loại truyền thống, tính tình cứng rắn lại không quan hệ tốt, một khi Tuấn Bình cự tuyệt hôn sự, như vậy rất có thể Hạ bá phụ thật sự sẽ lựa chọn Hạ Ngươi Bình làm người nối nghiệp, quản lý toàn bộ tập đoàn, dù sao chính bản thân bác Hạ cũng không phải là con trưởng.

Anh đã từng gặp qua con gái một của Lý gia Lí Thi Mạn mấy lần, bộ dạng xinh đẹp, nhưng lại không giống với các thiên kim Đại tiểu thư bình thường khác, cưới cô, thời gian hẳn là sẽ rất khó qua đi?

Bởi vì gần như tất cả thiên kim Đại tiểu thư từ nhỏ học không phải đàn dương cầm thì chính là xen, nhưng nghe nói vị Đại tiểu thư này từ nhỏ học chính là Tae Kwon Do, không thủ đạo, cảm giác rất dã man lại rất bạo lực, nghĩ đến tương lai có thể vì lén đi ăn thịt sống, mà về nhà lại bị đánh đến bầm dập mặt mũi, anh không khỏi run run.

Nhưng Tuấn Bình thật sự sẽ đáp ứng đám hỏi sao? Nếu không đáp ứng, chẳng lẽ sẽ phải không duyên cơ đem vị trí tổng tài của tập đoàn tặng cho người con thứ hai Hạ Ngươi Bình sao? Giống như Hạ Ngươi Bình nói, cũng không phải đùa ngốc.

Chính là nếu Tuấn Bình đáp ứng đám hỏi kia, thì Tâm lăng phải làm sao bây giờ?

"Tuấn Bình, cậu tính toán sẽ an bài cho nữ hầu gái của mình như thế nào? Mình nên nói trước với cậu, Lí Thi Mạn tuyệt đối sẽ không có khả năng cho cậu ở bên ngoài dưỡng vợ nhỏ." Nếu anh không muốn bị đánh phải vào trong bệnh viện.

"Mình không tính toán làm như vậy!" Mặt vẫn bình tĩnh, Hạ Tuấn Bình nghiêm khắc phủ quyết của cách nói bạn tốt.

"Vậy cậu tính toán làm như thế nào? Bỏ rơi nữ hầu gái của cậu?"

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, đã thấy ha

i người phụ nữ đi tới mà gián đoạn.

"Trác tiên sinh, đã lâu không thấy, anh còn nhớ tôi không?"

Ở trong giới người mẫu danh tiếng của Dư Uyển Nếu không nhỏ, mang theo em gái Chu Tử An lại đây chào hỏi qua Trác Chí Hàng, mấy tháng trước bọn họ trong một lần gặp nhau ở khai mạc Triển lãm đã quen nhau, bất quá lúc ấy bên người hắn có bạn gái, gần đây nghe nói đã chia tay.

"Đương nhiên nhớ rõ, Dư Uyển Nếu tiểu thư. Không phải nghe nói gần đây cô đang đóng một bộ phim ở Hongkong cùng với đạo diễn điện ảnh?" Trác Chí Hàng cười hàn huyên.

Giới nghệ sĩ ở Đài Loan không lớn, có tin tức gì tất cả mọi người sẽ truyền đến truyền đi, dù gì, Dư Uyển Nếu cũng là người mẫu, anh đối cô đương nhiên ấn tượng khắc sâu.

"Vai diễn của tôi đã muốn hơ khô thề tre (đã xong), cuối tuần trước đã trở về Đài Loan, buổi tối hôm nay cùng em gái đi đến đây uống một chén, đúng rồi, đã quên giới thiệu, đây là em gái của tôi Chu Tử An, gần đây nữ diễn viên quảng cáo dầu gội đầu rất thành công kia chính là cô ấy." Dư uyển Nếu giới thiệu em gái.

Đối với mỹ nữ gợi cảm Trác Chí Hàng luôn luôn không có cách, vì tỏ vẻ lễ phép, anh đành phải đứng lên, bắt tay cùng với người mẫu mới ra đời Chu Tử An." Xin chào, tôi là Trác Chí Hàng."

"Xin chào."

Chu Tử An quay về lấy một chút xinh đẹp cười yếu ớt, sau đó nàng nhìn đến Hạ Tuấn Bình không hề thay đổi tư thế cứ thoải mái uống rượu. Đừng nói đứng lên, anh thậm chí ngay cả ngẩng đầu lên liếc mắt

nhìn nàng một cái cũng không có, chẳng lẽ anh không biết các cô là ai chẳng?

Nửa giờ sau, cô đi theo Dư Uyển Nếu cùng nhau tiến vào trong quán bar N.T truyền thuyết này nơi hội tụ các nhân vật nổi tiếng lớn nhỏ, cô rất rõ ràng bản thân cùng chị gái đã trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, không hề thiếu đàn ông chủ động bắt chuyện với các cô, mà ánh mắt của cô lại bị Hạ Tuấn Bình ngồi ở khu vip hấp dẫn.

Nói thực ra, bộ dạng bề ngoài của anh rất đẹp, nhưng bộ dạng lạnh lùng hời hợt này lại càng hấp dẫn cô, làm cho cô rất muốn làm quen với anh, theo chị gái nói, cô biết anh là đại thiếu gia Hạ Tuấn Bình của Tập đoàn Hạ gia, mặc kệ chị gái nói anh đã có bạn gái cố định, hơn nữa rất khó tiếp cận, có khả năng làm cho mình mất mặt, nhưng anh đối với mị lực của bản thân rất có tự tin.

"Chúng ta đến ngồi bên cạnh đi, mình mời hai mỹ nữ uống một chén." Trác Chí Hàng biết bạn tốt không có hứng thú "Hái hoa", hơn nữa tâm tình anh hôm nay không tốt, sợ sẽ khiến cho mỹ nữ bị ảnh hưởng, anh mời hai người ngồi xuống, xem ra anh đêm nay có số hưởng rồi.

Chu Tử An nhìn Hạ Tuấn Bình bày ra khuôn mặt lạnh lùng, không nghĩ phải ý tứ rời khỏi, ngược lại cười meo meo mà hướng vị trí bên cạnh anh ngồi xuống, một đôi bóng quang điện nhìn anh nháy mắt." Xin chào, tôi gọi là Chu Tử An, có thể làm quen với anh không?"

Thấy anh quay sang nhìn cô, cô nghĩ hẳn đã bị vẻ bề ngoài của mình hấp dẫn, kết quả lời anh nói ra, làm cho cô lâm vào chán nản, biểu tình cứng ngắc.

"Tránh ra, vị trí này đã có người." Hạ Tuấn Bình lạnh lùng nói xong.

Cái gì? Anh lại bảo cô đi ra? Anh thật sự không biết cô là ai chẳng? Cho dù không biết cô là ai thì nàng cũng tự tin mình giờ phút này là người phụ nữ đẹp nhất ở N.T này.

Phát hiện ra người phụ nữ bên cạnh vẫn ngồi như trước, mà người phụ nữ nhỏ kia của anh hẳn là tới rồi, bởi vậy anh lại mở miệng đuổi người lần nữa.

"Tôi không có mời cô, tránh ra nhanh lên."

"Anh!" Tức giận đến nói không ra lời, cô đứng mạnh lên, khuôn mặt xinh đẹp đã đen như gan heo.

Dư Uyển Nếu ở một bên thấy thế, chỉ có thể may mắn rằng người mở miệng không phải là mình, mà Trác Chí Hàng còn lại là bất đắc dĩ lắc đầu. Không nghĩ phải xoa bướm, thì cũng đừng đem những con bướm xinh đẹp này đều đuổi đi chứ, nhất là phải làm như thế nào để thay đổi cục diện không chịu nổi làm cho người ta xấu hổ này?

Lúc này một gã phục vụ nam hướng bọn họ đi tới.

"Thực xin lỗi, Hạ tiên sinh, khách của ngài Vu tiểu thư đã đến đây."

Phía sau nam phục vụ cao lớn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ, mặc dù trên mặt đeo kính mắt, nhưng vẫn không giấu được hơi thở ngọt đáng yêu, Hạ Tuấn Bình nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia đang nở nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn không tự giác mà hơi hơi thả lỏng.

Vu Tâm Lăng hoang mang mà nhìn phía trước, ngoài Trác Chí Hàng ra, còn có hai nàng mỹ nữ không biết, hình như là người mẫu, hơn nữa biểu tình của mọi người thoát nhìn giống như có điểm kỳ quái: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Trác Chí Hàng cười trả lời: "Không có việc gì, nào có chuyện gì đâu, em tới vừa đúng lúc."

"Tới đúng lúc?" Cô không hiểu ý tứ của anh

Chí Hàng cùng Tuấn Bình là bạn bè với nhau cùng đi du học ở nước ngoài, trước đây hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè Tuấn Bình trở về Đài Loan tìm cô ngẫu nhiên vị bạn tốt này cũng sẽ đi cùng đến, tính toán ra thì, cô cùng Chí Hàng quen biết cũng rất nhiều năm.

Tuấn Bình có nói qua, gia đình Chí Hàng là mở ngân hàng cùng công ty chứng khoán, về phần là ngân hàng nào cùng công ty chứng khoán nào, cô không nhớ rõ, dù sao cô cũng không có dư thừa tiền để ở ngân hàng hoặc làm đầu tư.

Hạ Tuấn Bình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tò mò kia, nói: "Lại đây!" Vu Tâm Lăng nghe lời tiêu sái đi qua. Nghe như mệnh lệnh, nhưng mặc cho ai đều nghe được điều gì thì trong giọng nói hỗn loạn kia có cả cứng chiều, so với vừa mới lạnh lùng đuổi người thì càng ôn nhu mấy trăm lần.

Chu Tử An không nghĩ tới anh lại có thể vì một người phụ nữ đáng vẻ đầy quê mùa mà mặc kệ cô. Cô thấy rõ ràng Hạ Tuấn Bình nhìn thấy người phụ nữ mang mắt kính này, thì trên mặt lộ ra tươi cười, mặc dù rất nhẹ, nàng không biết bản thân rốt cuộc làm sao lại bại bởi một người phụ nữ không chớp mắt như vậy? Nhưng anh đối với cô ôn nhu cũng là thật sự.

"Bạn của các anh đã đến đây, chúng tôi đã quấy rầy." Dư Uyển Nếu biết nếu không đi xuống, sẽ chỉ làm không khí càng thêm xấu hổ, bởi vậy cô cười cười về phía Trác Chí Hàng gật đầu một cái, chạy lấy người.

Chương 2.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Mười năm trước, trong phòng y tế của trường trung học Mỗ Quốc.

"Học trưởng, thực xin lỗi, bạn làm ơn hãy tha thứ cho tôi, tôi biết sai rồi."

Học sinh trung học năm nhất Vu Tâm Lăng đang quỳ gối trên giường bệnh, hai tay tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt khẩn trương mà nhận sai, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Hạ Tuấn Bình đang đứng ở trước mặt cô.

Sự việc là phát sinh như thế nào?

Hai mươi phút trước cô ở trong giờ thể dục té xỉu, được bạn học đưa vào phòng y tế, cô giáo trong phòng y tế bảo cô phải nghỉ ngơi nhiều hơn, giữa trưa hãy trở về phòng học, sau đó hết sức cố gắng tập trung, bạn học tốt Nhã Viện đặt vào bàn tay nhỏ bé của nàng một cái túi, trong túi ngoại trừ một lọ sữa, còn có bộ truyện thiếu nữ tập năm mà nàng thích nhất mới xuất bản hôm trước

"Mình sợ cậu nằm ở nơi này nhàm chán, đặc biệt mượn của Tiểu oánh mang tới." Tiểu Oánh là bạn nữ học cùng lớp với các cô, thường lén mang truyện tranh đến trường học để xem.

"Cám ơn cậu, Nhã Viện." Không hổ là bạn tốt của cô.

Sau khi tiếng chuông vang lên, Đinh Nhã Viện quay về lớp học, mà cô giáo phòng y tế cũng phải đi họp.

"Hai em nghỉ ngơi cho tốt, nếu có người muốn tìm cô, thì bảo bọn họ đến phòng dạy bảo ở dưới lầu."

Nơi này trừ bỏ cô còn có người khác sao? Bởi vì cô đã nằm ở đây nửa giờ, cách vách đều không có phản ứng gì, cho nên nghe thấy cô giáo chăm sóc sức khỏe nói vậy, thì lúc này cô mới liếc sang giường bên cạnh đang vây màn xung quanh, nhưng cô rất nhanh liền quay mặt lại, nhún nhún vai, đoán rằng đối phương đại khái thân thể không khỏe nên đã ngủ đi, hơn nữa trong lòng cô đang thầm nghĩ muốn lật xem truyện tranh.

Nhìn cô giáo phòng y tế đóng cửa lại, cô vui vẻ lấy ra quyển truyện tranh đọc, đưa lưng về phía cánh cửa nằm xuống, như vậy ngộ nhỡ có người tiến vào, cô có thể lập tức đem truyện tranh giấu vào trong chăn

Tập này nhân vật nữ rất cực cũng có dũng khí nhìn về phía nhân vật nam tỏ tình, Vu Tâm Lăng nhìn nhìn, không khỏi nở nụ cười.

Nếu cô thích một người, có thể giống như nhân vật nữ trong truyện hay không, có dũng cảm nhìn đối phương mà nói? Không nghĩ tới màn vải trước mắt chậm rãi bị rút ra, làm cho cô lập tức ngậy ngấn cả người, sau đó từ trên giường ngồi dậy, đem mắt kính trên mũi đẩy lên cao một chút, khi nhìn thấy đối phương cô vô cùng kinh ngạc.

Cô có biết anh, anh là học trưởng không lâu từ trong trường học tư nhân của quý tộc chuyển tới trường trung học bình dân của các cô, cô cũng biết tên của anh, tên là Hạ Tuấn Bình, bởi vì các bạn nữ trong lớp đều hay bàn luận về anh, rất tuần tú lại rất có tiền, quả thực chính là vương tử trong truyện tranh.

Nhưng cũng nghe nói anh luôn lạnh lùng khô khốc, không để ý đến ai, cũng không nói chuyện, hình như là tính tình không tốt lắm, anh sao lại phải ở trong phòng y tế?

Hơn nữa thân hình của anh so với nhìn xa còn cao hơn nhiều, anh cao bao nhiêu nha? Cô đoán ít nhất so với cô còn cao hơn cả một cái đầu

Hạ Tuấn Bình nhìn nữ sinh đang ngồi ở giường bên cạnh, đang nhìn anh đến ngẩn người, trên mặt đeo

một đôi kính như ông lão, anh thấy cô đang mặc bộ quần áo thể dục. Là học muội năm thứ nhất, trách không được về mặt ngu ngốc.

Vì cái gì anh phải ở trường học bình dân này?

Qua mấy tháng nữa, nghỉ hè vừa đến, anh sẽ cầm thẻ xanh đến Mĩ du học, nhưng cha lại quyết định trước khi anh xuất ngoại du học, phải chuyển tới trường học bình thường để học, nói cái gì bạn bè anh phần lớn là người giàu có, bởi vậy phải anh thể nghiệm ở chung với người bình thường, vì khi tới Mĩ rồi ở đó đủ mọi loại người đều có.

Căn bản là không cần phiền toái như vậy, chỗ không đến thì cũng đừng làm bạn, sao lại không được? Nhưng cha đã muốn quyết định, thậm chí còn giúp hẳn làm thủ tục chuyển trường.

Phiền!

Anh mới chuyển tới nơi này học được hai tuần, liền cảm thấy không thể chịu được, anh thật sự không biết phải nhẫn nại tiếp mấy tháng còn lại như thế nào? Bởi vì hình như tất cả bạn học dường như đều nhìn anh như quái thai, anh cảm thấy bọn họ mới là quái thai, trường học có học sinh chuyển trường, có cái gì ngạc nhiên đâu, thật sự là phiền toái muốn chết.

Còn có, học muội trước mắt này rốt cuộc muốn nhìn anh ngần người đến bao lâu?

Anh nhìn quyển truyện trên tay cô, chỉ ra một chuyện rõ ràng: "Cô dám ở đây xem trộm truyện tranh?"

"Truyện tranh?" Vu Tâm Lăng cúi đầu liền thấy, đột nhiên hét to lên, lập tức kích động đem quyển truyện tranh giấu trong chăn, mang điểm xấu hổ, nàng ngây ngốc mà cười van xin, "Học trưởng, thực xin lỗi, anh có thể làm bộ không thấy được không?"

Hạ Tuấn Bình liếc cô, vừa rồi không có thấy rõ ràng, hiện tại nhìn kỹ, hẳn có chút ngoài ý muốn phát hiện tiểu học muội này bộ dạng cũng không tệ lắm, khuôn mặt nho nhỏ, sạch sẽ sáng sủa, cười rộ còn rộ lên núm đồng tiền dễ thương, nếu không có mắt kính to kia, hẳn là sẽ tốt hơn một chút.

Nhìn khuôn mặt non nớt có núm đồng tiền dễ thương kia, có lẽ là những ngày học ở trong trường này thực sự không thú vị, làm cho anh hứng khởi nuôi dưỡng một sủng vật để giải buồn ý niệm trong đầu, ít nhất giữa trưa cũng không cần phải ăn cơm một mình. Lại đánh giá trước tiểu học muội trước mắt này, ngờ ngác ngốc nghếch, hẳn là không chế dễ dàng, hơn nữa đáng yêu bộ dáng, không phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Trên khuôn mặt tuần tú khê nhếch lên một chút ý cười: "Không được!"

"Cái gì?" Vu Tâm Lăng rút lại vẻ tươi cười ngốc nghếch.

"Tôi nhớ rõ mang truyện tranh đến trường học, hình như trái với nội quy của trường học, tôi không nói sai chứ?" Tuy rằng anh là học sinh chuyển trường, nhưng mỗi một nội quy trong trường đều không sai biệt lắm." Cô đã phạm vào nội quy của trường học, tôi cảm thấy bản thân phải có nghĩa vụ đi nói cho thầy cô giáo."

Nghe thấy anh muốn đi tố giác nàng, Vu Tâm Lăng sợ tới mức là tự nhiên nhảy dựng lên quỳ gối trên giường, hai tay tạo thành chữ thập thỉnh cầu.

"Học trưởng, thực xin lỗi, tôi biết sai lầm rồi, tôi không nên đọc lên truyện tranh, anh làm ơn không cần nói với thầy cô."

Cô vội vàng như sắp khóc, chỉ sợ làm phiền hà bạn học, cũng như làm cho mẹ khổ sở.

Bởi vì một khi báo cáo với thầy cô, thì trường học sẽ thông báo cho cha mẹ biết, từ sau khi cha qua đời, một mình mẹ cố gắng làm việc nuôi dưỡng nàng đã thực vất vả, nếu để cho mẹ biết nàng làm trái với nội quy của trường học, như vậy cô nhất định sẽ rất khó qua.

Phản ứng của cô thật là thú vị, càng giữ vững thêm ý tưởng muốn nuôi dưỡng "Sủng vật" của anh: "Chính là phạm vào sai thì nên nhận xử phạt, không phải sao?"

"Học trưởng, thực xin lỗi, tôi biết sai lầm rồi, làm ơn hãy tha thứ cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không ở trong trường đọc truyện tranh nữa." Đột nhiên, nàng nhớ tới buổi sáng hôm nay mẹ có cho nàng tiền tiêu vặt, nàng từ trong túi quần thể sục lấu ra mười đồng tiền.

"Học trưởng, tôi bây giờ có mười đồng tiền, tôi mời anh uống nước, van xin anh không cần phải nói với thầy cô."

Mười đồng tiền? Thật đúng là không hổ danh trường học bình dân: "Tôi đối với đồ ăn không có hứng thú."

"Học trưởng....."

"Cô thật là muốn nhận sai sao?"

"Đương nhiên." Cô gật đầu như già tởi: "Tôi thiệt tình muốn nhận sai."

"Cô tên là gì?"

"Vu Tâm Lăng." Cô ngoan ngoãn nói tên.

"Cô có biết tôi là ai không?" Không ngoài dự đoán, anh thấy cô gật đầu: "Kỳ thật muốn tôi đáp ứng cô không đi nói cho thầy cô giáo thì cũng có thể, bất quá phải đáp ứng với tôi một việc."

"Chuyện gì?" Chỉ cần đáp ứng rồi, anh sẽ không đi nói với thầy cô sao?

"Từ hôm nay trở đi, cô phải ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tôi bảo cô làm cái gì, thì cô phải làm cái đấy."

Ngoan ngoãn nghe lời anh? Vu Tâm Lăng hoang mang nhìn anh: " Học trưởng, anh nghĩ rằng tôi là người ngu ngốc sao? Nếu như tôi đáp ứng, vạn nhất anh bảo tôi làm chuyện xấu, thì phải làm sao bây giờ?"

Vẫn còn cố gắng có tính cách riêng, nghĩ đến ngơ ngác ngốc nghếch, không nghĩ tới còn có thể cãi lại? Tốt lắm, anh sẽ cho cô biết, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, không thể phản kháng anh.

"Vậy cô chính là không đáp ứng?"

"Tôi....."

"Vậy được rồi, tôi hiện tại phải đi báo cáo với thầy cô, có người làm trái với nội quy của trường học....." Nói xong sẽ rời đi.

"Học trưởng, chờ một chút!" Vội vàng từ trên giường nhảy xuống tới, cô vươn tay nắm chặt cánh tay anh.

Hạ Tuấn Bình cúi đầu nhìn cô, phát hiện nàng đứng trên mặt đất cùng với ngời trên giường cao như nhau. Cô như vậy mà cũng coi như học sinh trung học?

Nhìn thấy vẻ mặt giãy dụa của cô, cái miệng nhỏ nhắn khi thì cong lên khi thì xẹp xuống, anh thiếu chút nữa bật cười.

Tuyệt đối không khó khăn quyết định được không? Ngoan ngoãn gật đầu thì tốt rồi.

Vu Tâm Lăng đối với điều kiện của Hạ Tuấn Bình đưa ra, tuy rằng trong lòng vẫn đang do dự, nhưng mà nàng tựa hồ cũng không có quyền lợi được nói, nếu không, anh khẳng định lập tức sẽ đi đến thầy cô tố giác, cô cũng không nghĩ muốn chuyện mình lo lắng sẽ phát sinh.

Chương 2.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Cô chỉ có thể an ủi bản thân. Dù sao học trưởng không lâu sau cũng tốt nghiệp, cho dù đáp ứng nghe lời anh, cũng cũng chỉ khoảng hai, ba tháng mà thôi.

Bởi vậy cô gật đầu: "Được, học trưởng, tôi đáp ứng anh, chính là anh không thể bắt tôi làm chuyện xấu, cũng không làm chuyện trái với nội quy trường học."

"Cô yên tâm, tôi là người rất tuân thủ nội quy trường học, sẽ không bắt cô làm chuyện xấu."

Hai người đạt tới hiệp nghị, khuôn mặt anh tuấn của Hạ Tuấn Bình lộ ra nụ cười tươi đầu tiên kể từ khi đi vào đây học, vui sướng mà phóng túng, mà Vu Tâm Lăng cũng cười, còn an tâm mà thở dài. Cuối cùng sẽ không bị thầy cô biết chuyện nàng nhìn đọc lén truyện tranh.

"Tôi buổi trưa đều phải ăn cơm một mình, về sau, cô mỗi ngày vào buổi trưa phải lại đây báo danh, nghe được không?" Anh tạm thời còn chưa nghĩ đến bắt cô phải làm gì, bất quá ít nhất đến khi rời khỏi trường học này, buổi trưa anh sẽ không nhàm chán.

"Chính là buổi trưa tôi đều là cùng Nhà Viện ăn cơm....."

Anh hướng nàng trừng mắt nhìn: "Nhanh như vậy liền đã quên vừa rồi cô mới nói gì sao? Tôi xem chắc là tôi phải đi nói với thầy cô thôi."

"Không cần, học trưởng, tôi nghe lời anh, về sau mỗi buổi trưa tôi đều đến phòng học vật lý."

Về sau, Vu Tâm Lăng bắt đầu mỗi buổi trưa đều chạy tới phòng học vật lý, sau đó cô cảm thấy được học trưởng thật sự đúng như trong lời kể, tính tình không tốt lắm, không tốt lắm ở mọi điểm, đặc biệt là thích soi mói vào chuyện của cô.

Ví dụ hiện tại-

"Cô mỗi ngày tiện lợi đều là đóng gói đồ ăn qua đêm đến ăn? Trách không được dinh dưỡng vào người cô không có hiệu quả."

Cùng nhau ăn cơm đã một tuần nay, Hạ Tuấn Bình thật sự chịu không nổi Vu Tâm Lăng mỗi ngày đều ăn thức ăn nhanh, đều là đồ ăn buổi tối ăn thừa, hơn nữa hấp qua, nên màu sắc của đồ ăn, làm cho anh không dám khen tặng: "Trường học không phải có thể đặt đồ ăn dễ dàng sao?"

Cha tuy rằng bắt anh phải cùng ăn cơm trưa với bạn cùng lớp, nhưng anh nào có biện pháp cùng bạn học đem hân trở thành quái thai ăn cơm, bởi vậy sau khi được thầy giáo vật lý đồng ý, anh mượn chìa khóa, mỗi giữa trưa đều đi đến phòng vật lý ăn cơm trưa.

"ôi không phải không hấp thu dinh dưỡng." Vu Tâm Lăng mồm to ăn cơm, biểu hiện nàng thực khỏe mạnh: "Kỳ thật bởi vì hấp qua mà nhìn không tốt lắm nhưng ăn vẫn tốt mà." Đây là mẹ thay cô chuẩn bị đồ ăn, hơn nữa không hề ít bạn học cũng giống cô, là tự mình mang cơm hộp đến trường học hấp nóng.

"Cơm hộp cho dù không đủ dinh dưỡng, thì cô ít nhất cũng nên mua bình sữa đến mà uống chứ!"

"Chính là tiền tiêu vật của tôi phải dùng để mua sách tham khảo cùng trải nghiệm bình lượng."

Thật sự là đủ rồi! Hạ Tuấn Bình từ trong bóp da lấy ra một tấm vé có giá trị tiền lớn, đưa cho cô: "Cầm tiền này mua chút gì mà cô muốn đi."

Vu Tâm Lăng nhìn tiền mặt này, cũng không có đưa tay ra tiếp nhận: "Học trưởng, bản thân tôi sẽ chậm rãi tiết kiệm, tôi không nghĩ muốn lấy tiền của anh."

"Chờ cô tiết kiệm đủ tiền, thì đã đến nghỉ hè."

"Cái kia cũng không sao, tôi có thể mua cho học kỳ sau." Cô chính là không muốn lấy tiền của học trưởng: "Nếu tôi lấy tiền của học trưởng đi mua đồ vật này nọ, mẹ tôi mà biết, nhất định sẽ rất khó thoát, bởi vì mẹ không thích tôi lấy đồ này nọ của người khác, tôi không muốn mẹ phải khổ sở."

Hạ Tuấn Bình thật sự là không biết nói gì. ngày đầu tiên cùng nhau ăn cơm, anh cũng đã hỏi qua chuyện của cô, biết cô sinh ra ở một gia đình mồ côi cha.

Đột nhiên, Vu Tâm Lăng cảm thấy ánh mắt ngứa, bởi vậy cô bỏ kính mắt xuống, xoa nhẹ dưới viền mắt, nghe thấy hình như hân đang nói chuyện, cô dụi mắt, rồi hoang mang hỏi han: "Học trưởng, vừa rồi anh đang nói cái gì?"

Hạ Tuấn Bình ngẩng lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn tròn mắt nhìn Vu Tâm Lăng, sau khi nàng bỏ kính ra, làm cho anh có kinh ngạc không nhỏ, vốn anh đã cảm thấy bộ dạng của cô thực đáng yêu, nhưng sau khi không có kính mắt, thoát nhìn lập thể cẩn thận ngũ quan của cô, làn da trắng nõn, hơn nữa một đôi mắt to bởi vì xoa bóp mà mang thêm chút ửng ửng ngập nước, tổ hợp đứng lên, là bày ra khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta kinh diễm, bỗng dưng, anh cảm thấy ngực của mình đập thật mạnh.

Anh đem mặt xoay đi, không rõ làm sao mà tim mình lại đập nhanh hơn.

Mà Vu Tâm Lăng sau khi đem mắt kính vào lại thấy biểu tình của anh có chút quái dị, không có trả lời lời của cô, ngược lại đem mặt chuyển qua chỗ khác: "Học trưởng, anh làm sao vậy?"

"Không có việc gì!"

Cô tới gần anh: "anh không phải có chỗ nào không thoải mái chứ?"

"Không có."

"Chính là anh..... A!" Hai má bị người nhéo mạnh xuống, làm cho cô bị đau kêu lên một tiếng.

Hạ Tuấn Bình dùng tức giận để che dấu cảm giác không hiểu kia: "Không có chuyện gì sao lại tới gần tôi? Lần sau không được tới gần tôi như vậy, đã biết chưa?"

"Tôi đã biết." Xoa xoa mặt. Cô nhớ kỹ, học trưởng không thích người ta tới gần anh.

Nghĩ rằng anh đang giận cô, nhưng buổi trưa ngày hôm sau, Hạ Tuấn Bình mang theo hai hộp cơm.

"Cái này cho cô ăn."

Nghe nói người giúp việc của học trưởng mua cơm hộp đến trường học, là lái xe của gia đình anh, nhìn hộp cơm xa hoa phong phú bày ra trước mặt, nước miếng của Vu Tâm Lăng thiếu chút nữa chảy ra: "Tôi không có thể ăn cơm hộp của anh, bằng không thì hộp cơm của tôi làm sao bây giờ? Không thể lãng phí thức ăn."

"Sẽ không lãng phí, cầm lại đây, tôi cũng ăn một miếng luôn."

Học trưởng muốn ăn cơm hộp của cô? Chính là anh không phải n

ói cơm hộp của cô thực kinh khủng? Còn chưa có phản ứng, Hạ Tuấn Bình đã đưa tay ra với lấy hộp cơm của cô, liền như anh nói, anh há mồm ra ăn.

Nhìn anh ăn sạch cơm hộp của cô, Vu Tâm Lăng nở nụ cười: "Học trưởng, tuy rằng tất cả mọi người đều nói anh rất khó ở chung, tính tình không tốt, nhưng kỳ thật anh lại là người rất tốt?"

Người tốt? Không ai từng nói anh như vậy, làm cho anh nhất thời cảm thấy có chút không được tự nhiên, không biết nên nói cái gì, đành lại phải nhéo vào hai má trắng mịn đang cười sáng lạn kia che dấu hoảng hốt. "Lúc ăn cơm, không được nói chuyện."

Đau quá! Vu Tâm Lăng vượt bị gò má bị véo đau. Cô lại biết thêm một sự kiện, thì ra học trưởng cũng không thích có người khen ngợi anh.

Lại qua vài buổi trưa, vừa đi vào trong phòng vật lý, cô liền thấy trên bàn có vài cuốn sách tham khảo nàng muốn.

"Học trưởng, cái này là sách tham khảo a?"

"Đó là sách tôi đã dùng qua, hiện tại tặng cho cô."

"Thật vậy chẳng?" Vu Tâm Lăng mừng rỡ như điên. Cô không thèm để ý là sách tham khảo khác nhau, có thể xem là tốt rồi! Cô cười tí mắt, sau đó hướng anh nói lời cảm tạ: "Học trưởng, cảm ơn anh." Học trưởng quả nhiên là người tốt, bất quá lúc này đây cô không dám lại khen anh, cũng không dám gần anh thân cận quá.

Thật sự là ngốc, đây chỉ là mấy quyển sách tham khảo, có cái gì hay đâu, mà thấy cô vui vẻ giống như được cái gì đó, khóe miệng của Hạ Tuấn Bình không tự giác mà giương lên.

Vu Tâm Lăng lật sách tham khảo, biểu tình có chút hoang mang: "Học trưởng, anh không phải nói đây là sách đã dùng qua? Nhưng mà thoạt nhìn còn mới như vậy, hơn nữa bên trong đều không có viết chữ....."

Anh trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: "Cho cô dùng mà còn dài dòng như vậy, cô muốn làm cho tôi tức giận đúng không?"

Hai tay cô chạy nhanh bằng bố hai gò má: "Không có."

Chương 2.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Cô sợ tôi?"

Vu Tâm Lăng suy nghĩ rồi lắc đầu. Cô chính là không muốn bị người nhéo hai má, đau quá.

"Bỏ hai tay ra." Thấy hai tay cô vẫn che mặt, hắn nói: "Buông hai tay ra, tôi sẽ đáp ứng không nhéo vào hai má của cô nữa."

"Thật vậy chẳng?"

"Thật sự."

Nghe được anh không hề nhéo hai má của anh, Vu Tâm Lăng vui vẻ mà nở nụ cười: "Cám ơn học trưởng."

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến sáng lạn, anh phát hiện ra cô cười lộ lên thật sự rất đáng yêu, đơn thuần không có tâm cơ, làm cho người ta cũng không thể không theo sát vui vẻ lên.

Thật sự rất đáng yêu! Hai tay anh duỗi ra, nhin không được lại nhéo hai má thoạt nhìn vô cùng trắng

mình kia, sau đó sủng vật của anh tức giận.

"Học trưởng, anh không phải đáp ứng tôi sẽ không hề nhéo tôi nữa sao?"

"Một giây trước tôi đáp ứng rồi, nhưng một giây này, tôi không có đáp ứng."

Cái này Vu Tâm Lăng lại hiểu biết thêm một chút, học trưởng không chỉ tính tình xấu xa, mà còn thực cổ quái, tóm lại, chính mình về sau cẩn thận một chút, có thể bảo trì khoảng cách liên tục tận lực mà bảo trì khoảng cách.

Thời gian qua thật sự mau, hơn hai tháng rất nhanh liền trôi qua, trước đây cử hành lễ tốt nghiệp cho năm thứ ba một tuần, Vu Tâm Lăng cảm thấy trưa hôm nay Hạ Tuấn Bình, có chút là lạ, hay nhìn cô, hơn nữa biểu tình tựa hồ so với ngày thường nguy hiểm hơn, làm cho cô không khỏi nghĩ ngợi, cô có làm cái gì để học trưởng tức giận sao?

Rất cục, Hạ Tuấn Bình cũng mở miệng nói chuyện.

"Tôi muốn nói với cô, ngày mai tôi sẽ không đến trường học nữa." Anh không cần đích thân đến lĩnh bằng tốt nghiệp, hơn nữa anh bắt đầu chuẩn bị xuất ngoại: "Không bao lâu nữa tôi sẽ đi Mỹ du học."

"Ách" Mặc dù có chút kinh ngạc ngày mai hẳn bắt đầu sẽ không đến trường học, nhưng cũng không có gì ngoài ý muốn là được, bởi vì anh cũng đã sớm nói qua với cô chuyện về sau sẽ đi Mỹ du học.

"Cô có cái gì muốn nói với tôi không?"

"A?" Muốn nói gì đâu? Vu Tâm Lăng lưỡng lự mà suy nghĩ.

Cô không biết bản thân nên nói gì với anh, bởi vì cho dù không có đi Mỹ, thì lúc học trưởng tốt nghiệp, hai người cũng phải tách ra. Nhưng Hạ Tuấn Bình thực sự hung ác mà nhìn cô, cô không mở miệng cũng không được," Học trưởng, gặp lại." Cô nghĩ về sau bọn họ hẳn là không có cơ hội gặp mặt đi!

Hạ Tuấn Bình lông mày thu nhanh: "Chỉ vậy thôi?"

Xong rồi, bộ dạng của học trưởng thoát nhìn rất tức giận, anh rốt cuộc muốn nàng nói cái gì? Trong lòng của Vu Tâm Lăng không khỏi khẩn trương.

"Học trưởng, hy vọng anh đến Mỹ tất cả đều thuận lợi." Như vậy được chưa?

Nói thật, Hạ Tuấn Bình cũng không biết mình muốn nghe tiểu học muội ở chung hơn hai tháng này nói cái gì, chính là đối với việc anh sẽ đi Mỹ, thì trên mặt cô không thêm có biểu tình gì, làm cho anh nhìn, trong lòng không hiểu sao bốc hỏa.

Học trưởng còn vẫn còn đang trừng cô, làm sao bây giờ? Vu Tâm Lăng sợ tới mức hai tay ôm chặt hai gò má, rồi vội vã trốn lui hai bước.

"Học trưởng, cô muốn tôi nói cái gì, chỉ cần anh nói ra, tôi đọc theo là được rồi." Cô thật sự không biết anh muốn nàng nói cái gì.

Nhìn cô tận lực mà kéo xa khoảng cách với anh, cơn tức của Hạ Tuấn Bình lớn hơn nữa. Chẳng lẽ cô sẽ không có thể biểu hiện bộ dáng luyến tiếc khi anh rời đi sao? Hay là nói, cô vẫn chờ ngày này đến?

Không thể tha thứ! Tốt xấu thì hơn hai tháng qua, anh đối với cô tính ra không tồi, trước khi anh đi rồi, bàn tay to che ở trên tay nhỏ bé, nâng mặt của cô lên, lưu lại một thứ sẽ làm nàng rất khó quên chuyện của anh.

Anh cắn môi của cô.

Giống như rất nhiều học sinh năm thứ hai, tuy rằng được nghỉ hè, nhưng sắp sang năm thứ ba Vu Tâm Lăng vẫn là mỗi ngày đều đến trường để học phụ đạo, bất quá chỉ có buổi sáng đi học, buổi chiều còn lại là thời gian tự do tu tập.

Hôm nay, cô rời trường sớm hơn, bởi vì Đình Nhã Viện xin phép xuất ngoại, hại cô thật nhàm chán.

Đi vào cửa hàng gần đây, bởi vì thời tiết thật sự quá nóng, làm cho cô nhịn không được đi vào mua một cây kem, ăn vào miệng, cả người đều mát mẻ hẳn lên.

"Vu Tâm Lăng!"

Sau khi đi vào lầu dưới của khu nhà, nàng nghe thấy có người kêu cô, sửng sốt vì thanh âm có điểm thực.....

Đột nhiên, nàng xoay người, thấy Hạ Tuấn Bình, cô sợ hãi, cây kem trong tay trực tiếp rơi trên mặt

đất, nếu là bình thường, cô nhất định sẽ mắng mình không cẩn thận, nhưng giờ phút này kinh ngạc làm cho việc này đều trôi quá hết thảy.

"Tuấn Bình học trưởng?" Cô tưởng mình hoa mắt?

"Không tồi, còn nhớ rõ tôi."

"Anh anh anh..... Anh như thế nào lại ở chỗ này? Anh không phải đi Mỹ du học sao?" Lúc nhìn thấy anh, thật sự làm cho cô khiếp sợ không thôi, hơn nữa sao anh lại biết nhà cô?

"Trường học cho nghỉ hè, tôi trở về Đài Loan."

Thấy anh đi tới, Vu Tâm Lăng theo bản năng lui lại về sau, không biết vì cái gì, cô lại cảm thấy được có điểm đáng sợ.

Anh tiến lên nàng lui ra phía sau, làm cái gì!" Không được lui ra phía sau, đứng lại cho tôi."

"Nhưng mà...."

"Cô lại muốn tôi cắn cô sao?"

Nghe thấy anh vừa nói muốn cắn cô, cô sợ tới mức đứng ở tại chỗ, không dám lộn xộn, một năm trước bị anh cắn môi để đi du học, làm cho cô đau mất vài ngày đầu.

Anh tiến lên, giống như cô là súc vật biết nghe lời, anh nhẹ nhàng vuốt đầu của cô Một năm không gặp, cô vẫn ngây ngốc như vậy, bất quá diện mạo đáng yêu tựa hồ xinh đẹp hơn, với lại, cô đã mười lăm tuổi, ở nước ngoài, cô gái mười lăm tuổi đã rất thành thực.

"Thật lâu không gặp, đi, tôi mời cô đi ăn cái gì."

Chính là cô tuyệt đối không nghĩ muốn đi cùng anh ăn cái gì: "Thực xin lỗi, tôi nghĩ phải về nhà." Nhìn thấy anh rất hung hăng nhìn cô, cô không khỏi cúi đầu.

"ô không phải nói sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi sao, như thế nào, muốn đổi ý không giữ lời hứa sao?"

" Chính là tôi nghĩ đến....." Cô nghĩ đến chỉ ở trong trường học kia mới cần nghe lời anh.

"Chúng ta lúc ấy cũng không có đính hạ kỳ hạn, cho nên, cô bây giờ vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời của tôi, biết không?" " Súc vật" của anh tựa hồ có điểm kháng cự, bọn họ một năm đã không gặp nhau, sẽ có cảm giác xa lạ là nhất định, về sau, anh sẽ thường xuyên trở về tìm cô.

Vu Tâm Lăng thật sự không biết anh đang nói cái gì. Vì cái gì mà nàng bây giờ còn phải ngoan ngoãn nghe lời anh?" Học trưởng, anh đừng nghĩ rằng tôi thật sự thực ngoan ngoãn, anh đều đã tốt nghiệp, truyện tranh tôi cũng đã sớm trả lại cho Tiểu oánh, tôi đã có thể không cần phải nghe lời của anh."

Không tồi, qua một năm, cô hình như trở nên thông minh hơn một chút, song có lẽ cũng chỉ có một chút.

"Vậy được rồi, tôi chỉ đi theo mẹ của cô thừa nhận, trước kia chúng ta mỗi buổi trưa đều hẹn hò cùng nhau ăn cơm, còn có, chúng ta cũng từng hôn môi."

Chương 2.4

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Cái gì hẹn hò? Cái gì hôn môi? Tại thời điểm kinh ngạc, kinh ngạc cùng rối loạn thì Vu Tâm Lăng đã bị lôi kéo đi, ăn cái gì nàng cũng không có ấn tượng, chỉ biết là anh trước khi mẹ cô tan tằm thì đưa nàng về nhà, sau đó, nhìn thấy anh cúi đầu lại muốn cắn môi của cô, cô sợ tới mức nhắm mắt lại.

Cô cảm thấy mắt kính trên mặt bị lấy xuống, về sau sẽ rất đau, nhưng không có, cảm giác môi của học trưởng có điểm nóng nóng, lúc này đây anh không có tàn phá môi của cô.

Hạ Tuấn Bình hôn lên đôi môi hồng mềm mại kia, sau khi đi Mỹ du học, không biết vì cái gì, anh luôn nhớ tới học muội ngu ngốc này, là bởi vì trước kia ở trường học khi dễ cô rất thú vị như vậy, hại anh rất muốn đem nàng đưa đến Mỹ thôi? Anh ngẫu nhiên lại toát ra ý nghĩ như vậy.

Hiện tại nhìn thấy cô, làm cho tâm anh có chút bất an không hiểu.

"Có người đã hôn qua cô như vậy hay không?"

Học trưởng là đang hôn cô? Vu Tâm Lăng dù ngu ngốc như thế nào, cũng biết kiss là xảy ra chuyện gì, bởi vậy cô đỏ mặt, lắc đầu.

"Tốt lắm, nhớ kỹ, về sau chỉ có một mình tôi có thể hôn cô."

Từ này về sau mỗi lần nghỉ hè, anh chỉ cần nghỉ thì lại trở về Đài Loan, nhất định sẽ tìm đến cô, sau đó mỗi lần đều đã làm chuyện giống như hôm nay, hôn cô, làm cho nàng rất thẹn thùng.

"Không cần thẹn thùng, ở Mĩ chào hỏi đều là như vậy."

Phải không? Chính là cô vẫn không có thói quen khi anh mỗi lần nhìn thấy cô, đều phải hôn đến vài lần, nhưng lại có ôm, tuy rằng nàng ở trên TV cũng thấy qua người ngoại quốc ôm, nhưng cô cảm thấy thực sự xấu hổ, đặc biệt học trưởng có đôi khi sẽ ôm thật sự chặt.

Năm thứ hai, trở về Đài Loan học trưởng

mua di động cho cô, cô vốn không muốn, vạn nhất bị mẹ phát hiện nên làm cái gì bây giờ?

"Sao em lại có thể ngu ngốc như thế? Thanh âm thì có thể dễ rung, hơn nữa giấu ở trong góc phòng của em, anh bình thường ban ngày sẽ không gọi, chỉ có buổi tối mới có thể gọi điện thoại cho em."

Kiên quyết nhét di động vào trong tay của cô, cô vốn nghĩ hẳn chỉ ở Đài Loan mới có thể gọi điện thoại cho cô, không nghĩ tới khi anh quay về Mĩ, lại còn gọi điện thoại vượt đại dương cho cô.

Thời gian lại vội vàng qua nhanh.

Nghỉ hè một năm này, đối với cô mà nói, mới xem như chân chính nghỉ hè, bởi vì cô tốt nghiệp trung học, cùng bạn tốt Nhã Viện cùng nhau thi đại học quốc gia khoa kế toán, bởi vậy cô thảnh thơi cũng sẽ cùng Nhã Viện đi dạo phố.

Hôm nay Nhã Viện quyết định sẽ bỏ kính mắt, sửa thành mang kính sát tròng, đồng thời cũng giứt giây cô cùng nhau đổi, dù sao lên đại học còn mang kính mắt, nhìn không tốt lắm, hơn nữa cũng sẽ không dễ dàng có bạn trai.

Nhã Viện nói, sau khi vào đại học, cô phải bắt đầu giao lưu nói chuyện với bạn trai, sau đó cùng bạn trai hôn môi, cô mong chờ nụ hôn đầu tiên của mình.

Nụ hôn đầu tiên? Cô cùng Tuấn Bình học trưởng trước kia đã sớm hôn qua như thế, như vậy anh được xem như bạn trai của cô sao? Cô không biết, bởi vì học trưởng chưa từng có nói qua.

Dưới sự kiên trì của Nhã Viện, cô đeo kính sát tròng, còn đi cắt tóc, nhìn bản thân qua gương, cô quả thực cũng sắp không nhận ra mình, đúng như Nhã Viện nói, cô không mang kính mắt so với mang kính mắt đẹp hơn.

Sau khi cùng Nhã Viện chia tay, cô chạy tới nơi hẹn hò cùng Tuấn Bình học trưởng, nghĩ Học Trưởng cũng sẽ cảm thấy được nàng trở nên đẹp hơn hay không?

Nhưng không nghĩ tới mới ngồi vào trong xe của học trưởng, anh vừa thấy cô lại bắt đầu tức giận.

"Vì cái gì mà lại cắt tóc dài thành ngắn như vậy, lại không đeo kính mắt?"

Cô bị anh hung dữ không hiểu vì sao: "Bởi vì Nhã Viện nói em không mang kính mắt sẽ đẹp hơn, thợ cắt tóc nói em rất hợp với tóc ngắn, bởi vậy liền cắt."

"Làm gì mà đột nhiên lại muốn thay đổi?"

"Nghe nói ở đại học, nam sinh bình thường đều không thích nữ sinh đeo mắt kính, cho nên....."

"Em đã có bạn trai là anh đây, còn muốn cùng nam sinh khác kết giao?" Hạ Tuấn Bình ánh mắt bốc hỏa chất vấn cô.

"Học trưởng, anh là bạn trai của em?"

"Em làm gì mà kinh ngạc như vậy?" Cô gái ngốc này: "Chẳng lẽ anh không nói gì, em sẽ không biết nói hai chúng ta là đang kết giao, anh là bạn trai của em sao?"

Vu Tâm Lăng lắc đầu. Cô thật sự không biết, bởi vì học trưởng chưa từng có nói qua.

Hạ Tuấn Bình nhìn mái tóc ngắn của Vu Tâm Lăng. Tóc ngắn làm cho khuôn mặt nguyên bản đáng yêu xinh đẹp kia của cô càng linh hoạt trong sáng hơn, thanh thuần ngây thơ, không hiểu sao, anh không muốn để cho người khác cũng nhìn thấy bộ dáng thanh xuân xinh đẹp này của cô, đặc biệt trong lúc anh không ở Đài Loan, mà cô lại vào đại học, cô cứ ngốc như vậy nhất định lập tức sẽ bị bắt cóc.

Cô là của anh, từ năm nàng mười bốn tuổi ấy, cô cũng đã là của anh.

Trong cơ thể xông lên dục vọng giữ lấy mãnh liệt, anh nghiêng người qua hôn cô, chính là mặc kệ anh

hôn nàng như thế nào, hôn bao lâu, đều không thể dập tắt được luồng nhiệt trong cơ thể hân bởi vì xinh đẹp của cô mà bất an hơn

"Chúng ta đi."

Cô không biết anh muốn lái xe đi nơi nào, cũng không có hỏi, bởi vì anh vừa mới có chút thô bạo hôn cô, làm cho cô cảm thấy môi đau đau. Học trưởng không thích cô mang kính sát trùng cùng cắt tóc như vậy sao? Như vậy cô về sau vẫn là đeo kính mắt, cùng để tóc dài là được rồi.

Hạ Tuấn Bình đem xe tiến vào trong nhà để ô tô của khách sạn, mở cánh cửa phòng hạng sang, không để cho cô có cơ hội mở miệng nói chuyện, liền gắt gao ôm lấy cô, sau đó hôn cô.

Vu Tâm Lăng trong lòng khủng hoảng không hiểu. Tuy rằng vài năm nay, anh không biết hôn cô ôm nàng bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn cảm thấy được lần này không giống nhau, như là mạnh liệt hơn một chút, trước khi cô phản ứng lại, anh đã đem nàng ẩm giường, cũng bắt đầu thoát quần áo của cô.

Cô kinh hoàng không thôi: "Học trưởng?"

Hạ Tuấn Bình vươn tay ra vuốt ve hai má của cô, ý đồ trấn an khẩn trương của cô: "Em không cần sợ hãi, đừng quên, anh là bạn trai của em, anh chỉ muốn làm từng cái mà mỗi người đàn ông đều sẽ làm đối với người phụ nữ của mình, em biết không? Anh cảm thấy được em rất đẹp."

anh vốn không tính toán sẽ sớm khiến cho cô trở thành người của anh như vậy, chính là anh không thể đợi, nội tâm cùng luồng bất an kia, làm cho anh vội vàng muốn ở trên người cô để lại ký hiệu, làm cho cô chân chính trở thành người của anh, chỉ thuộc về anh.

anh cúi đầu hôn cô, bàn tay to hấp dẫn mà vuốt nhẹ lên thân thể của cô, khiêu khích thân thể đang mẫn cảm của cô, muốn khơi mào dục vọng của cô, làm rơi chậm lại sợ hãi của cô.

Vu Tâm Lăng không biết anh muốn làm cái gì, nhưng giờ phút này anh rất ôn nhu, còn nói cô rất đẹp, tuy rằng cảm thấy thực sự khẩn trương, nhưng được anh ôn nhu ôm cảm giác thực thoải mái, làm cho cô có chút mê say.

"Học trưởng....."

"Anh là bạn trai của em, cho nên không cần gọi anh là học trưởng, gọi tên anh." Anh đoán nàng sẽ không biết hai người như vậy chính là đang kết giao, nguyên nhân ở chỗ cô luôn coi anh là học trưởng.

"Tuấn Bình." Cô thẹn thùng gọi, mà anh lại cho cô một cái hôn nồng nhiệt.

Thân mình non mịn, nụ hoa hồng nhạt, hai chân tuyết trắng, thậm chí là mảnh đất ẩm áp mê người giữa hai chân kia, đều bị anh nhốt nhất hôn qua vài lần, đây là lần đầu tiên của cô, anh không hy vọng sẽ làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Chất dịch chảy ra sau khi được anh âu yếm, hân để cho lửa nóng của chính mình thẳng tiến vào trong cơ thể của cô....

Vào năm nghỉ hè khi Vu Tâm Lăng mười tám tuổi này, anh đã làm cho cô thật sự thuộc về anh, tất cả của cô đều là của anh, ngọt ngào của cô, thân thể của cô, còn có cả vẻ đơn thuần ngây thơ kia, tất cả đều là của anh.

Chương 3.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Sau khi tan ca, Vu Tâm Lăng mời Đinh Nhã Viện đi ăn cơm, ngoại trừ vài ngày trước cô đáp ứng phải mời cô ấy đi ăn cơm, Đinh Nhã Viện cũng nói có việc muốn nói với cô.

Hai người đi vào một quán trà quen thuộc, sau khi ăn cơm xong, Vu Tâm Lăng hỏi: "Nhã viện, cậu có chuyện gì muốn nói với mình?" Vì sao ở công ty không thể nói được?

"Mình hỏi cậu, cậu thật sự rất thích Hạ Tuấn Bình sao?"

"Không phải chuyện này cậu cũng đã sớm biết rồi sao?"

"Cậu rất cuộc thích tên kia ở điểm gì?"

Thích anh vì cái gì? vẻ mặt của Vu Tâm Lăng thật sự đang nghĩ vấn đề này.

Cô thừa nhận ngay từ đầu có chút sợ anh, tuy rằng anh đối xử với cô không tồi, nhưng lại thường

xuyên kinh dễ cô, nhưng sau khi anh đi Mĩ du học, không biết vì cái gì, cô thỉnh thoảng lại nhớ tới anh, nghĩ đến anh kỳ thật đối xử với cô tốt lắm, chính là cuối cùng anh căn môi của cô, làm cho cô rất đau.

Lúc ấy cô còn tưởng rằng do anh chán ghét cô, bởi vậy năm thứ 2 khi anh trở về tìm cô, cô mới kinh sợ đến như vậy, nhưng là trừ lần đó ra, cô kỳ thật cũng cảm thấy rất vui sướng, bởi vì anh không có quên cô, tuy rằng đối với cô vẫn hung dữ như cũ.

Về sau mỗi lần nhìn thấy anh, tim cô đều đập nhanh hơn, khi đó mới hiểu được, chính mình vì sao lại thích anh, nhưng đến tận cùng thích anh lúc nào thì cô không nói được thời gian đích xác.

Càng xác định được bản thân thật sự thực sự thích Tuấn, đó là khi anh quay về Đài Loan công tác, hai người càng chặt chẽ lui tới, mỗi khi phải tách ra, trong lòng cô liền xuất hiện cảm giác mãnh liệt không muốn, khi đó cô biết bản thân đã yêu thương anh đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Song có lẽ nhiều năm qua giống như Nhã viện hỏi, cô cùng Tuấn như thế được coi là cái gì? Cô cũng không biết, trừ bỏ ở mùa hè năm cô thi đại học đấy, anh nói anh là bạn trai của cô, về sau, Tuấn vốn không có nói lại những lời như thế.

Chính là mọi việc cứ như thế, thậm chí Tuấn cũng chưa từng nói qua là anh thích cô, nhưng cô có thể cảm nhận được, anh cũng thích cô.

Chỉ là, Nhã Viện vì cái gì mà đột nhiên lại hỏi cô vấn đề này?

"Nhã viện, vì sao cậu lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì mình hy vọng cậu có thể cắt đứt với Hạ Tuấn Bình." Nghĩ đến bạn tốt bị tên ác lang kia khi dễ mười năm, còn không có danh không có phận, cô liền cảm thấy không chấp nhận được.

Vu Tâm Lăng sợ run lên, "Vì cái gì?"

"Hạ Tuấn Bình cũng chưa nói cái gì với cậu sao?"

"Uh?"

"Để mình nói thẳng nhé, Hạ Tuấn Bình sắp kết hôn."

"Tuấn Bình phải kết hôn?" Vu Tâm Lăng giật mình, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, thanh âm nhẹ run rẩy: "Nhã viện, cậu đang nói giỡn sao? Bởi vì mình không hề nghe đến chuyện anh ý muốn kết hôn....."

"Trách không được anh ta lại yêu cầu kết giao với cậu mà lại không được công khai, thì ra là anh đã sớm tính toán để lấy thiên kim tiểu thư." Đinh Nhã Viện vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một quyển tạp chí, sau đó đưa tới trước mặt bạn tốt: "Đây là tạp trí phát hành hôm trước, trên trang bì viết nhà bọn họ sắp sửa cùng với con rồng của ngành thực phẩm làm đám hỏi."

Tuấn phải kết hôn? Đây là sự thật chẳng? Ngón tay Vu Tâm Lăng run rẩy mà mở quyển tạp chí, nhìn đến tiêu đề trên trang bìa cùng bài báo, trong nháy mắt, cô cảm thấy khó có thể hô hấp được.

Nhìn thấy bộ dáng chịu đả kích rất lớn của cô, Đinh Nhã Viện cảm thấy chính mình vài năm trước đây nên can ngăn sớm, ít nhất lúc đấy bạn tốt còn không có thực sự thích Hạ Tuấn Bình, bọn họ sẽ chấm dứt tất cả mọi quan hệ: "Trên Tạp chí viết cha đã chứng thật tin tức đứa con sắp sửa kết hôn, hơn nữa cha anh ta còn rất vui sướng vì đứa con lớn nhất đã cưới được vợ môn đăng hộ đối là con gái một của con rồng trong ngành thực phẩm, còn nói bọn họ rất xứng đôi."

Vu Tâm Lăng nhìn tạp chí. Tuấn thật sự phải cùng thiên kim tiểu thư của thực phẩm Long Hoa kết hôn, phải không? Cô cảm thấy đầu mình như là sắp nổ tung, bắt đầu có điểm mờ mịt.

"Tâm lăng, cậu không sao chứ?" Nhìn sắc mặt cô trắng bệch, chính là cho dù hiện tại mình không nói với cô, thì về sau cô vẫn sẽ biết, hơn nữa dù sao so với ngày kết hôn của tên Hạ Tuấn Bình hỗn đản kia cô mới biết được thì tốt hơn rất nhiều.

"Mình..... Chắc là không có việc gì." Chắc là? Bởi vì đầu cô trống rỗng, cho nên cô không thể cảm giác

được tâm tình của bản thân đến tận cùng là tốt hay là rất tệ.

"Hạ Tuấn Bình thật sự rất xấu xa, không muốn lấy cậu thì cũng đừng quẩn lấy cậu lâu như vậy."

"Nhã Viện, kỳ thật mình cũng không nghĩ tới sẽ gả cho Tuấn Bình."

Cô thật sự cũng không nghĩ tới, hiện tại ngẫm lại, bọn họ đều đã ở cùng nhau mười năm, cô vì sao lại

không nghĩ tới việc này? Có lẽ ở trong tiềm thức của cô, cô đã sớm biết thân phận địa vị bất đồng của bọn họ, tương lai có thể được ở cùng một chỗ là rất thấp, bởi vậy không muốn suy nghĩ.

Hơn nữa, anh cho tới bây giờ cũng chưa hề nói thích cô, cô cũng nghĩ bọn họ cứ thuận theo tự nhiên ở cùng một chỗ, đương nhiên không có nhắc tới chuyện về sau.

"Tâm Lăng, cậu dự định làm như thế nào?"

"Mình không biết." Lòng cô rối loạn: "Khó trách được mình lại cảm thấy gần đây tâm tình anh ấy không được tốt, có lẽ anh ấy không biết phải nói với mình như thế nào? Ở chung mười năm, ít nhiều mình cũng hiểu được cá tính của anh ấy, anh ấy không phải người vô tình." Mấy ngày hôm trước bọn họ thậm chí còn ôm nhiệt tình.

"Tâm Lăng, cậu hãy tỉnh táo lại đi, anh ta sẽ phải kết hôn, cậu còn muốn thay anh ta nói chuyện?" Đinh Nhã Viện đưa tay ra chỉ vào tạp chí, "Phóng viên hỏi cha anh ta, Hạ Tuấn Bình có phải cùng thiên kim của công ty thực phẩm Long Hoa kết hôn hay không, ý tứ hàm xúc bảo anh về sau sẽ là người nối nghiệp tập đoàn, cha anh không có phủ nhận, từ điểm đó nhìn ra, anh ta là vì tiền đồ của bản thân nên phải cùng thiên kim của Long Hoa kết hôn."

Là như thế này sao? Hiểu biết của cô đối với Tuấn, hẳn là không phải người như thế.....

"Nhã viện, thực xin lỗi, mình cảm thấy đầu hơi choáng váng, mình muốn đi về trước."

"Được, chúng ta trở về, cậu hãy về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi." Mặc dù Đinh Nhã Viện còn muốn nói lời an ủi một chút, nhưng nhìn đến sắc mặt khó coi của bạn tốt, cô quyết định vẫn là trước để cho cô về nhà nghỉ ngơi, khi khác sẽ nói sau.

Chương 3.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Mẹ, con đã trở về."

Vu Tâm Lăng ngây ngốc về đến nhà, nhìn thấy mẹ đang ngồi ở phòng khách, cô miễn cưỡng chống đỡ mà tươi cười một chút.

Trương Anh Tuyết vừa thấy con gái trở về lúc này lại có điểm buồn bực. không phải cô nói phải cùng Nhã Viện đi ăn cơm sao? Như sao sớm như vậy đã trở lại? "Sao lúc này đi ra khỏi nhà chưa cùng Nhã Viện ăn cơm sao?"

"Có, chỉ là con hơi đau đầu, cho nên chúng con ăn xong rồi về luôn."

"Đau đầu?" Trương Anh Tuyết khẩn trương hỏi con gái ngồi xuống, "Con làm sao lại không thoải mái? Muốn đi khám bác sỹ hay không?"

"Mẹ, mẹ không cần khẩn trương, con không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi." Vu Tâm Lăng nở nụ cười, bởi vì cô không muốn mẹ vì nàng mà lo lắng.

"Con phải chăm sóc bản thân cho tốt vào." Trương Anh Tuyết vuốt mặt con gái, rất may mắn mình có được một đứa con gái ngoan ngoãn từ nhỏ.

"Con đã biết, con thật sự không có việc gì." Chỉ là có chút mệt, đầu có chút mê man, còn có, ngực từ nay tới giờ vẫn nhói đau.

"Đúng rồi, có chuyện mẹ định ngày mai sẽ nói với con, nhưng con đã ở đây thì hiện tại mẹ cũng nói luôn".

"Mẹ, mẹ muốn nói với con chuyện gì?"

"Lẳng lẳng, con thành thật nói cho mẹ, con hiện tại đã có bạn trai chưa?" Bởi vì cô rất thường xuyên đến nhà Nhã Viện ngủ, bởi vậy có đôi khi bà nghi ngờ con gái kỳ thật có bạn trai, chỉ là không nói, thừa dịp cơ hội này bà muốn hỏi cho rõ ràng.

Vu Tâm Lăng trở nên khẩn trương: "Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại hỏi con chuyện này?"

"on cũng đến tuổi nên có bạn trai rồi không phải sao? Mẹ đang suy nghĩ, nếu được hôm nào mang về cho mẹ xem xét một chút, nếu không phải sự thật, thì mẹ nghĩ muốn giới thiệu một người cũng không tồi cho con làm quen, cho nên con phải thành thật trả lời mẹ."

"Con....." Vu Tâm Lăng phun ra rồi lại nuốt vào. Tuấn vẫn là bạn trai của cô sao? Nàng không biết, bởi vì anh sẽ phải kết hôn với người khác....

Nghĩ đến đây, lòng của cô lại bắt đầu đau.

Trương Anh Tuyết không nghĩ tới con gái lại không thể trả lời được ngay, vì thế liên tưởng đến mặt không tốt: "Lẳng lẳng, chẳng lẽ con thật sự có bạn trai? Hơn nữa đối tượng là người không thể tiết lộ?"

"Con không có bạn trai." Nhìn thấy mẹ vẻ mặt lo lắng, Vu Tâm Lăng vội vàng lắc đầu.

"Đó là..... Có thích một người đàn ông?" Phụ nữ mà thích đàn ông cũng là rất bình thường.

"Đúng, con có thích một người." Cô gật đầu thừa nhận: "Chỉ là, con cùng Tuấn..... con là thích người kia, nhưng con cùng anh ấy không có khả năng ở cùng một chỗ."

"Vì cái gì?"

Vu Tâm Lăng không biết phải giải thích với mẹ về quan hệ của cô cùng với Hạ Tuấn Bình như thế nào. Trước kia cũng không nói gì, hiện tại nói cũng rất phức tạp, hơn nữa hình như nói cũng không quan trọng nữa, bởi vì anh phải kết hôn, nói không chừng lại làm cho mẹ lo lắng hơn?

Trương Anh Tuyết nhìn con gái cúi đầu trầm mặc không nói, không khỏi cảm thấy lo lắng cho con. Lẳng lẳng thoát nhìn rất thích người kia, nhưng không thể ở một chỗ nguyên nhân là cái gì? Hay là đối phương đã có bạn gái, hay là đã kết hôn? Nhìn ra được Lăng Lăng không muốn nói.

Lẳng lẳng là con gái của bà, hơn nữa là một mình bà tự tay nuôi lớn, nó có bao nhiêu nhu thuận thì bà người mẹ này của nó biết rõ nên bà tin tưởng con gái tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì để cho bà người mẹ này thương tâm nhưng chỉ sợ, nó đơn thuần nhu thuận lại bị người ta lừa gạt.

Bà kéo tay con gái qua: "Con không muốn nói, mẹ cũng sẽ không hỏi lại, nhưng hy vọng con có thể đáp ứng mẹ một việc, mặc kệ đối tượng con lựa chọn điều kiện như thế nào, mẹ đều có thể chấp nhận, chỉ cần các con yêu thương nhau là tốt rồi, nhưng mà không cần làm người thứ ba ở bên ngoài, con có thể đáp ứng mẹ không?" Bởi vì cô không muốn nhìn thấy tương lai con gái sẽ bị ủy khuất gì.

Vu Tâm Lăng nhìn mẹ, hốc mắt đỏ lên: "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không làm như vậy."

"Uh, mẹ tin tưởng con." Con gái rất quái lạ, bởi vậy bà lựa chọn tin tưởng con mình: "Con cùng người mình thích không có khả năng ở bên nhau, như vậy bằng hữu của mẹ giới thiệu người trẻ tuổi kia gặp mặt được không? Mẹ cũng đã gặp qua người đấy, là người rất nhã nhặn".

"Con....." Nàng hiện tại không có tâm tình gì để đi thân cận.

"Đi làm quen một chút, mọi người đều là bạn bè, không có vấn đề gì." Trương Anh Tuyết nhìn thấy con gái do dự, chính là nếu nhất định không có kết quả gì, bà hy vọng con gái nhận ra được một chút, làm quen với một vài người đàn ông khác.

Nhìn thấy con gái không nói gì, bà cũng không buông tha cho.

"Lẳng lẳng, đừng để mẹ lo lắng chuyện của con, được không? Đi gặp mặt một chút, cho dù không thích."

Không hiểu Tuấn mà biết chuyện cô đi gặp mặt thì sẽ thế nào? Nhất định sẽ rất tức giận! Nghĩ đến bản thân còn lo lắng đến tâm trạng của anh, Vu Tâm Lăng liền cảm thấy mình thực sự quá đáng buồn, có phải giống như Nhã Viện nói, cô thật sự rất ngốc hay không?

"Vâng, con đã biết." Cô cuối cùng gật đầu đồng ý.

Hơn hai giờ buổi chiều, Hạ Chính Đức đi vào phòng làm việc của con trai trưởng.

Thân là tổng tài của tập đoàn, ông năm nay sáu mươi lăm tuổi, một đầu tóc trắng xám, trên trán kia là đôi lông mày thô rậm, làm cho biểu tình nghiêm túc của ông kiên cường hơn giống như tính cách của ông.

"Nghe nói con cùng ông chủ Đức Lợi ký hợp đồng, là thật sao?" Đức Lợi là công ty sản xuất đồ da, bởi vì ông chủ đầu tư quá độ, làm cho tài chính công ty nghiêm trọng không đủ, đành phải đóng cửa, ông không biết đứa con này mua loại xí nghiệp nhỏ này làm cái gì?

"Đúng vậy." Buổi sáng mới ký kế ước.

"Con hẳn phải biết công ty nhỏ kia đang mắc nợ bao nhiêu đi?" Tuy rằng Đức Lợi trước kia rất có danh tiếng, nhưng hiện nay ai cũng biết, trên thị trường căn bản là không ai muốn mua công ty kia.

"Chuyện này đương nhiên, trước kia mua nó, con đã từng đánh giá qua." Hạ Tuấn Bình bình tĩnh trả lời: "Tuy rằng trước mắt Đức Lợi đang mắc nợ, nhưng con đã tự mình đi xem nhà xưởng máy móc thiết bị, đều coi như mới mẻ độc đáo, không vượt qua mười năm, mà chỉ có vài năm mà thôi, tương lai ít nhất còn có thể vận hành được hơn hai mươi năm, nhưng nếu chúng ta mua hoàn toàn thiết bị mới, tiêu phí ít nhất là gấp ba số nợ mà Đức Lợi mắc phải, nói sau, nếu mua Đức Lợi, chúng ta lập tức là có thể sản xuất được các loại da, không cần chờ hai năm sau mới khởi công."

Chương 3.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Nghe đứa con cả phân tích như vậy, Hạ Chính Đức cảm thấy có lý, sở dĩ ý tưởng sẽ có bất đồng, vì ngay cả những người khác cũng không có đến tận nhà xưởng mà thăm dò, nghĩ đến đó chỉ là gian nhà xưởng cũ kỹ.

"Ba đã biết, giao cho con toàn quyền xử lý." Ông đối với năng lực của đứa con trưởng này tín nhiệm trăm phần trăm.

Trong tám đứa con, để cho ông tự hào phải nói đến lão Đại Tuấn Bình cùng đứa thứ hai Người Bình, hai người tuổi cũng không cách nhau cho lắm, từ nhỏ suy nghĩ chín chắn, ý nghĩ thông minh, bất luận cá tính hoặc năng lực làm việc, đều là có thể một mình đảm đương một phía nhân tài, bởi vậy ai tới tiếp nhận vị trí của ông, đều làm cho ông có chút khó quyết định.

Nhưng trong một trận đánh golf cùng Lí lão của Long Hoa, Lí lão đột nhiên nhắc tới chuyện hai nhà kết thân, ông đương nhiên vui vẻ tán thành, hai nhà bất luận là địa vị xã hội, hay là tài lực đều mạnh ngang nhau, sau khi kết làm thông gia, song phương đều có thể giúp ích, bất quá Lí lão chỉ rõ muốn con rể là con lớn nhất Tuấn Bình, bởi vì anh là con cả mà lại do vợ cả sinh ra.

"Đúng rồi, con đừng quên, ngày mai con phải đi ăn cơm nói chuyện với Lí Thế Bá."

Nhắc tới bữa tiệc ngày mai, Hạ Tuấn Bình không giống như tinh thần sáng láng vừa rồi, lông mày hăn nhú lại nói: "Ba, về hôn sự, con cảm thấy phải cùng ba nói chuyện rõ ràng, trên thực tế, con nhớ rõ lần trước con đã nói không đáp ứng rồi." Đối với chuyện cha đáp ứng ở tạp trí lần trước, anh kỳ thật rất có phê bình kín đáo.

"Con có vấn đề gì mà không đáp ứng được? Con bé Thi Mạn kia không phải con đã sớm quen biết sao, bộ dạng rất được thì không nói, mà không phải cũng rất hoạt bát sao?" Không biết đứa con này rốt cuộc không hài lòng Thi Mạn ở điểm nào nhất, ông xem là không thể bới móc được gì.

Hạ Tuấn Bình biết không thể cùng cha khai thông được, bởi vậy cũng không muốn nhiều lời.

"Tóm l

ại, con không đáp ứng chuyện hôn sự này, còn có ngày buổi gặp mặt ngày mai con đã có hẹn trước, không thể đi được." Anh biết lỡ hẹn là chuyện rất không lễ phép, nhưng bữa tiệc này không phải anh chính miêng đáp ứng.

Không hổ là con của ông, tính tình cũng giống ông, nhưng Tuấn Bình còn không được phép làm chủ tất cả mọi chuyện: "Khi còn trẻ ba không hề có hứng thú với chuyện cưới xin, nhưng sau ta vẫn không phải cưới mẹ con sao?"

Hạ Tuấn Bình hí mắt lại: "Con với ba không giống nhau."

"Con trai, con là con của ba, sẽ không giống với ba sao?" Đứa con dù sao vẫn còn trẻ tuổi, rất nhiều chuyện đều không nghĩ đủ sâu xa như người làm cha là ta đây." Tuấn Bình, hôm nay cha con chúng ta liền đem mọi chuyện mở ra mà nói." Ông hy vọng hôm nay sẽ đem chuyện hôn sự của đứa con lớn ra thuyết phục.

Đem mọi chuyện mở ra để nói?" Nói cái gì?"

"Tuấn Bình, về chuyện của con, ba cũng không phải hoàn toàn không biết, ba biết được con có nữ hầu gái theo bên người đã nhiều năm." Chuyện cũ không hỏi, vì ông cho rằng người trẻ tuổi có mấy người hồng phần tri kỷ cũng không đủ, ông tin tưởng con trai sẽ có khả năng tự kiểm chế.

Hạ tuần bình không có biểu tình gì. Cha biết sự tồn tại của Tâm Lăng, anh tuyệt không kinh ngạc, bởi vì anh chưa bao giờ cố ý giấu diếm sự tồn tại của cô.

"Ba sẽ không yêu cầu con với nữ hầu gái của con chia tay, con có thể sau khi kết hôn đem cô ta lấy làm vợ hai, cái này ta sẽ không phản đối, nhưng phu nhân tổng tài tương lai của tập đoàn phải là người vợ mà ta chọn lựa." Chỉ cần đưa con này đáp ứng hôn sự, chuyện khác đều có thể thương lượng. Dù sao hiện tại anh không dám lấy vợ hai, nhưng ai nói về sau sẽ không có thích người phụ nữ khác đâu?

Lấy cô gái nhỏ bé kia làm vợ hai? Anh chưa bao giờ nghĩ tới việc này.

"Tuấn Bình, người làm đại sự sẽ không thể xử trí theo cảm tính, nếu như con thật sự cố ý cùng nữ hầu gái kia ở cùng một chỗ, ba có thể nói với con rằng, ba sẽ không cho phép con thừa kế vị trí của ba." Ông tuyệt không cho phép con trai lấy cô gái không môn đăng hộ đối vào làm vợ như vậy, về sau đi ra ngoài phải giới thiệu như thế nào?

Cái gọi là đem mọi chuyện mở ra mà nói, chính là uy hiếp, mệnh lệnh? Hạ Tuấn Bình tuy rằng không ngoại trừ cha sẽ nói cự tuyệt, nhưng anh đã muốn không phải gần đây mà đã hơn mười năm rồi.

"Ba đã tuyên bố với bên ngoài, sắp cùng Lý gia kết làm thông gia, con cũng không muốn để cho ta bị người ngoài chế giễu chứ? Nói sau, nếu hiện tại con vì nữ hầu gái đó mà buông tha cho tất cả, con có thể cam đoan sẽ yêu cô ta cả một đời sao? Vật đổi sao dời, có mới nới cũ là tính trời sinh, bha nói như vậy, ba nghĩ con nghe hẳn sẽ hiểu."

Thấy đứa con không hé răng, Hạ Chính nghĩ rằng anh đã nghe lọt được.

"Tuấn bình, về sau có thể con sẽ làm tổng tài của tập đoàn, vì thế con phải lựa chọn gia cảnh của vợ mình, việc này đối với sự nghiệp tương lai của con sẽ có trợ giúp, hãy ngẫm nghĩ lại thật kỹ những lời của ba nói, buổi tối ngày mai không được đến muộn."

Tuấn Bình thông minh như thế nào, tin tưởng anh sẽ hiểu ý tứ của người làm cha như ông đây. Cơ hồ đã định liệu trước, bởi vậy Hạ Chính Đức cười cười tiêu sái ra khỏi văn phòng đưa con trưởng. Xem ra thời điểm ngày mai cùng thông gia ăn cơm, có thể thuận tiện thảo luận chi tiết kết hôn một chút.

Nhìn cánh cửa kia đóng lại, Hạ Tuấn Bình không bởi vì buổi nói chuyện hôm nay của cha mà thay đổi tâm ý, trên thực tế, anh vừa rồi vẫn nghĩ muốn cự tuyệt.

Bởi vì trên thực tế anh hiểu rõ, lấy cá tính của cô gái nhỏ kia, một khi anh kết hôn, quan hệ của bọn họ đến lúc đó sẽ khó duy trì, mà anh lại không muốn cùng người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, thậm chí là kết hôn.

Sở dĩ lúc trước không có từ chối hôn sự, bởi vì anh có suy tính khác, nhưng cũng không liên quan đến chuyện không thừa kế.

Cô gái nhỏ kia không biết đã nghe nói đến tin tức anh kết hôn hay không? Vì cái gì ngay cả điện thoại cũng không có, cô không hiểu kỳ, cũng không thèm để ý sao?

Cô tốt nhất là không nên tin tưởng vào những gì trên tạp trí viết.

Buổi tối hơn chín giờ, Vu Tâm Lăng ngồi ở trên ghế trong phòng, cô đang cầm điện thoại trên tay, nghĩ có nên gọi điện cho Hạ Tuấn Bình hay không.

Từ hôm trước biết tin tức anh phải kết hôn, nàng đã muốn gọi điện thoại cho anh, kỳ thật cô rất muốn gặp anh, cô rất muốn tự mình hỏi anh, anh có thật là phải kết hôn hay không?

Chỉ là cô phải hỏi như thế nào, lấy thân phận gì để mà hỏi?

Giống như lúc trước Nhã Viện nói, bọn họ kết giao không có công khai, như vậy nàng thật là bạn gái của anh sao? Nếu không phải, vậy lấy hiện tại ra mà nói, quan hệ thân mật của bọn họ không phải chỉ là bạn giường sao?

Cho tới nay, cô cũng không để ý đến chuyện công khai việc kết giao cùng Tuấn có quan trọng hay không, chỉ cần được ở bên anh, cô liền cảm thấy thực sự vui vẻ, nhưng hiện tại, về sau hẳn là không có cách nào được như vậy.

Tưởng tượng đến phải đoạn tuyệt quan hệ với Tuấn, cô liền khổ sở giống như không thở nổi, hơn nữa hai này nay, bởi vì tinh thần cô không thể tập trung, ở công ty phạm rất nhiều sai lầm, may mắn Nhã Viện

đều đã giúp cô kiểm tra đối chiếu sổ sách trước.

Vu Tâm Lăng nhìn di động. Anh một tuần không gọi điện cho cô, mười năm nay, vô tình, anh đã biến thành một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống của cô, có lẽ trước kia là anh hay tìm tới cô, nhưng sau này, cô thậm chí muốn được nghe thanh âm của anh trong điện thoại, rất muốn nhìn thấy hẳn, ở bên cạnh anh.

Mình thương yêu anh như thế, cô có thể rời xa anh sao?

Cô nghĩ rằng, nếu như Tuấn cùng nàng ở một chỗ, sẽ không được kế thừa vị trí trong công ty của cha, đến lúc đó cô nhất định sẽ rất khó qua, bởi vì anh là người đàn ông vô cùng xuất sắc, trong sự nghiệp biểu hiện rất kiệt xuất, bởi vậy, nếu anh mất đi tất cả, cô tình nguyện để anh cùng thiên kim của công ty thực phần Long Hoa kết hôn, mà cũng sẽ không trách anh.

Biết làm như thế nào đối với Tuấn là tốt nhất, nhưng cô cũng không quản được trái tim của mình, hy vọng hai người có thể giống như trước, không cần tách ra.....

Quên đi, đừng nghĩ.

Vu Tâm Lăng đưa điện thoại di động để trên bàn, sau đó lên trên giường nằm xuống. Cô muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai không thể lại phạm sai lầm nữa, không thể bởi vì bản thân phiền muộn mà làm cho nhóm đồng nghiệp phức tạp, hơn nữa buổi tối ngày mai cô còn phải cùng người bạn của mẹ giới thiệu gặp mặt ăn cơm.

Nhã Viện biết việc này, nên vui vẻ giơ hai tay lên đồng ý nàng đi gặp mặt, bạn tốt cũng hy vọng cô nhanh kết giao với bạn trai.

Nghe thấy bạn tốt nói như vậy, cô cũng không có phản ứng quá lớn, cô cũng không muốn để cho mẹ lo lắng mới đồng ý đi gặp mặt, bởi vậy mặc kệ điều kiện đối phương như thế nào, cô đều không có hứng thú.

Trước khi tắt đèn nàng lại nhìn vào di động, cô đoán, buổi tối hôm nay Tuấn cũng không gọi điện cho cô.

Chương 4.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Buổi tối, Hạ Tuấn Bình tâm tình buồn bực ngồi ở uống rượu N.T.

Tâm tình đã buồn đủ phiền, kết quả vừa mới rời khỏi công ty gọi điện thoại cho người con gái kia, muốn cô đến đây ăn tối cùng anh, cô nói đã có hẹn, đang cùng người khác ăn cơm rồi lập tức tắt di động.

Cô lại còn dám tắt máy?

Vẫn chờ cô gọi điện thoại cho anh, kết quả thủy chung đợi không được, chẳng lẽ cô không có nghe đến chuyện anh kết hôn sao?

Cố tình chủ động gọi điện thoại cho cô lại đụng phải cái đinh mềm mại, một cổ phiền muốn ở trong lòng anh giống như bình ga vô cơ bốc lửa. Rốt cuộc cô đã đi gặp ai, cùng ai ăn cơm, anh không phải đã nói, khi anh gọi cô phải đến ngay sao? Dám không nghe lời anh nói!

Anh nhìn viên đá trong ly, trong suốt trong sáng, tựa như ánh mắt của cô, thoát nhìn vô cùng trong sáng không tỳ vết, mà cô trong lúc hoan ái, một đôi mắt to xấu hổ mang bộ dáng khiếp sợ, thường khiến cho anh không khống chế được.....

Hạ Tuấn Bình phát hiện khi mình nghĩ đến người con gái nhỏ kia, dục vọng lại bắt đầu, rất muốn đem cô gắt gao ôm vào trong lồng ngực.

Anh luôn nghĩ rằng, cô gái nhỏ họ Vu kia, sẽ không phải là nữ phù thủy chứ, mà anh lại bị trúng độc của cô, hơn nữa còn rất sâu rất sâu.

Anh buồn khổ mà uống rượu. Tối hôm qua anh cũng không đến buổi gặp, bởi vậy sáng sớm hôm nay cha liền dùng đòn nổi giận đến văn phòng của ông, đối với chuyện anh thất lễ, ngoại trừ trách cứ ra, cũng nói rất nặng lời, nếu anh thật sự cự tuyệt hôn sự, như vậy đừng nói không có khả năng làm người thứ kế, mà cũng sẽ không phải con của ông Hạ Chính Đức, bởi vì ông không có đứa con không nghe lời và làm cho ông mất mặt như vậy.

Anh hiểu rõ tình tình của cha, biết cha không phải người hay nói giỡn, có lẽ trước đây, anh cũng đã biết nếu anh không đáp ứng hôn sự này, kết quả chính là như vậy.

anh cầm lấy di động, lại gọi cho người phụ nữ kia, kết quả vẫn là tắt máy, làm cho anh tức giận muốn ném vỡ điện thoại.

Lúc này có một người phụ nữ đang đi về phía anh, đang muốn mở miệng kêu đối phương cắt ngay, thì nhìn rõ ràng người đang đi tới, anh buồn bực hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn cô.

"Hạ Tuấn Bình, chỉ có một mình anh sao? Nữ hầu gái trong truyền thuyết của anh đâu?" Lí Thi Mạn hỏi. Với một mái tóc dài đen nhánh, cô từ nhỏ chính là một mỹ nhân bại hoại, bởi vậy cho dù giờ phút này chỉ đeo trang sức trang nhã nhất, thì vẫn là nữ khách nhân đẹp nhất trong quán đêm nay.

"Giống như cô nhìn thấy, nơi này chỉ có mình tôi." Anh cùng Lí Thi Mạn không tính quen thuộc, chỉ là có chung bạn bè, bởi vậy trong những lần đi sinh nhật có gặp mặt nhau vài lần.

Nhớ rõ khi mới quen cô ta, ánh mắt của cô ta đều nhìn lên trên, một biểu tình không nhìn thấy sự tồn tại của người khác, làm cho anh không khỏi liên tưởng đến nhị lão gia Hạ Ngươi Bình nhà anh, thẳng nhóc kia cũng luôn có vẻ mặt này, bộ dạng kia giống nhau như đúc.

"Thật là, người ta muốn đến riêng xem nữ hầu gái trong truyền thuyết của anh, lại chưa có tới, hôm nay tôi không phải đi một chuyến về tay không sao?" về mặt Lí Thi Mạn không hờn giận: "Hạ Tuấn Bình, lập tức call cho nữ hầu gái của anh lại đây."

Thật sự cái dạn không coi ai ra gì kia cùng với Hạ Ngươi Bình rất giống nhau, ngay cả nói cách nói chuyện đều rất giống! "Nhàm chán!" Anh lạnh nhạt trả lời một câu,

sau đó mặt không chút thay đổi tiếp tục uống rượu.

Nếu bị người ta nói nhàm chán, liền yếu thế mang theo mộng ảo đi, như vậy cô sẽ không kêu là Lí Thi Mạn! "Như thế nào, không phải là nữ hầu gái của anh không nghe lời, ạnh gọi cô ta không tới, cho nên mới một mình ngồi ở đây uống rượu giải sầu?"

Hạ Tuấn Bình lạnh lùng liếc cô ta một cái, không nói gì.

"Dùng vẻ mặt này, không phải là bị ta nói trúng chứ?" đôi môi xinh đẹp gợi lên một chút đắc ý cười yếu ớt: "Nữ hầu gái không phải muốn đổi chủ nhân mới chứ? Với lại, dù sao chủ nhân này cũng phải nhanh kết hôn, cô ta chắc là muốn đổi chủ nhân mới."

Mặc dù không rõ Lí Thi Mạn đứng ở chỗ này nói với anh những lời này để làm cái gì, nhưng cô ta đã nhắc nhở anh một việc, người con gái nhỏ kia không phải bởi vì tin tức anh kết hôn, nên mới không muốn nhìn thấy anh, nên tắt điện thoại đi?

Thật là, nếu không gọi điện hỏi cho rõ ràng, thì ít nhất cũng phải nhận điện thoại!

Vừa nghĩ đến chuyện cô có thể khóc, Hạ Tuấn Bình thấy không thể ngồi được, anh lập tức đứng dậy, quyết định đi đến nhà cô tìm cô, đêm nay anh nhất định phải gặp được cô, ngoại trừ muốn gặp cô ra, anh cũng muốn nói cho cô biết chuyện liên quan đến quan hệ tương lai của bọn họ.

Đề tài này anh chưa từng nói qua với cô, bất quá chưa nói qua không có nghĩa là anh không nghĩ tới, người phụ nữ kia khẳng định sẽ kinh ngạc đến há hốc mồm.

Về phần Lí Thi Mạn nói đổi chủ nhân mới kia, chuyện đó căn bản không có khả năng, mười năm nay, tại trên người cô gái nhỏ kia anh đã hạ bao nhiêu tâm huyết, người ngoài không thể nào hiểu được, anh căn bản là không có khả năng sẽ bỏ cô đi.

Nhìn anh nhanh chóng rời đi, Lí Thi Mạn không vì anh bỏ đi mà tức giận, khuôn mặt xinh đẹp trong suốt kia nở nụ cười tươi tắn, trong đó hiện ra vài phần quỷ quyệt.

Bảo cô phải gả cho Hạ Tuấn Bình? Kính nhờ, cô ngay cả liếc mắt nhìn anh dục vọng đều không có, như thế mà gả được? Nhưng cha của cô bình thường luôn sủng nịnh cô lần này lại rất kiên trì ngoài ý muốn thậm chí uy hiếp sẽ đóng tất cả tài khoản tín dụng của cô lại, cô đành phải nghĩ biện pháp khác.

Tóm lại, cô bây giờ còn không muốn lập gia đình.

Cũng trong thời gian này, bàn tay nhỏ bé của Vu Tâm Lăng cầm di động mà run rẩy, cô không nghĩ tới Hạ Tuấn Bình nhiều ngày không gọi cho cô lại có thể gọi vào lúc này, có lẽ là quá mức khẩn trương, bởi

vậy cô chỉ nói hai câu đơn giản liền tắt máy.

Tâm tình của cô rất phức tạp, bởi vì nàng rất sợ anh truy vấn cái gì đó, mà lúc quay về cô sẽ không biết nên trả lời như thế nào, hơn nữa, cô cũng sợ anh gọi điện thoại tới để nói lời chia tay.

Tóm lại, cô còn cần một ít thời gian để điều chỉnh tâm tình của mình, sau đó, cô sẽ chúc phúc cho anh.

"Là bạn của cô gọi điện tới sao? Kỳ thật cô có thể nhận nghe, tôi không có vấn đề gì."

Lời nói của Cung Phàm làm cho cô phục hồi tinh thần lại, cảm thấy ý tứ thật không tốt, cô thầm nghĩ vì chuyện của mình mà đã quên giờ phút này đang ăn cơm cùng anh ta. Cung phàm chính là đối tượng mà bạn của mẹ giới thiệu đến, mẹ nói, không muốn gây áp lực cho bọn họ, coi như là kết giao bạn bè, bởi vậy người giới thiệu bọn họ cũng không tham dự.

Vừa rồi cô cùng Cung phàm có tự giới thiệu một chút, biết anh ta làm việc trong một tạp chí, là thợ chụp ảnh, trừ bỏ làm ở tạp trí, thì ngày nghỉ anh ta kiêm chức chụp ảnh cho cửa hàng áo cưới, giúp cô dâu chú rể chụp những bộ ảnh cưới thật đẹp, nghe nói là làm công việc này rất thoải mái và thú vị.

Chương 4.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Thật có lỗi, vừa rồi tôi nên phải tắt máy." Cô đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi da.

"Cô cũng không cần thấy có lỗi, tôi thật sự không có vấn đề gì." Cung Phàm có lẽ cười: "Đúng rồi, tôi rất ngạc nhiên, bộ dáng của Vu tiểu thư đáng yêu xinh đẹp như vậy, sao lại không có bạn trai?"

Đối mặt với ca ngời của anh ta, Vu Tâm Lăng chỉ nhẹ nhàng cười. Hôm nay mẹ yêu cầu cô nhất định phải mang kính sát tròng, không nói được mẹ, cô đành phải sửa thành mang kính sát tròng, trước kia mẹ cũng đã từng bắt cô mang kính sát tròng, thế nhưng cô đều lấy thói quen mang kính mắt từ nhỏ nên cự tuyệt.

Bởi vì, Tuấn không thích cô mang kính sát tròng.

Ngoại trừ đi cùng với anh ra bên ngoài, thời điểm khác cũng không cho phép em mang kính sát tròng.

Vì sao?

Anh nói không cho là không cho, chuyện khác em không cần hỏi nhiều.

Vu Tâm Lăng đang nghĩ Hạ Tuấn Bình nói lời này với cô lúc nào.

Cô nhớ ra rồi! Là năm nàng thi đại học vào mùa hè năm ấy, đó cũng là một năm làm cho quan hệ bọn họ có nhiều thay đổi.

Phát hiện mình lại phân tâm khi nghĩ đến chuyện của Hạ Tuấn Bình, nàng ở bên trong lòng hít một hơi thật sâu. Cô không thể tất cả trong đầu đều luôn luôn nghĩ đến chuyện của anh.

Cung Phàm nhìn nàng cúi đầu, không biết suy Vu Tâm Lăng đang suy nghĩ gì chẳng hạn.... Vừa rồi anh ca ngời là xuất phát từ thiện tình, bởi vì cô thực sự là cô gái ngọt ngào, cô gái như này làm cho người ta vừa thấy sẽ cảm thấy rất thích, điềm điềm tĩnh tĩnh, làm cho người ta không thể dời mắt được, trách không được.....

Anh không có quên công việc của mình đến đây hôm nay, bởi vậy mở miệng nói: "Vu tiểu thư, cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

"Sao cơ?" Cô có chút thất thần.

"Tôi vừa mới hỏi cô, thật sự chưa có bạn trai sao?" Anh hỏi lại một tiếng.

"Đúng, tôi chưa có bạn trai nhưng lại có người thích." Cô không nghĩ che dấu tâm tình của mình: "Còn nữa, thực sự xin lỗi, nói thực ra, tôi hiện tại không muốn kết giao bạn trai."

"Vì sao? Là bởi vì người cô thích kia sao sao?" Cung Phàm truy vấn.

Vu Tâm Lăng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, vấn đề kia tựa hồ như là một thói quen, mười năm nay, bởi vì Hạ Tuấn Bình không ngừng xuất hiện ở bên người cô, lúc trước mặc dù ở bên Mỹ, nhưng vẫn không ngừng gọi điện thoại cho cô, bởi vậy ngoại trừ lúc làm việc, thời gian của cô đều bị anh chiếm dụng, việc kết giao bạn trai này, cô chưa từng nghĩ tới, mà cũng không có thời gian.

"Thật có lỗi, tôi hình như đã thất lễ quá, hỏi hơi nhiều."

"Không phải như vậy, là tôi không biết trả lời anh như thế nào." Vu Tâm Lăng cảm thấy chính mình mới là thất lễ: "Người tôi thích là học trưởng thời trung học, tuy rằng chúng tôi không phải như quan hệ nam nữ nhưng mười năm nay chúng tôi luôn ở cùng nhau, nên anh nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái đi? Không phải quan hệ nam nữ, mà lại cùng ở một chỗ mười năm."

Cùng Phàm cười tỏ vẻ: "Không đâu, nếu tôi có học muội đáng yêu như vậy, ta nghĩ cho dù đã tốt nghiệp, vẫn sẽ duy trì liên lạc với cô."

"Cám ơn." Vu Tâm Lăng cũng cười, nhưng trong nụ cười có chứa sự chua xót: "Tuy rằng tôi thực sự thích người kia, nhưng nghe nói anh ấy sắp kết hôn."

Lúc này di động của Cùng Phàm vang lên, anh nhìn Vu Tâm Lăng nói thành thật có lỗi, lúc này mới nhận nghe.

"Phải không? Tôi biết rồi." Anh đập máy, rồi lại hướng nàng giải thích: "Vu tiểu thư, thật có lỗi, tôi hiện tại có công việc, có thể phải đi trước, hôm nào tôi sẽ mời cô ăn cơm nhé."

Vu Tâm Lăng nhẹ lay động đầu: "Không có vấn đề gì, anh không cần để ý, công việc quan trọng hơn."

"Tôi lái xe đưa cô trở về."

"Không cần đâu, thời gian còn rất sớm, tôi tự mình đi xe về là được rồi."

"Không được, đưa thực nữ trở về là phép lịch sự cần thiết."

"Làm như vậy thì anh có tới kịp làm việc không?" Cô hỏi, sau đó phát hiện anh ta đang nhìn cô không nói chuyện: "Làm sao vậy?"

"Vu tiểu thư, thành thật mà nói, về sau cô không nên dễ dàng tin tưởng người khác như thế."

"Có ý gì?" Nàng thâm thúy mà nhìn anh ta. Anh ta đang nói cái gì, vì sao cô nghe không hiểu? Còn có, hiện tại nói là thật lòng, chẳng lẽ vừa rồi không phải?

"Cô rất đơn thuần, có người không phải giống như bề ngoài mà cô nhìn thấy, đối phương có thể là người xấu, cô về sau bản thân phải cẩn thận một chút, còn nữa, tôi muốn hướng cô thật lòng xin lỗi."

Vu Tâm Lăng thật sự là càng nghe càng mơ hồ. Cùng Phàm rốt cuộc đang nói cái gì? Vì cái gì mà phải hướng nàng giải thích?

"Tôi biết cô sẽ không hiểu lời nói của tôi, không có vấn đề gì, tôi hiểu là tốt rồi, còn nữa, cô cứ đơn độc tinh khiết đáng yêu như vậy, người cô thích mà anh ta lại đi lấy người khác thì hẳn sẽ tiếc nuối, nhưng tôi thấy cô nên cảm nhận bắt đầu tìm hiểu một người đàn ông khác xem."

Những lời sau này của anh ta, cô nghe hiểu, bởi vậy nàng ngọt ngào mà cười: "Cám ơn anh."

"Chúng ta đi thôi, tôi đưa cô về nhà."

"Vâng."

Hạ Tuấn Bình lái xe đi vào trước một tòa nhà nhỏ, Vu Tâm Lăng cùng mẹ nàng ở trong tòa nhà trọ cũ năm tầng này, sau đó anh nhìn thấy phòng cô vẫn tối. Cô gái nhỏ kia thật sự là đi ăn cơm cùng bạn, giờ còn chưa có về nhà.

Anh quyết định ngồi ở trong xe chờ cô. Chỉ là, cô tắt máy là vì nguyên nhân gì?

Khoảng qua hai mươi phút, một chiếc xe con sản phẩm trong nước đứng ở trước mặt, anh nhìn thấy một nam một nữ từ trên xe đi xuống, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt xanh mét, trong mắt đen lửa giận bùng cháy, một người đàn ông xa lại đang cầm bàn tay nhỏ bé của Vu Tâm Lăng, khi mà cô đối với đối phương mỉm cười, anh rốt cuộc ngồi không được mở cửa xe, đi về phía bọn họ.

Mới vài ngày không thấy, cô đã quên ai mới là chủ nhân của cô sao? Lại dám cùng một người đàn ông khác ở cùng nhau, hơn nữa, amj không phải đã nói không cho phép cô mang kính sát tròng sao?

"Vu Tâm Lăng!"

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, làm cho Vu Tâm Lăng đang cùng Cùng Phàm nói lời cảm ơn lại hoảng sợ: "Tuấn, Tuấn bình?" Nhìn thấy bộ dạng Hạ Tuấn Bình tức giận, cô hoảng loạn lập tức rút tay về.

Hiện tại không đếm xỉa tới cô, dù sao hẳn cũng sẽ giáo huấn cô thật tốt. Anh trợn mắt nhìn về phía người đàn ông đưa cô trở về: "Anh là ai?"

"Tuấn Bình, người này là....." Vu Tâm Lăng gấp đến độ đỏ mắt. Tuấn thoát nhìn rất tức giận, nên làm

cái gì bây giờ? Cô không biết anh sẽ chạy tới nhà để chờ cô.

"Tôi là đối tượng xem mắt mà mẹ cô ấy giới thiệu."

"Cái gì? đối tượng xem mắt?" Hạ Tuấn Bình đem nắm tay của Vu Tâm Lăng lên, lực đạo không nhỏ: "Em bỏ anh để chạy đi xem mắt?"

"Tuấn Bình, không phải như vậy." Không chỉ Hạ Tuấn Bình kinh ngạc, mà Vu Tâm Lăng cũng thế. Cô không biết vì cái gì mà Cung Phàm lại nói như vậy, bởi vì không phải nói chỉ đến làm quen với đối phương hay

sao?

"Đi!" Hạ Tuấn Bình gần như thô bạo lôi kéo cô đi đến phía trước đi.

Chương 4.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Chờ một chút!" Cung Phàm kéo lại tay kia của Vu Tâm Lăng: "Vậy anh là ai?"

"Anh không có tư cách hỏi, buông ra nhanh lên!"

"Cung Phàm, anh buông nhanh lên, bằng không Tuấn Bình sẽ tức giận." Vu Tâm Lăng sốt ruột mà tránh né, nhưng anh ta nắm rất chặt, vậy không ra.

Cung Phàm tuyệt đối không sợ ánh mắt tàn khốc kia phóng đến: "Vu tiểu thư, anh ta chính là người cô thích mười năm sao? Nhưng cô không phải nói hai người không phải quan hệ nam nữ sao, hơn nữa anh ta gần đây sẽ kết hôn? Như vậy anh ta cũng không đủ tư cách tùy tiện mang cô đi như vậy."

"Cung Phàm....." Cô quả thực muốn khóc, cô không biết vì sao Cung Phàm lại nhắc tới nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ anh ta không cảm thấy Tuấn đang rất tức giận sao?

Hạ Tuấn Bình sắc mặt lộ vẻ lo lắng: "Em còn nói gì với anh ta nữa?"

"Không, không có." Cô lắc lắc đầu, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Anh đi đến chỗ Cung Phàm, trợn mắt mà bắt lấy tay anh: "Mặc kệ cô ấy nói với anh cái gì, và anh đã nghe thấy cái gì, nhưng đời này cô ấy sẽ là của tôi, hiện tại, buông cô ấy ra!"

Cung Phàm lúc này mới buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, Hạ Tuấn Bình lôi kéo cô, đi về hướng xe anh.

Vu Tâm Lăng cơ hồ có thể nói là bị nhét vào trong xe, Hạ Tuấn Bình nghiêm mặt mà lách qua xe, sau đó ngồi vào trong chỗ người lái.

Thẳng đến khi xe chuyển động, đi ra đến đường cái, anh thủy chung vẫn không nói gì, điều này làm cho Vu Tâm Lăng cảm thấy thực sợ hãi, tim càng đập nhanh hơn.

Cô chưa từng thấy Tuấn tức giận như vậy.

Anh muốn đi đâu đây?

Cô có phải nên giải thích một chút hay không, cô kỳ thật không muốn cho mẹ lo lắng nên mới chịu đáp ứng cùng Cung Phàm gặp mặt.....

Lắc lắc ngón tay, cô nhát gan mà mở miệng: "Tuấn, thực xin lỗi, cái kia....."

Không có nhìn về phía cô, Hạ Tuấn Bình nhìn hằm hằm vào phía trước chất vấn: "Kính mắt của em đâu?"

"Ở trong túi của em." Cô vội vàng từ trong túi lấy ra mắt kính, gỡ kính sát trùng xuống, sau đó mang mắt kính lại.

Biểu tình của Hạ Tuấn Bình vẫn như trước giận không thể át, mà cô quyết định đem nói cho hết lời: "Tuấn, thực xin lỗi, em sợ dĩ sẽ đi-"

"Câm miệng!" Thanh âm của anh lạnh lùng rống lên.

Nhìn thấy Hạ Tuấn Bình vẫn tức giận như vậy, Vu Tâm Lăng thật sự không biết nên làm cái gì mới tốt bây giờ.

Mà sau khi bọn họ rời đi, Cung Phàm cảm thấy trên cổ tay trái đau đau, anh giơ tay lên, vén cao ống tay áo, quả nhiên, mặt trên có vết tích bầm máu.

Anh biết người mang Vu Tâm Lăng đi là ai, là Đại thiếu gia Hạ Tuấn Bình của tập đoàn.

Tuy rằng cảm thấy có điểm thực xin lỗi Vu Tâm Lăng, nhưng vì công việc, anh cũng không có biện pháp.

Cùng Phàm nhìn xuống bốn phía, sau đó đến một chiếc xe màu đen ở dừng trước mặt, anh vừa đi tới gần xe, cửa kính lái xe tự động hạ xuống

"Ảnh chụp thế nào?" Anh hỏi.

"Ok, không có vấn đề, toàn bộ đều đã chụp được."

Chương 5.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Từ trong tầng hầm đỗ xe đi thang máy lên lầu, Vu tâm lăng cơ hồ có thể nói là bị Hạ Tuấn Bình kéo đi, cô cảm thấy cổ tay phải đau nhức không thôi, có thể thấy được anh tức giận như thế nào.

Vừa đi vào nơi ở của anh, nàng thậm chí là bị bàn tay to kia dùng sức quăng đến trên sofa.

Hạ Tuấn Bình bởi vì quá mức tức giận thở hồng hộc. Anh như thế nào cũng không nghĩ đến cô luôn luôn nghe lời, lại dám sau lưng anh đi xem mắt một người đàn ông khác, nếu hôm nay anh không có đi tìm cô, thì cô có phải về sau sẽ tiếp tục gặp mặt người đàn ông kia hay không?

Gần đây anh đã bị tình hình hiện tại phải kết hôn kia làm cho vô cùng khó chịu, bây giờ cô còn như vậy, không thể nghĩ ngờ là ở trong bình xăng lại bỏ thêm một cây diêm, làm anh tức giận, như vậy cô phải trả giá thật đắt.

Bộ dạng của Hạ Tuấn Bình không nói lời nào, thực sự làm người ta cảm thấy sợ hãi: "Tuấn, thực xin lỗi, làm ơn hãy nghe em giải thích, sự việc không phải giống như Cùng Phàm nói như vậy....."

"Anh nghe nói mỗi người đều có một thời kì phản nghịch, hiện tại là em đang trong thời kì đấy sao?" Đêm nay cô, chẳng những không nghe lời anh, còn bắt tay có mưu kế, sau đó chạy tới xem mắt, trước kia, cô tuyệt đối không có lá gan làm như vậy!

"Không phải như vậy, kỳ thật là em không muốn làm cho mẹ em lo lắng....." Đối mặt với sự tức giận của Tuấn, cô cảm thấy thật ủy khuất, bởi vì rõ ràng do anh không cần cô trước, không phải sao?

Vừa mới nhìn thấy anh đến nhà tìm cô, tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy rất cao hứng, không nghĩ tới anh còn có thể đến tìm cô chỉ tưởng tượng đến anh cùng người phụ nữ khác kết hôn, cô lại cảm thấy không thở được, tâm tình ảm đạm nhiều ngày, giờ phút này nên phát tiết đi ra.

"Tuấn, em không biết vì cái gì anh lại tức giận như vậy, người nên tức giận không phải là em sao? Anh không phải sắp cùng thêm kim của công ty thực phẩm Long Hoa kết hôn sao?" cô thật sự rất khó chịu.

"Bởi vì nghe nói anh muốn kết hôn, cho nên liền khẩn cấp chạy đi xem mắt, còn cùng người ta nói em không có bạn trai, là như thế này sao?" Anh cảm thấy mười năm tâm huyết này tất cả đều uổng phí, anh tuy rằng cố gắng làm cho cuộc sống của cô không thể không có anh, mà cô hiển nhiên cũng không hiểu được vì anh mà tranh thủ cố gắng.

Nghe nói anh phải kết hôn, cô thậm chí cũng không gọi điện thoại cho anh, cứ như vậy ngây ngốc nghĩ rằng anh thật sự muốn kết hôn với người khác?

Chẳng lẽ tâm cơ mười năm nay của anh đối với cô đều là uổng phí sao, ngay cả so với lời đồn đều không bằng?

Ý nghĩ này của cô muốn làm cho anh tức giận đến bạo mạch máu sao?

"Có lẽ, anh nên đem em trói lại." Trói lại để dạy giỗ. Anh vừa dứt cà- vạt ra vừa nói.

"Cái gì?" Anh phải buộc cô? Anh là đang nói giỡn sao?

Hạ Tuấn Bình đi về phía cô, từ trước anh đã có ý tưởng đem cột cô vào bên người, hiện tại, là cô làm cho anh đem ý tưởng này hoán đổi thực hiện. Anh kéo hai tay của cô qua, lại dùng cà- vạt đem chúng nó cột lại với nhau.

"Tuấn?" Trong lòng Vu Tâm Lăng dâng lên một trận sợ hãi, cho dù trước kia có hung dữ thế nào với cô, cũng không làm loại sự việc này: "Tuấn, anh không cần làm như vậy, xin lỗi, em biết mình sai rồi, lần

sau em sẽ không làm như thế nữa."

"Còn có lần sau?"

"Không có lần sau, Tuấn, anh buông ra nhanh lên." Cô cầu xin, giãy dụa, làm cho mắt kính của cô rơi xuống tấm thảm trên mặt đất.

Hạ Tuấn Bình không nhìn cô cầu xin: "Kế tiếp, anh nên buộc ở đâu?"

Vu Tâm Lăng phát hiện anh thật sự sẽ làm, lại nghe đến anh còn muốn tiếp tục buộc, trong lòng hoảng hốt làm cho cô sợ hãi khóc lên.

"Tuấn, anh buông ra nhanh lên, van cầu anh, không cần làm như vậy, ô....." Người này không phải Tuấn mà nàng đã quen biết.

"Em khóc cái gì? Làm sai còn dám khóc."

"Tuấn, em sẽ giải thích với anh, về sau em sẽ thật sự ngoan ngoãn nghe lời anh nói, cũng sẽ không đi xem mắt, anh làm ơn đừng làm như vậy, anh như thế làm cho em cảm thấy rất sợ hãi rất sợ hãi....." Cô che mặt khóc rống lên.

"Em cho là khóc sẽ không chịu trách nhiệm gì sao?"

"Ô ô ô....." Cô tiếp tục thất thanh khóc.

Mặc dù rất tức giận, nhưng chung quy không thể không nhìn cô khóc, xem ra cô thật sự bị sợ hãi, nhát gan như vậy, lại còn dám chạy đi thân cận, anh phải đánh cô thật đau một chút.

Nhưng, ý niệm muốn trừng phạt nàng trong đầu của anh, đã bị bại bởi nước mắt của cô.

"Được rồi, đừng khóc, anh hay đùa với em thôi, anh sẽ không buộc em nữa."

"Ô ô....."

"Nếu em còn tiếp tục khóc, anh thật sự sẽ đem e trói lại." Anh sẽ rất vui mừng để có thể đem cô trói lại.

Nghe thấy anh nói như vậy, Vu Tâm Lăng lập tức ngừng khóc, cô hấp hấp cái mũi, cúi thấp xuống mà nhìn lén. Anh không phải thật sự sẽ trói cô chứ?

Hạ Tuấn Bình từ trong túi quần lấy ra một cái khăn tay, lau nước mắt trên mặt cô, sau đó đưa khăn tay tới chỗ hai tay cô bị trói "Tự lau nước mũi của mình đi."

Nhận lấy khăn tay, Vu Tâm Lăng lau nhẹ nước mũi của mình. Xác định anh sẽ không trói cô lại, cô mới nhẹ nhàng thở ra, nội tâm sợ hãi cũng giảm đi không ít.

Lau nước mắt nước mũi sạch sẽ xong, tâm tình của cô cũng bình tĩnh lên rất nhiều: "Tuấn, thực xin lỗi, anh không cần tức giận, em biết mình sai rồi, còn nữa, có thể giúp em buông lỏng dây ra không?"

Cô nhìn ca-vat trên tay, anh đưa tay ra, không phải cởi bỏ cà -vạt trên tay cô, mà ôm cô vào lòng, sau đó đi vào phòng.

Đem cô đặt ở trên giường, anh vẫn không cởi bỏ cà- vạt trên tay cô, không chỉ như thế, anh kéo tay cô lên cao, để ở trên hoa văn được khắc màu bạc trên đầu giường.

"Tuấn, anh không phải nói sẽ không trói em nữa sao?" hai tay của Vu Tâm Lăng cơ hồ không thể nhúc nhích.

"Anh không có buộc em."

"Chính là tay của em....."

Thân hình cao lớn áp chế trên người cô, Hạ Tuấn Bình chế trụ cằm của cô, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn kia nâng lên: "Đêm nay em thực sự đã làm cho anh tức giận." Anh cúi đầu dùng sức hôn lên cái miệng nhỏ nhắn còn đang muốn nói của cô, giống như phát tiết mà nhanh chóng cuốn lấy cái lưỡi nhỏ kia, bắt đầu thoát quần áo của hai người.

Chương 5.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Trừ bỏ áo sơ mi trên thân bởi vì hai tay bị trói mà không thể cởi, chỉ có thể mở ra, Vu Tâm Lăng cơ hồ có thể nói là trần như nhộng, ngay cả quần nhỏ đáng yêu cũng không còn, Hạ Tuấn Bình cũng giống nhau

thân thể trần trụi.

Anh nhìn thân thể tinh tế trắng nõn dưới thân mình, ngực của cô không lớn nhưng cũng rất kiên quyết, eo của cô rất nhỏ, hơn nữa đường cong rất đẹp, anh biết rõ cảm thụ ôm cô có bao nhiêu thoải mái mềm mại, lúc cô không ngừng cố gắng kêu lên, luôn luôn làm cho anh cảm thấy không khống chế được, cô chính là hấp dẫn anh như vậy.

Vu Tâm Lăng cảm thấy hô hấp của mình không hiểu sao mà cứ dồn dập lên, đều bởi vì cặp con người đen kia vẫn đang nhìn vào thân thể của cô, cổ tình trối tay cô lên trên, ngăn chặn cô không thể chặn, thật sự xấu hổ muốn chết.

"Tuấn, anh buông tay ra nhanh lên." Cô không cần bị nhìn thấy trống trơn như thế, rất mất mặt.

Hạ Tuấn Bình không nghe thấy yêu cầu của cô, sau đó phát hiện ra anh đang nhìn chăm chú xuống dưới, người dưới thân mình hơi hơi run rẩy, mà khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã sớm nhuốm hồng giống như quả cà chua.

"Em hiện tại đang rất căng thẳng, hay là cảm thấy hưng phấn?"

"Như thế nào có thể coi là hưng phấn!" Thấy là cô đều đang khẩn trương sợ hãi được không? Vu Tâm Lăng xấu hổ mà khép hai chân nhỏ lại. Cho dù bọn họ cũng đã từng có vô số lần thân mật hoan ái, nhưng cô trời sanh tính thận trọng nên vẫn không thể buông thả ra được.

"Nhưng anh thấy rằng, em thực sự rất hưng phấn." Anh đưa tay tách hai chân của cô ra, thân thể nam tính để ở trên đó, ác ý mà dùng lửa nóng dâng trào, cọ nhẹ vào nơi nữ tính mềm mại kia, lập tức khiến cho cô kêu lên một tiếng, mà anh còn nở nụ cười: "Thực sự rất mãn cảm."

"Không phải như vậy, là anh..... A!" Anh lại đụng nhẹ vào cô một chút

Anh cúi đầu hôn vào nụ hoa trắng mịn kia, nhiều ngày như thế, vẫn ngọt ngào động lòng người như vậy, thân thể nhẹ nhàng lay động, từng chút lại từng chút một nhẹ nhàng đụng chạm, dụ dỗ nội tâm khát vọng của cô. Giờ phút này cô muốn ôm anh thật chặt, thân thể nóng lên lại muốn càng nhiều.....

Kỳ thật từ lúc bắt đầu sợ hãi, cô đã nghĩ muốn ôm anh, cô cũng nói không nên lời cái loại cảm giác này, thực sự sợ hãi rồi lại nghĩ muốn thân cận anh, cảm thấy được ở trong lồng ngực của anh là một nơi cô cảm thấy rất an toàn.

Hiện tại nàng muốn anh, muốn ôm anh, cũng muốn được anh ôm chặt lấy.

"Tuấn, không thể bỏ tay được sao? Bởi vì em muốn ôm anh." Mắt to ngấn lệ quang, cô muốn nghĩ ôm anh đến sắp khóc.

"Em thật sự muốn ôm anh như vậy?"

"Vâng."

"Về sau còn dám làm loạn tắt máy không?"

"Không dám."

"Còn dám sau lưng anh đi xem mắt không?"

"Sẽ không."

"Anh thích em ngoan ngoãn nghe lời."

Hạ Tuấn Bình hôn cô một chút, đưa tay cời bỏ cà- vạt, khi đôi tay nhỏ bé kia vươn ra ôm lấy anh, thì anh cũng gắt gao mà đem cô ôm lấy.

Anh cởi áo còn lại trên người cô, da thịt hai người cùng dán vào nhau, thân mật ôm, sau đó hôn đối phương nồng nhiệt, tình cảm mạnh mẽ mở ra vào ban đêm.

Anh tiến nhập vào trong cơ thể cô, bắt đầu di chuyển, thân thể của Vu Tâm Lăng giống như có tiết tấu, cùng anh va chạm mà lắc lư, làm cho hai người kết hợp càng sâu nhập mà hoàn mỹ, điên cuồng mà yêu cầu đối phương.....

Sau nhiều lần kịch liệt hoan ái, Hạ Tuấn Bình lộ vẻ thỏa mãn mỉm cười, trên tay ôm thiên hạ mềm mại cơ hồ sắp bất tỉnh.

Hoan ái hôm nay, so với trước kia đều kích thích điên cuồng hơn, có lẽ bởi vì có nhạc đệm xen vào,

cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng anh không quên phần nộ của mình.

Khi hơi thở hai người dần dần bình ổn lại, lý trí cũng thu về không ít, về chuyện nên xử lý, thì vẫn phải đi đối mặt.

"Em không phải từ trên tạp trí nhìn thấy chuyện anh muốn kết hôn đấy chứ?"

Thân mình Vu Tâm Lăng khẽ run xuống, Hạ Tuấn Bình nhắc đến làm nàng lại nhớ đến chuyện hăn sắp kết hôn vừa rồi nàng gần như đã quên mất..

Hăn nhìn cô: "Nếu anh nói đó là sự thật?"

Quả nhiên là thật! Tuy rằng cô đã sớm biết, nhưng nghe chính miệng anh nói ra, lòng của cô so với lúc xem trên tạp trí còn khó chịu hơn, đặc biệt trước đó một khắc bọn họ còn gặt gao triền miên.

"Em có cái gì ... không muốn hỏi anh sao?" Anh muốn cho nàng một cơ hội cuối cùng, chờ cô mở miệng bảo anh giải thích, dù sao tình cảm của bọn họ như thế nào, cô hăn là rất rõ ràng.

Cô có thể hỏi cái gì? Khi chưa chứng minh được chuyện hăn kết hôn, cô xác thực có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, bao gồm rốt cuộc anh coi cô là người như thế nào, anh có coi nàng trở thành bạn gái của anh hay không?

Nhưng hiện tại, một vấn đề nàng cũng không có.

Người trong lòng tuy rằng không có mở miệng trả lời, nhưng anh rõ ràng phát hiện thân thể của cô hơi hơi run rẩy, điều này làm cho hai tay anh ôm cô càng co rút nhanh.

"Em không có vấn đề gì muốn hỏi anh, cũng không có lời khác muốn nói với anh sao?" Cô cứ nhiên lựa chọn không nói lời nào, chẳng lẽ biết anh phải kết hôn, cô sẽ trơ mắt mà nhìn anh lấy người phụ nữ khác như vậy sao?

Cảm thấy mình mệt mỏi quá, Vu Tâm Lăng nhắm hai mắt lại, cô cảm thấy anh buông cô ta xuống giường, thanh âm nghe thập phần tức giận.

"Em hãy nghe cho kỹ, cho dù anh có cùng người phụ nữ khác kết hôn, thì quan hệ của chúng ta vẫn không thay đổi gì, vẫn giống như hiện tại em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh."

Nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, cô khóc rống lên thất thanh.

Hạ Tuấn Bình đi vào phòng khách uống rượu, bởi vì hăn sợ khi mình trở lại phòng sẽ không khống chế được.

Mặc dù rất tức giận, nhưng anh vẫn không muốn cô bị thương.

Anh che chở cho cô như vậy, nhưng cô gái nhỏ này thì sao? Lại không hề lên tiếng nếu cô nói ra lời chúc phúc, nói thật, anh tuyệt đối không kinh ngạc.

Anh không biết trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì, bọn họ đều ở cùng nhau đã mười năm, cho dù cô ngốc nghếch, không thể biết anh suy nghĩ cái gì, nhưng ít ra cũng cùng anh tình ý tương thông một chút chứ, mười năm nay cô chính là người phụ nữ duy nhất ở bên cạnh anh, anh sao lại có thể đi theo người phụ nữ khác kết hôn chứ?

Chương 5.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Qua nhiều năm như vậy, anh nghĩ rằng mình đã thành công làm cho cô hiểu được đời này cô chỉ có thể thuộc về anh, không nghĩ tới cô vẫn là không hiểu anh, bị cô đánh bại.

Đêm nay biết cô chạy đi xem mắt, tâm tình của anh trở lại giống như năm đó cô học đại học, sợ cô ngốc nghếch sẽ bị người khác bắt cóc, bởi vậy anh tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước), để cho cô trở thành người của anh, nhưng hiện tại, anh phải làm như thế nào, mới có thể làm cho cô hoàn toàn thuộc về anh?

Xem ra chỉ có kết hôn.

Nhưng vấn đề trước mắt còn rất nhiều, anh sẽ phải giải quyết một đống người, mà anh cũng không thích làm việc theo cảm tính.

Buông chén rượu, đi trở về phòng, anh nhẹ nhàng mà lên trên giường, cô gái nhỏ trên giường đã đang ngủ, sau đó anh nhìn thấy nước mắt loang lổ trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, có thể thấy được vừa rồi cô đã

khóc nhiều như thế nào.

Vì quá tức giận phản ứng của cô, nên vừa rồi anh mới cố ý nói những lời đó, vậy, ai bảo cô không tin tưởng vào trái tim anh, nhưng khi thấy những giọt nước mắt này, nhất thời làm cho anh nhin không được mà hôn lên. Thật sự là người phụ nữ ngu ngốc, anh rốt cuộc nên bắt người có cái đầu ngốc nghếch này làm sao bây giờ?

Nhớ tới cha đã từng hỏi qua anh, có thể yêu cô bao lâu? Anh sờ dĩ không có lập tức trả lời, bởi vì anh đang nghĩ đến, bọn họ có thể sống bao lâu, có lẽ tám, chín mươi tuổi đi, như vậy anh sẽ yêu cô đến lâu như thế.

Thâm tình mà ôm cô gái nhỏ kia ngủ, Hạ Tuấn Bình thỏa mãn mà nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Đến cuối tuần anh sẽ đi Hongkong một chuyến, chờ anh trở về, anh sẽ phải theo sát cô nói chuyện, chính là chuyện về đám hỏi, còn có, tương lai của bọn họ.

"Cái gì, cậu nói cái gì?" Ba một tiếng, Đinh Nhã Viện bẻ gãy chiếc đũa đang cầm ở trên tay: "Hạ Tuấn Bình tên kia thật sự nói với cậu những lời này sao?"

Sau khi tan ca, hai người đến một quán trà gần công ty ăn cái gì, các cô lựa chọn vị trí trong góc tối, ít người, nói chuyện, bởi vì từ lúc biết chuyện Hạ Tuấn Bình phải kết hôn, tâm tình của Vu Tâm Lăng cũng rất không tốt.

Vu Tâm Lăng một lần nữa lấy thêm một đôi đũa đưa cho cô: "Đừng bẻ gãy nữa, như vậy quá lãng phí."

"Giờ là lúc nào, mà cậu còn để ý mình bẻ gãy một cây đũa." Tức chết người, hại cô lại muốn bẻ gãy thêm chiếc đũa: "Mình hỏi cậu, điều cậu vừa nói có phải là sự thật không?"

"Uh, chính miệng Tuấn Bình nói với mình là anh ấy phải kết hôn, còn nói cho dù anh ấy kết hôn, thì quan hệ của mình và anh ấy vẫn không thay đổi, muốn mình ngoan ngoãn ở bên cạnh anh ấy." Biết rõ bạn tốt sẽ tức giận, cô vẫn nhin không được đem lời của Tuấn nói cho Nhã Viện biết, bởi vì tâm tình của cô rất buồn bực, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mấy ngày hôm trước Tuấn đi Hongkong công tác, anh nói qua cuối tuần sau trở về.

Kỳ thật, lúc trước còn chưa đi theo anh chứng minh, thì cô cũng đã nghĩ tới, nếu là thật sự, cô sẽ điều chỉnh tâm tình thật tốt, sau đó chúc phúc cho anh, muốn anh không cần vì chuyện của cô mà cảm thấy phiền lòng.

Thế nhưng buổi tối hôm ấy khi anh nói như vậy đã hại cô không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, bởi vì ở trong lòng của cô, cũng rất muốn ở bên anh, cô không thể tưởng tượng về sau sẽ không còn được gặp lại anh. Mười năm qua Tuấn luôn ở trong cuộc sống của cô.

"Cậu lần này không phải đang tính toán lại ngoan ngoãn nghe lời, thật sự tiếp tục ở bên người của anh ta chứ?" Thấy bạn tốt không nói gì, Đinh Nhã Viện cầm lấy đũa, đang nhẫn nại để không bẻ gãy nó: "Tâm lăng, cậu thật sự không hiểu ý tứ của Hạ Tuấn Bình sao, hay là làm bộ như không hiểu?" Dựa vào những gì cô nhìn thấy, hẳn là về sau, không thể đối mặt với sự thật, không rời khỏi tên kia.

"Lòng mình rất hoảng loạn, mình cũng không biết nên làm như thế nào."

"Cái gì mà nói cậu không biết làm như thế nào? Đương nhiên là lập tức cho tên kia một quyền! Anh ta sao có thể ích kỷ yêu cầu cậu sau khi hấn kết hôn nổi nghiệp lại vẫn cùng anh ta duy trì quan hệ hiện tại?" Nếu cô ở d9o1, nhất định sẽ làm cho tên kia đẹp mặt.

Vu Tâm Lăng không trách bạn tốt mắng cô như vậy, bởi vì cô cũng biết sau khi anh kết hôn mà vẫn kết giao là không tốt, giống như bạn tốt nói, cô rất muốn làm bộ như không hiểu.

"Cậu biết không? Rất nhiều kẻ có tiền ngoài trừ vợ cả ra thì bên ngoài, bình thường đều còn có vợ hai, vợ ba, vợ bốn, vợ năm, vợ sáu muốn bao nhiêu cũng có, cậu nghĩ muốn trở thành vợ hai của người ta sao?"

"Vợ hai?"

"Không phải sao? Anh ta muốn tiếp tục như thế, không phải là có ý muốn đem cậu nhận làm vợ bé sao?" Đinh Nhã Viện nghĩ đến loại này sẽ chỉ có trên tạp trí, không nghĩ tới sẽ phát sinh ở trên người bạn

tốt: "Hạ Tuấn Bình thật sự rất quá đáng, còn chưa có kết hôn mà đã bắt đầu nhận vợ hai, mình xem nếu làm không tốt về sau anh ta còn lấy thêm vợ ba, vợ bốn! "Kẻ có tiền chính là yêu loạn lên như vậy.

Tuấn về sau còn có vợ ba, vợ bốn? cô thật không nghĩ xa như vậy, nếu là thật, so với bây giờ nàng nhất định sẽ khó khăn hơn gấp trăm lần .....

Nhìn thấy ánh mắt đỏ khổ sở của bạn tốt, Đinh Nhã Viện mới cảm thấy mình hình như đã nói hơi quá: "Tâm Lăng, thực xin lỗi, có phần cậu không cần để ý, nhưng mình thực sự chỉ muốn tốt cho cậu, mình rất sợ tương lai cậu sẽ bị tổn thương. Thành thật mà nói, tất cả đều nên trách mình."

"Nhã Viện, chuyện này không liên quan đến cậu."

"Sao lại không liên quan đến mình? Nếu như năm đó mình không lấy truyện tranh vào trong phòng y tế cho cậu, thì hôm nay sẽ không có phát sinh việc này, đều do mình."

Nhìn bộ dáng tự trách của bạn tốt, Vu Tâm Lăng cảm thấy thực sự đau lòng: "Không phải như vậy, Nhã Viện, thật sự không có phải do cậu mà."

"Tâm lăng, nhân cơ hội này cậu hãy cùng Hạ Tuấn Bình cắt đứt quan hệ được không, nhìn cậu như vậy, càng rơi vào càng sâu, mình thật sự không biết về sau cậu sẽ sống như nào." Dù thế nào đi chăng nữa, lúc này đây cô nhất định phải bắt bạn tốt cùng Hạ Tuấn Bình chia tay.

"Nhã viện....."

"Còn nữa, nếu bác Vu mà biết được cậu làm vợ hai, bác nhất định sẽ khổ sở giống như mình."

Nghĩ đến mẹ cô, cô không khỏi nhớ tới câu chuyện hai người nói lúc trước, giống như Nhã Viện nói, nếu mẹ cô biết, nhất định sẽ rất thương tâm.

Nàng không thể tưởng tượng được mẹ sẽ thất vọng và khổ sở đối với cô, nhưng cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô thật sự thực yêu Tuấn, cảm thấy về sau sẽ không bao giờ ... có thể thương người khác giống như thương anh nữa.

"Tâm Lăng, mười năm, mình biết tình cảm của cậu đối với Tuấn Bình rất sâu, nhưng chia tay cho dù khổ sở, cậu nhất định vẫn phải làm như vậy." Thương tâm khổ sở chỉ là nhất thời, về sau cô sẽ có hạnh phúc chân chính của chính mình, ít nhất ở trước mặt bác gái có thể nói người này là bạn trai con

"Nhã Viện, mình cảm thấy có chút đau đầu."

"Uh, đã biết, mình sẽ không nói nữa." Cô đương nhiên biết bạn tốt đang phải chấp nhận khổ sở cùng đả kích, cũng không muốn cứng rắn bắt buộc cô.

"Đúng rồi, bạn trai mình được hoãn nhập ngũ, có rảnh mọi người cùng nhau đi ăn một bữa, thuận tiện tâm sự luôn, xem cậu thích dạng con trai như thế nào, bên cạnh anh ấy có rất nhiều bạn bè còn độc thân"

"Nhã viện, mình hiện tại không có tâm tình đi giao lưu bạn bè." Nhớ tới chuyện lần trước Hạ Tuấn Bình rất tức giận, theo bản năng, Vu Tâm Lăng lập tức liền cự tuyệt.

"Không được, cậu phải kết bạn với nhiều người vào, mới có thể biết thế giới này nam nhân không chỉ có mình Hạ Tuấn Bình." Trước kia cô thực sự nên bắt buộc đi cô đi giao lưu quan hệ bạn bè: "Tuy rằng cậu nói là lần thân cận trước gặp đối tượng cậu không thấy có cảm giác gì, nhưng không có nghĩa là đối với những người đàn ông khác cũng thế."

"Chỉ là....."

"Tốt lắm, đừng lập tức cự tuyệt, mình cũng đâu bắt cậu phải đi giao lưu ngay bây giờ đâu, hãy ngẫm nghĩ lại lời mình nói thật tốt, mình thật sự không muốn nhìn thấy cậu khổ sở, tương lai bị thương tổn."

Đúng vậy, Nhã Viện giống như chị em ruột thịt với cô, cô biết cô ấy chỉ muốn tốt cho mình: "Cám ơn cậu, Nhã Viện, mình sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Chương 6.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Trong tạp chí mới nhất vừa đưa ra thị trường, nhân vật bìa mặt chính là đại thiếu gia Hạ Tuấn Bình

của tập đoàn Hạ gia gần đây truyền ra sắp cùng thiên kim của tập đoàn Hoa Long kết hôn, báo đăng không phải anh cùng thể tử chụp ảnh chung, mà là ảnh chụp anh cùng một người đàn ông khác bên đường tranh đoạt một cái cô gái, tiêu đề bài viết là-

Sau lưng vợ chưa cưới, Đại thiếu gia của tập đoàn Hạ gia giận dữ tranh đoạt một tiểu học muội!

Ảnh chụp trên bìa đã đủ kích thích, nhưng nội dung của bài báo lại làm cho Hạ Tuấn Bình tức sùi bọt mép đỏ cả mặt, kỳ thật anh kết giao với tiểu học muội đã mười năm, hai người quan hệ thân mật, mà theo những gì nghe thấy, thì thiên kim của thực phẩm Long Hoa sau khi biết thì thương tâm muốn chết.

Vu Tâm Lăng sau khi tan sở thì nhận được điện thoại của mẹ, muốn cô hôm nay về nhà sớm một chút nói là có chuyện phải nói cùng cô, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cô cũng không có nghĩ nhiều, bởi lúc cô về đến nhà, còn chưa có mở miệng, đã thấy mẹ cầm trên tay một tờ tạp chí từ trên sofa đứng lên, sắc mặt từ trước nay chưa từng nghiêm khắc, cô thực sự bị dọa chết.

"Lăng Lăng, người con gái trong ảnh này có phải là con không?"

Trương Anh Tuyết luôn luôn không xem tạp chí linh tinh, nếu không phải các đồng nghiệp trong nhà ăn rảnh rồi vào buổi trưa thảo luận vù vù về tạp chí, thì bà cũng sẽ không ngấm trộm liếc mắt một cái, lúc này vừa thấy, bà thiếu chút nữa thì té xỉu.

Cho dù mặt cô gái trong ảnh chụp đều đã được xử lý, nhưng bà liếc mắt một cái vẫn nhận ra cô gái trong đây là con mình, lại càng không nói đến địa điểm của ảnh chụp là dưới sân nhà bà.

Vu Tâm Lăng không hiểu mẹ đang nói cái gì, cô cúi đầu nhìn tạp chí, nhìn thấy bìa mặt cùng tiêu đề, thì kinh ngạc dừng ngay tại chỗ.

Đây là nàng cùng Tuấn còn có Cung Phàm, vì sao lại có ảnh chụp này? Làm thế nào lại bị đăng trên mặt bìa? Tiêu đề còn nói cô là tiểu học muội của Tuấn, nói như vậy, là đã tiến hành điều tra qua cô ,mẹ cũng biết chuyện của Tuấn cùng cô?

"Lăng lăng, người này thật sự là con?" Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của con gái, Trương Anh Tuyết vừa sợ vừa giận.

"Con....." Vu Tâm Lăng không biết nên giãi thích cùng mẹ như thế nào.

"Lần trước con nói mình đã có người thích, nhưng không thể ở cùng một chỗ, chính là chỉ Hạ Tuấn Bình sao? Mà con biết rõ nó phải kết hôn, mà vẫn muốn cùng anh ta ở cùng một chỗ, trên trang bìa viết quan hệ của hai đứa rất thân mật, là thân mật thế nào?" Trương Anh Tuyết kinh ngạc con gái đã cùng Hạ Tuấn Bình ở một chỗ đến mười năm, nhưng vẫn gạt bà.

Nhìn thấy mẹ đang tức giận, Vu Tâm Lăng rất khó khăn nói: "Mẹ, thực xin lỗi....."

"Lăng lăng, con thực sự làm mẹ rất thất vọng, mẹ vẫn nghĩ con là đứa con gái ngoan ngoãn, chính miệng con không phải đã đáp ứng mẹ không làm người thứ ba đi phá hoại gia đình nhà người ta sao?" Trương Anh Tuyết tức giận như vậy là có nguyên nhân.

Cả ngày, không chỉ đồng nghiệp, mà ngay cả khách hàng cũng có người nói đến chuyện này, bà nghe thấy người ta nói, cô gái trên ảnh chụp thực ngốc, người ta sẽ phải kết hôn, lại còn muốn đi làm người thứ ba, có lẽ là muốn tiền rồi, dù sao ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, cũng không thể tiền mất tật mang; còn có người nói, đàn ông hiện tại tranh đoạt, chỉ sợ chính là đùa giỡn, tin tưởng rất nhanh sẽ chán.....

Bà càng nghe càng thấy khổ sở, con gái bảo bối của bà vì cái gì lại bị nói thành như vậy, tuy rằng muốn giải thích cùng mọi người con gái của bà ngoan như thế nào, nhưng bà cũng không thể nói với mọi người kỳ thật cô gái kia chính là con gái của mình

Vu Tâm Lăng gấp đến độ hốc mắt đều đỏ: "Mẹ, sự tình không phải như vậy, con không phải là người ngoài, con cùng Tuấn đã quen biết từ lâu."

"Cho dù như vậy, nó sẽ phải kết hôn, không phải sao?" Trương Anh Tuyết thật sự không chịu được, "Những năm gần đây, mỗi lần con nói đến nhà Nhã Viện, kỳ thật là đến chỗ của nó, đúng không?"

"Mẹ, thực xin lỗi, con không phải cố ý muốn gạt mẹ." Vu Tâm Lăng khóc. Có lẽ ngay từ đầu cô không nên nói dối mẹ, vài lần cô cũng rất muốn cùng mẹ nói chuyện, nhưng trước kia cũng không nói gì, đến sau này cô càng lại không biết nói như thế nào.

Hơn nữa cô cũng sợ mẹ sẽ khó chấp nhận được mối quan hệ đã mười năm của cô và Tuấn.

Chính là, cô thật sự không muốn làm cho bà phải khổ sở, càng không biết sẽ bị người chụp được ảnh, còn rơi vào trong tay của bà.....

Trương Anh Tuyết hít một hơi thật sâu: "Nó phải kết hôn, con còn muốn ở bên nó sao?"

"Con....."

"Lặng lặng, đáp ứng mẹ, từ nay về sau sẽ không cùng Hạ Tuấn Bình lui tới nữa, con có thể đáp ứng mẹ không?" Bà không cần con gái bị nói những lời khó nghe như vậy, bà phải bắt con gái cùng Hạ Tuấn Bình hoàn toàn cắt đứt quan hệ.

Vu Tâm Lăng nghẹn ngào: "Mẹ, thực xin lỗi, chính là con rất thích anh ấy, rất muốn cùng anh ấy ở một chỗ."

Trương Anh Tuyết nhìn ra được tình cảm của con gái đối với Hạ Tuấn Bình rất sâu đậm, nhưng dù có thích thế nào, anh ta sẽ phải kết hôn: "Con nói mình thích nó, nhưng nó thì sao? Nó có thích con sao? Nếu nó thích con, lại sao lại đi lấy người khác, Lăng Lăng, con hãy nghe lời mẹ, lập tức cùng nó chia tay."

Vu Tâm Lăng cúi thấp xuống khóc: "Mẹ, mẹ hãy để con suy nghĩ."

"Còn muốn nghĩ cái gì!"

Có lẽ việc này đã sâu quá mức rồi, hơn nữa con gái lại không chịu đáp ứng chia tay, Trương Anh Tuyết nhất thời huyết áp lên cao, ngất đi.

"Mẹ!"

Nhìn thấy mẹ mình té xỉu, Vu Tâm Lăng sợ hãi, lập tức gọi điện thoại kêu xe cứu thương, cũng gọi luôn cho bạn tốt Đinh Nhã Viên.

Bảy giờ tối, Hạ Tuấn Bình từ Hongkong bay về Đài Loan, vừa mới đi từ đường riêng vào trong văn phòng, lập tức đã bị cha gọi điện kêu vào văn phòng, anh đại khái biết cha muốn nói gì, ở Hongkong, anh đã biết được chuyện trên cuốn tạp chí

"Việc này rất kỳ cục!" Hạ Chính Đức nổi giận đùng đùng, đem tạp chí này vứt lên trước mặt anh: "anh có biết cả ngày hôm nay có bao nhiêu phóng viên gọi điện thoại tới hỏi, lại có bao nhiêu phóng viên canh ở dưới lầu không?"

Hạ Tuấn Bình cúi đầu nhìn trang bìa của tạp chí, kỳ thật lời bài báo viết bên trong, anh đã kêu thư kí fax qua cho anh xem, xem ra đối phương đã mất công đi điều tra.

Anh không nghĩ tới sẽ có một đội chó săn đi theo chụp anh, bởi vì anh luôn luôn rất bận rộn, hơn nữa lại không làm chuyện gì xấu, có lẽ là do chuyện hôn sự gần đây cùng Lý gia, chuyện rất khoa trương, bởi vậy anh bắt đầu bị đám chó săn theo chân.

Cô gái nhỏ kia cũng biết chuyện về bài báo này sao? Cả ngày hôm nay anh bề bộn nhiều việc không gọi cho cô được, hơn nữa anh muốn gặp cô để nói sau.

"Tuấn Bình, anh hãy lập tức cùng nữ hầu gái của anh chia tay đi!"

"Cái gì?" Anh kinh ngạc nhìn cha.

"Vốn ta còn tính toán cho anh đem cô ta vào làm vợ hai, nhưng hiện tại chuyện xấu đã loạn lớn lên như thế, ngay cả Lí lão đều tự mình gọi điện thoại tới hỏi, không chỉ là ông ta, ngay cả ta này mặt Trương lão này cũng bị anh làm cho mất hết, cái gì mà bên đường tranh đoạt một người phụ nữ, Tuấn Bình, điểm này cũng không giống với tác phong của anh."

Cái này chính xác không phải tác phong của anh, nhưng lúc này anh rất tức giận, có chút không khống chế được.

Chương 6.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Tóm lại, anh lập tức cùng nữ hầu gái của anh chia tay, ngày mai ta sẽ mời phóng viên và những người quan hệ xã hội tới dự họp sẽ nói rõ ràng."

"Cha, con sẽ không chia tay với cô ấy."

"Cái gì? Chẳng phân biệt được, vậy anh sẽ ăn nói với Lão L

í như thế nào?" Đứa con lại không chịu chia tay, anh thích người phụ nữ kia như vậy sao?

"Cha, việc này con sẽ tự mình xử lý." Trong lòng anh đã có quyết định.

"Anh định xử lý như thế nào?" Tuy rằng Tuấn Bình đối với hôn sự chậm chạp không có gật đầu, nhưng ông tin tưởng đứa con sẽ có lựa chọn sáng suốt, anh sẽ đáp ứng.

Hạ Tuấn Bình không nói gì, bởi vì anh phải gặp Vu Tâm Lăng trước mới được.

Nghĩ đến đứa con nhất định sẽ đáp ứng hôn sự, nhưng hiện tại xem ra, đứa con này còn vẫn chưa có chủ ý.

Hạ Chính Đức nhướng mày, quyết định hạ một liều thuốc. Cho dù anh có cảm thấy cha của mình thực sự tàn nhẫn, nhưng cũng vì muốn tốt cho anh: "Tuấn bình, ta nói với con một lần nữa, nếu con không đáp ứng hôn sự, con sẽ không phải con trai của ta, đừng tưởng rằng ta là đang nói đùa mà thôi."

"Con biết người là nói thật." Anh vẫn điều đó.

"Con đã biết là tốt nhất."

"Con vừa trở về, còn có chuyện phải làm, con về văn phòng trước."

Hạ Chính Đức nhìn đứa con cả đi ra khỏi phòng, vẫn là cảm thấy không ổn. Xem ra lúc nào rảnh ông nên đi tìm nữ hầu gái kia nói chuyện thật rõ, xem cô ta phải cần bao nhiêu tiền mới đáp ứng không tiếp tục dấy đưa nữa.

Sau khi Hạ Tuấn Bình trở lại văn phòng, lập tức gọi điện thoại cho Vu Tâm Lăng, kết quả, người nhận nghe lại là Đinh Nhã Viện.

"Hạ Tuấn Bình, anh còn dám gọi điện thoại đến?"

"Vu Tâm Lăng đâu?"

"Cô ấy ở trong bệnh viện."

Anh kinh hoảng không thôi: "Đã xảy ra chuyện gì, vì sao cô ấy lại ở trong bệnh viện?"

"Phát sinh chuyện gì anh cũng không biết sao? Còn không phải đều do anh hại sao." Đinh Nhã Viện đang ở trong bệnh viện. Cô đối với Hạ Tuấn Bình oán khí mà nói vô cùng sâu đậm, có một cơ hội bắt được, làm sao lại dễ dàng bỏ qua cho anh chứ?

"Nhanh lên nói cho tôi biết, Tâm Lăng ở trong bệnh viện nào?" Cô gái nhỏ kia vì sao phải vào bệnh viện?

"Anh muốn biết, ha ha, tôi cố tình không nói cho anh!"

"Đinh Nhã Viện!" Hạ Tuấn Bình tức giận gầm nhẹ.

"Thế nào, tôi không nói cho anh, anh sẽ tức giận sao? Nghĩ muốn thả chó đến cắn tôi sao? Đến cắn nha, nhưng lại cắn không được tôi, ha ha ha."

"Rốt cuộc cô muốn thế nào?"

"Tôi mới là người muốn hỏi anh muốn như thế nào?" Hẳn tức giận, cơn tức của cô so với anh cũng không nhỏ: "Khi dễ người không thể vượt qua như vậy, anh đã sắp kết hôn, vì cái gì còn muốn Tâm Lăng nghe lời ở bên cạnh anh? Hiện tại tốt lắm, làm cho bác gái tức giận đến ngất đi."

Thì ra người bị đưa đến bệnh viện chính là mẹ cô: "Ở đâu bệnh viện nào?"

"Tôi không phải nói, sẽ không cho anh biết sao? Cho nên anh không cần phải hỏi lại." Cô thực sự không hiểu nguyên nhân Hạ Tuấn Bình dấy đưa như vậy, có lẽ ít nhiều hẳn cũng thích Tâm Lăng, dù sao hai người ở bên nhau mười năm, không có cảm tình cũng rất khó làm được, nhưng cứ tiếp tục dấy đưa như vậy, sẽ chỉ làm Tâm Lăng bị thương tổn mà thôi.

"Mẹ cô ấy có khỏe không?"

"Hạ Tuấn Bình, tôi kính nhờ anh, cũng cầu anh xin thương xót, anh hãy bỏ qua Tâm Lăng đi, anh sắp phải kết hôn, vì cái gì phải tiếp tục dấy đưa đâu? Anh thật sự rất ích kỷ cũng rất quá đáng, chính mình đi lấy thiên kim Đại tiểu thư, lại muốn Tâm Lăng làm lẽ, như thế thì cô ấy thật đáng thương."

"Về chuyện đó của chúng tôi, thì tôi sẽ cùng cô ấy nói chuyện rõ ràng."

"Anh còn muốn lừa dối cô ấy như thế nào?" cô thật sự rất tức giận: "Rõ ràng là anh đến trêu chọc cô

ấy, làm cho cô ấy yên lặng theo sát ở bên cạnh anh mười năm, kết quả tương lai lại còn phải chịu đựng người khác chỉ trở là được nuôi dưỡng ở bên ngoài, anh thật sự muốn cho Tâm Lăng đối mặt với những tình huống khó khăn như vậy sao?"

Hạ Tuấn Bình nghe nhưng không nói gì.

"Còn nữa, anh có biết dạo này Tâm Lăng phải chịu đựng những gì không? Ở công ty thường không yên lòng, mỗi ngày làm việc không bị người này nói cái này thì lại bị người khác nói cái kia, cô ấy rất cuộc đã làm cái gì sai, đơn giản là cô ấy thích anh, lại bị người ta kinh dễ thăm như vậy sao?" Đinh Nhã Biện không nói thì không thấy thoải mái

"Tôi còn có việc phải làm, dập máy trước."

"Hạ học trưởng, nếu anh thật sự còn có một chút lương tâm, xin anh hãy thả Tâm Lăng đi, hãy lấy thiên kim Đại tiểu thư của anh, từ nay về sau không cần đến tìm cô ấy nữa."

Nói xong điện thoại với Hạ Tuấn Bình, Đinh Nhã Viện đi vào phòng bệnh. Bác gái đã được sớm đưa từ phòng cấp cứu vào phòng bệnh, bác sĩ nói tốt nhất nên nằm viện quan sát một đêm, Tâm Lăng hỗ trợ hộ lý đưa bác gái vào trong giường bệnh, bởi vì cô cầm hộ túi da của cô ấy, nên cô mới có thể nghe giúp điện thoại của Hạ Tuấn Bình.

Cô nhìn bạn tốt đang ngồi cạnh giường bệnh, hai hàng lệ giống như bạc rơi cứ thẳng tắp xuống

"Cậu đừng khóc, bác sỹ đã nói là bác gái không có việc gì trở ngại rồi."

"Đều là do mình hại mẹ nằm viện." Vu Tâm Lăng thấp đầu khóc: "Mẹ, thực xin lỗi, mẹ hãy nhanh tỉnh lại đi, con sẽ đáp ứng chia tay với Tuấn."

Nhìn thấy bạn tốt khóc thương tâm như vậy, Đinh Nhã Viện cũng cảm thấy đau lòng cùng khổ sở, cảm thấy vừa rồi mình nên mắng Hạ Tuấn Bình thêm vài câu nữa.

Cô kéo ghế dựa qua, ngồi ở bên cạnh Vu Tâm Lăng, thời điểm đem túi trả lại cho cô, rồi thấp giọng nói: "Vừa rồi Hạ Tuấn Bình gọi điện thoại cho cậu."

Vu Tâm Lăng hút hớp mũi, không nói gì thêm.

"Anh ta có hỏi mình cậu đang ở bệnh viện nào, nhưng mình không nói cho anh ta, sau đó mình nói anh ta hãy thả cậu đi, cầu xin anh ta không cần đến dây dưa với cậu, cậu có tức giận mình tự chủ trương như vậy không?" chuyện tình cảm dù sao cũng là của hai người bọn họ, nàng thực ra chỉ lo lắng cho bạn tốt mà thôi.

Chương 6.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Không có vấn đề gì, mình đã quyết định chia tay với anh ấy, về sau không bao giờ ... gặp lại anh ấy nữa."

"Thật vậy chẳng?"

"Uh." Thấy mẹ bởi vì cô mà phải nằm viện, cô đã rất khổ sở rồi: "Mình đã thật sự làm sai, mình không nên làm cho mẹ tức giận, thì bà cũng sẽ không tức giận."

"Tốt lắm, cậu không cần tự trách mình, sau khi bác gái tỉnh lại, biết cậu đã quyết định cùng Tuấn chia tay, mình nghĩ bác gái sẽ không tức giận với cậu nữa." Cô đoán bác gái hẳn là cũng giống như cô, sợ tương lai cô sẽ bị tổn thương nên mới có thể hết lời khuyên bảo rời xa Hạ Tuấn Bình.

"Nhã viện, cảm ơn cậu, đã muợn rồi, cậu có muốn về trước hay không?" làm việc cả ngày, bạn tốt cũng mệt mỏi, còn một mình cô cũng có thể ứng phó.

"Một mình cậu có được không?"

"Không có việc gì, chờ mẹ mình tỉnh lại, mình sẽ cùng bà giải thích rõ ràng."

"Uh, mình về trước đây, nếu có chuyện gì, thì phải nhớ lập tức gọi điện thoại cho mình."

"Được"

Vu Tâm Lăng đưa bạn tốt đi ra khỏi phòng bệnh, lại trở về bên cạnh giường bệnh ngồi xuống.

Hiện tại, cô chỉ hy vọng mẹ sẽ nhanh chóng tỉnh lại, cô sẽ làm đứa con ngoan ngoãn, sẽ không làm bà

tức giận nữa.

Khi Đình Nhã Viện trở về khoảng một giờ sau, Hạ Tuấn Bình đi vào phòng bệnh, thấy anh, Vu Tâm Lăng kinh ngạc nói không ra lời.

Hạ Tuấn Bình nhìn cặp mắt to vì khóc mà đỏ lên kia, tâm một trận thu đau.

"Mẹ em còn không chưa tỉnh?"

"Vâng." Anh sao lại biết nơi này mà đến?

"Em đi ra ngoài một chút, anh có chuyện muốn nói với em."

"Nhưng....." Cô còn phải chăm sóc mẹ, bà còn chưa có tỉnh.

"Anh ở bên ngoài chờ em."

Nhìn anh đi ra ngoài, trong lòng Vu Tâm Lăng cũng có chủ ý. Cũng tốt, cô vừa lúc cũng có chuyện muốn nói với anh, không bằng thừa dịp này đi.

Đắp chăn cẩn thận lên cho mẹ, cô đi thật nhẹ nhàng ra khỏi phòng khỏi, không có phát hiện bệnh nhân trên giường kỳ thật đã tỉnh. Trương Anh Tuyết đứng dậy, đi theo ra ngoài.

Vu Tâm Lăng đi theo anh vào chỗ rẽ ở hành lang, đứng ở cửa ra vào nói chuyện.

Hạ Tuấn Bình hỏi: "Mẹ em không có việc gì chứ?"

"Vâng, bác sỹ nói chỉ cần bà tỉnh lại thì không có việc gì."

"Phải không?"

"Tuấn, làm sao anh lại biết em và mẹ ở bệnh viện này?" Nhã Viện đã nói là không nói cho anh sao.

"Sao em lại có thể ngu ngốc như vậy, anh sẽ không gọi điện thoại đến mỗi bệnh viện để hỏi được sao?"

Anh lại có thể gọi điện đến mỗi bệnh viện để tìm được cô, nghe thấy trả lời thế, trong lòng cô cảm thấy cảm động nói không lên lời, cô đoán, Tuấn hẳn là thực sự lo lắng cho cô!

Biết anh đối với nàng tốt như thế, như vậy là đủ rồi.

"Tuấn, anh đã đến đây, có chuyện em muốn nói với anh."

"Em muốn nói cái gì?"

"Cái kia....." Cô cúi đầu, đôi tay nhỏ bé run rẩy gãi sao nằm lại: "Tuấn, thực xin lỗi, tuy rằng em đã đáp ứng về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói, ở bên cạnh anh, nhưng hiện tại em không có cách nào làm như vậy, bởi vì em không muốn làm cho mẹ thương tâm khổ sở, cho nên xin anh về sau không cần đến tìm em nữa."

Đại khái cũng biết cô muốn nói gì, hẳn đi lên trước, đưa tay ra ôm lấy cô.

"Tuấn....."

"Anh mặc kệ, em đã đáp ứng với anh rồi, sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, hơn nữa anh sẽ tiếp tục tìm em, không chỉ về sau, mà cả đời đều thế." Từ lúc nhìn thấy bộ dáng cùng vẻ mặt trắng bệch của cô, anh đã nghĩ muốn ôm lấy cô, mà hiện tại, còn bởi vì cô đưa ra lời chia tay.

Tuy rằng muốn nói suy nghĩ trong lòng cho cô, nhưng bây giờ chưa phải thời điểm, anh phải xử lý chuyện của mình thật tốt, chính là, anh không nghĩ tới cô sẽ nói chia tay với anh, từ lúc nói chuyện với Đình Nhã Viện, anh đoán, cô bởi vì mẹ của mình mà muốn chia tay, điều này làm cho anh cảm thấy đau lòng, gặt gao mà ôm lấy cô.

"Tuấn, anh không cần như vậy, nhanh lên buông ra."

"Đình Nhã Viện mắng anh quá ích kỷ, những người ích kỷ là ai? Em vì nghĩ cho mẹ em sẽ thương tâm khổ sở, cho nên phải chia tay với anh, nhưng cũng không sợ anh sẽ thương tâm khổ sở sao?"

"Anh cũng sẽ thương tâm khổ sở?"

Hạ Tuấn Bình môi cong lên, muốn được ôm cô thật chặt vào trong lòng rồi quên đi.

Anh ôm cô ôm thật chặt, kỳ thật cô làm sao có thể nghĩ muốn cùng anh chia tay, nhưng bọn họ thật sự không thể ở bên nhau, bởi vì cô đã quyết định phải nghe theo ý kiến của mẹ.

"Tuấn, anh không cần như vậy, nhanh lên buông ra."

"Anh sẽ không buông, em là của anh, cả đời đều thế!"

"Nhưng em không thể ở cùng với anh một chỗ, anh vì cái gì phải nói như vậy....." Phải rời khỏi anh, cô cũng rất đau khổ, nhưng vạn nhất mẹ vì thế mà lại ngắt xiu, thì làm sao bây giờ? Đau thương đó làm cho, Vu Tâm Lăng không khỏi khóc.

Nghe thấy tiếng khóc tình tẽ kia, Hạ Tuấn Bình
buông cô ta, thấy nàng khóc, tâm hẫng xiết chặt không thôi.

"Em đừng khóc." Anh thay cô lau nước mắt.

Tiếng nước nở, cô vọt vào lòng ngực rộng thùng thình rắn chắc kia" "Tuấn, em thích anh, rất thích rất thích, cho dù Nhã Viện nói anh coi em là nữ hầu gái, nhưng em vẫn thật vui sướng khi được ở bên anh."

Có lẽ đây là lần cuối cùng được ôm người đàn ông mình yêu mến, cô quyết định sẽ ôm cho đủ, sau đó, bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ cùng anh chia tay.

Chương 6.4

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Cô nàng ngốc."

Hạ Tuấn Bình ôm cô, một lòng theo hỉ nộ ái của cô phập phồng. sinh lý trong người anh, nếu thiếu cô, khẳng định sẽ không thú vị, hơn nữa anh cũng sẽ không có cách nào thích ứng.

Cho dù cái đầu của cô nhỏ thật nhỏ, nhưng lực đạo ôm người thật ra không hề nhỏ. Anh có chút buồn cười mà nghĩ, tùy ý để cô gặt gao ôm lấy anh.

Xem ra anh phải lập tức tiến hành, bởi vì anh không muốn nhìn thấy cô một lần nữa vì mình mà rơi lệ
Đứng ở phía sau nhìn hai người gặt gao ôm nhau, Trương Anh Tuyết thật sự không biết nên nói cái gì.

Tuy rằng bà chưa có gặp qua Hạ Tuấn Bình, nhưng theo lời anh vừa nói, bà hiểu được rằng, đứa nhỏ kia cũng thích Lăng Lăng, bởi vì anh nói cả đời muốn quần quít lấy con gái của bà, trách không được Lăng Lăng không thể cùng anh nói chia tay, thì ra là thế.

Đứa nhỏ kia chỉ sợ so với Lăng Lăng thích nó, còn yêu Lăng Lăng hơn, nhưng có lẽ nó có nỗi khổ gì đó, nên mới không thể không lấy đối tượng môn đăng hộ đối, aizz, chỉ có thể nói hai người này có duyên nhưng không có phận, bởi vì bà cũng không có khả năng cho phép sau khi kết hôn mà bọn họ vẫn tiếp tục lui tới.

Trương Anh Tuyết lại nhìn hai người ôm nhau, rồi đi trở về phòng bệnh.

Vừa mới nằm xuống không có bao lâu, Vu Tâm Lăng đã trở lại.

"Mẹ, mẹ tỉnh lại từ lúc nào?" Cô thật cao hứng nhìn thấy mẹ đã tỉnh lại.

"Vừa mới tỉnh lại."

"Thật không? Có chỗ nào không thoải mái hay không, có cần con kêu bác sỹ đến đây không?"

"Không cần, mẹ không có chỗ nào không thoải mái." Trương Anh Tuyết cầm tay con gái: "Con ngồi xuống, mẹ có vài lời muốn nói với con."

Ngồi xuống dưới, Vu Tâm Lăng lập tức nhìn mẹ giải thích: "Mẹ, thực xin lỗi, đã hại mẹ ngắt xiu, con đã quyết định nghe theo lời mẹ, cùng Hạ Tuấn Bình chia tay."

"Thật vậy chẳng?"

"Thật sự." Cô gật đầu: "Kỳ thật vừa rồi anh ấy có đến bệnh viện, con đã nói với anh ấy về chuyện chia tay, và về sau cũng không gặp lại anh ấy nữa." Tuy rằng anh cũng không có đáp ứng.

Trương Anh Tuyết nhìn con gái. Bà biết Lăng Lăng sẽ ngoan ngoãn nghe lời bà, nhưng là cái người Hạ Tuấn Bình kia đã tuyên thệ cả đời cũng sẽ không thả cô, cho nên bà nghĩ, nếu là anh ta vẫn đến tìm Lăng Lăng, con gái bà nhất định sẽ dao động

"Lăng Lăng, chúng ta chuyển nhà được không?" Bà phải giải quyết dứt khoát

"Chuyển nhà? Vì sao lại đột nhiên chuyển nhà?" Nơi này không phải đang ở tốt sao

"Chúng ta chuyển đến Cao Hùng được không?"

"Cao Hùng?" rất xa: "Công việc của con và công việc của mẹ phải làm sao bây giờ?"

"Con còn trẻ, ở Cao Hùng muốn tìm một công việc kế toán hẳn là không khó, về phần mẹ, ở Cao Hùng

chắc chắn sẽ có rất nhiều nhà ăn đi, cho nên công việc sẽ không là vấn đề."

"Mẹ, vì sao lại đột nhiên lại chuyển đến Cao Hùng?"

"Mấy hôm trước dì của con có gọi điện cho mẹ, nói người thuê phòng ban đầu đã trả lại phòng, hỏi mẹ có hứng thú đi đến Cao Hùng hay không, chỗ đó thời tiết tốt lắm." Bà nhìn con gái thăm thía nói: "Hơn nữa tới Cao Hùng rồi con có thể bắt đầu một cuộc sống mới."

Cuộc sống mới? Vu Tâm Lăng đầu tiên là sững sốt, sau đó hiểu được dụng ý của mẹ.

Mẹ là muốn cô rời xa Đài Bắc, sau đó cùng Tuấn đoạn tuyệt quan hệ, nếu đây là nỗi khổ tâm của mẹ, như vậy cô đã biết.

Thấy nàng mỉm cười gật đầu: "Vâng, chúng ta chuyển nhà, con hiểu ý của mẹ, chúng ta chuyển đi Cao Hùng."

Chương 7.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Giữa trưa, Hạ Tuấn Bình ngồi ở phòng số vip số bảy của nhà hàng, chờ mẹ đến.

Tối hôm qua sau khi rời khỏi bệnh viện, anh lập tức gọi điện thoại cho mẹ, nếu đã muốn quyết định, như vậy liền mau chóng giải quyết.

Nhìn phục vụ bàn dẫn mẹ đi đến, Hạ Tuấn Bình đứng lên: "Mẹ, người đã đến rồi, mời ngồi." Anh tự mình lôi ghế dựa cho mẹ ngồi xuống.

Đối mặt với sự phục vụ của đứa con tri kỷ, Giản Tư Phương nở nụ cười: "Hôm nay sao lại đột nhiên muốn cùng mẹ hẹn hò đâu?"

Bà năm nay đã gần sáu mươi tuổi, thân thể bảo trì cân xứng, trên người cũng chỉ đeo một chiếc nhẫn duy nhất và một chiếc vòng cổ, không giống như các phu nhân khác trang phục đẹp đẽ, nhìn bà vô cùng giản dị, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc.

Sau khi thấy mẹ ngồi xuống, Hạ Tuấn Bình cũng trở lại chỗ ngồi của mình: "Cảm giác thật lâu chưa cùng mẹ dùng cơm ở bên ngoài." Anh nói cho người phục vụ đứng bên cạnh có thể mang đồ ăn lên.

"Con không phải có chuyện gì muốn nói cho mẹ chứ?" Đứa con chẳng những gọi điện thoại hẹn bà ăn cơm, còn nói thần bí không thể để cho bất cứ kẻ nào biết, xem ra là có chuyện muốn nói với bà.

"Chúng ta ăn đồ trước, cái này nói chuyện sau."

Trong chốc lát, phục vụ đã mang đồ ăn lên, lâu chưa ra bên ngoài cùng mẹ ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện, rất vui vẻ, thẳng đến khi phục vụ bà mang chén đĩa dọn đi, đưa đồ uống lên, Giản Tư Phương đi thẳng vào vấn đề nói: "Đã ăn no rồi, hiện tại có thể nói chưa?"

"Mẹ, nếu có một ngày, con bị đuổi ra khỏi nhà, mẹ sẽ làm như thế nào?" Điều trước tiên cho anh không cự tuyệt hôn sự này, đó là bởi vì mẹ anh.

Anh biết rõ bản thân không có khả năng chấp nhận hôn sự được an bài này của cha, cũng nghĩ một ngày sẽ làm cho cha tức giận, như vậy anh ắt phải rời khỏi cái nhà này, anh không cần, chính là nếu anh rời đi, mẹ của anh nên làm cái gì bây giờ? Anh không muốn để cho mẹ rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Tuy rằng mẹ là vợ cả, nhưng bà luôn luôn thua kém hơn, ở trong trí nhớ của anh mặc kệ phát sinh chuyện gì, bà vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng.

Anh không muốn bởi vì quyết định của chính mình, làm cho mẹ cảm thấy khổ sở, anh thậm chí rất lo lắng nếu cắt đứt quan hệ cha con với cha, thì từ nay về sau cha đối xử với mẹ sẽ càng lạnh nhạt, đây là nguyên nhân chính làm cho anh chậm chạp không thể mở miệng cự tuyệt hôn sự, không quan hệ đến việc kế thừa tập đoàn, càng không quan hệ đến việc cha có cần đứa con này không, dù sao tình cảm của cha con bọn họ vốn sẽ không thăm thía.

Kỳ thật Giản Tư Phương đã sớm đoán được nguyên nhân đứa con tìm gặp bà, khẳng định có liên quan đến việc hôn sự của nó. Bà biết đạo này vì chuyện kết hôn, mà tâm tình của nó thật không tốt, còn nhớ rõ lần trước anh quay về nhà, bà hỏi chuyện hôn sự của nó, kết quả nó không trả lời mà liền rời đi.

Nhưng hôm nay không giống với hôm trước, đứa con tựa hồ đã trở lại thần thái tự tin như trước, xem

ra nó đã có quyết định của mình, mà đưa con hỏi bà như vậy, rõ ràng quyết định là từ chối hôn sự.

"Tuấn Bình, mặc kệ con đưa ra quyết định gì, mẹ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh con ủng hộ con." Đứa con đã lớn rồi, bà tin tưởng nó nằng tin tưởng nó nhất định đã suy nghĩ kỹ lưỡng, mới đưa ra quyết định, vì vậy bà nên ủng hộ quyết định của con.

Tuy rằng đã sớm biết mẹ sẽ ủng hộ anh, nhưng nghe thấy chính mồm bà nói ra, vẫn là làm cho Hạ Tuấn Bình cảm thấy rất vui vẻ mà nhẹ nhàng thở ra: "Mẹ, cảm ơn sự ủng hộ mạnh mẽ của mẹ, nhưng giống như con vừa mới nói, con còn có thể chỉ còn hai bàn tay trắng, như vậy cũng không có quan hệ gì sao?"

"Hai bàn tay trắng?" Giản Tư Phương bật cười: "Sao con lại có thể chỉ có hai bàn tay trắng, từ nhỏ tiền mừng tuổi cùng tiền tiêu vặt của con, mẹ đều thay con giữ lấy, đương nhiên, so ra còn kém so với tiền của cha con, nhưng không hề ít đâu."

Tiền mừng tuổi cùng tiền tiêu vặt trước đây? Hạ Tuấn Bình nhìn mẹ cùng nhau mỉm cười

"Đúng rồi, mẹ rất ngạc nhiên về người con gái kia, lại có thể làm cho con vô nghĩa phản cổ như thế (làm việc nghĩa không chùn bước), là cô gái trên tạp chí kia viết sao?" Bà không thích xem tin tức linh tinh, nhưng bởi vì diễn viên lần này chính là đứa con của mình, bà mới bảo quản gia mua về một quyển xem.

Nhưng ảnh chụp trên trang bìa đã được xử lý, bà chỉ biết đó là một cô gái thanh tú.

Tuy rằng theo lời con trai nói, anh có thể sẽ không được trở thành người nổi nghiệp, nhưng so với làm cái gì tổng tài, bà càng hi vọng con trai có thể lấy được người phụ nữ mình yêu thích, sống hạnh phúc khoái hoạt, không cần giống như bà, hơn phân cuộc đời là sống trong hư không tĩnh mịch mà vượt qua.

"Đúng vậy, chính là cô ấy." Hạ Tuấn Bình lần đầu tiên ở trước mặt mẹ nhắc tới Vu Tâm Lăng: "Mẹ có nhớ rõ trung học năm thứ ba, trước khi con đi du học cha kiên quyết bắt con chuyển trường đến một trường trung học bình dân để học không? Tại chính thời điểm đó con đã quen biết cô ấy, cô ấy là học muội nhỏ hơn con hai lớp."

"Trung học? Thì ra con cùng đối phương quen biết đã mười năm." Bà rất kinh ngạc, còn tưởng rằng trên tạp chí viết linh tinh, nếu con trai có bạn gái kết giao đã mười năm, bà sao có thể không biết? Không nghĩ tới thật đúng là ở cùng một chỗ đã lâu như vậy.

"Thực sự rất có lỗi đã không giới thiệu cho mẹ biết cô ấy sớm hơn, hôm nào con sẽ đem cô ấy đến gặp mẹ, mẹ nhất định sẽ rất thích cô ấy."

"Con năm chắc mẹ sẽ thích cô ấy như vậy? Xem ra là một cô gái không tồi." Bà tin tưởng vào ánh mắt của con trai.

Nhớ tới vẻ mặt vô tội của Vu Tâm Lăng luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời anh nói, cái biểu tình cảm thấy được anh rất quá đáng rồi lại không thể không nghe lời, thật sự rất đáng yêu, làm cho Hạ Tuấn Bình không khỏi nở nụ cười.

"Đúng vậy, cô ấy là cô gái tốt, con đang tính toàn cùng cô ấy kết hôn."

Phương pháp gì để cô có thể cả đời đều ở bên người anh chỉ có thể là kết hôn.

Mười năm, vì cái gì mà quần lấy cô mười năm? Đương nhiên là bởi vì yêu cô.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã muốn cô, cho nên dùng mưu kế một chút, làm cho cô ngoan ngoãn chủ động đi vào bên người anh.

Cho tới bây giờ, anh vẫn có thể nhớ rõ bộ dạng của cô năm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, da thịt mịn màng trắng nõn, biểu tình đơn thuần ngây thơ, ngay lúc đó anh kỳ thật đã vì nàng mà rung động.

Về sau, bọn họ luôn luôn ở cùng nhau.

Sau khi tan ca, đi ra khỏi công ty, Vu Tâm Lăng phất tay hướng Đình Nhã Viện nói gặp lại.

"Uy, cậu thật sự không đi xem phim cùng bọn mình sao? Bác gái không phải đã đi Cao hùng, cậu trở về sớm như vậy không phải ở một mình?" Đình Nhã Viện chưa từ bỏ ý định hỏi lại. Ban trai cô đang tham gia quan ngũ hôm nay được nghỉ hai ngày, bởi vậy bọn họ hẹn nhau đi xem phim.

"Không quan hệ, kỳ thật mình có hơi mệt, nghĩ muốn trở về nghỉ ngơi."

"Như vậy nha, được rồi, tuần sau gặp nhé." Biết bạn tốt một là vì chuyện tình cảm, Đình Nhã Viện không hề miễn cưỡng cô: "Cậu phải nhanh chóng lấy lại tinh thần, biết không?"

"Mình biết rồi, cậu đi nhanh lên, không sợ muộn sao?"

Cô nhìn đồng hồ: "Thật đúng là bị muộn rồi, mình đi trước đây, hẹn gặp lại."

"uh, hẹn gặp lại."

Nhìn bạn tốt vui vẻ đi hẹn hò, Vu Tâm Lăng khẽ thở dài, đi lên phía trước đi tới.

Hôm trước sau khi mẹ cô xuất viện, hôm nay đã đến nhà ăn xin phép đi Cao Hùng xem phòng ở, thuận tiện cùng dì thảo luận chuyện chuyển nhà.

Chương 7.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Xem ra hẳn là cô rất nhanh chóng sẽ chuyển đến Cao Hùng, nói thật, cô có điểm luyến tiếc khi rời khỏi nơi này, còn có bạn tốt Nhã Viện, không nghĩ tới khi cô nghe được mình và mẹ phải chuyển đến Cao Hùng lại có thể không cảm thấy gì, còn nói có rảnh sẽ xuống phía nam thăm cô, xem ra người khổ sở cùng luyến tiếc cũng chỉ có cô.

Về đến nhà, cô tùy ý ăn bữa tối đơn giản, lúc sau có chút lười biếng ngồi ở trong phòng khách xem TV, nhưng không lòng dạ nào ở mà xem TV, căn bản là không biết diễn viên kia đang nói cái gì, liền đơn giản đi tắm rửa.

Mới tắm rửa sạch sẽ xong, cô thấy điện thoại di động trên bàn vang lên, nghe thấy tiếng nhạc chuông quen thuộc kia, cô kinh sợ, là Hạ Tuấn Bình gọi tới.

Cô đưa tay cầm lấy di động. Phải nhận sao?

Nhưng cô đã đáp ứng với mẹ sẽ không gặp mặt anh nữa, cô không thể lại làm cho mẹ thương tâm.

Sau đó, tiếng nhạc chuông ngừng.

Trong chốc lát, truyền đến tin nhắn-

'Anh đang ở dưới lầu nhà em, xuống dưới, anh có lời muốn nói.'

Anh ấy ở dưới lầu? cô khẩn trương tiêu sái đi đến cửa sổ nhìn xuống dưới, chỉ nhìn thấy xe, người chắc hẳn đang ngồi trong xe.

Đứng ở cửa sổ giữ, cầm di động, cô quay về nhắn tin cho anh.

'Tuấn, em không thể gặp mặt anh, anh trở về đi!'

'Em nhanh lên xuống dưới!'

'Không được.'

'Anh sẽ đợi cho đến khi em xuống.'

Cái gì? Sao tự nhiên lại ngang ngạnh vậy, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô lại đi nhìn dưới lầu. Xe vẫn đậu ở chỗ này, anh thật sự muốn chờ sao?

Nhưng cô đã đáp ứng với mẹ, cô không muốn nói dối bà.....

Mặc kệ, mặc anh là được rồi, anh muốn đợi cứ để cho anh đợi.

Trở lại sofa ngồi xuống, cô mở TV ra, quyết định không cần để ý đến chuyện anh chờ ở bên ngoài

Chỉ là..... Lòng của cô cũng nhịn không được mà nghĩ về anh, anh rốt cuộc còn chuyện gì muốn nói với cô?

Lấy qua tay cơ, cô truyền tin nhắn cho anh.

'Anh muốn nói cái gì, cứ nhắn tin là được rồi, em sẽ không xuống lầu.'

Đợi hồi lâu, không có tin nhắn trả lời, cô lại đi đến cửa sổ, xe anh vẫn còn ở đây, như vậy anh không muốn quay về thật sao?

Thật là, rốt cuộc nghĩ muốn nói gì với cô?

Cô đã quyết định cùng mẹ chuyển nhà, mặc kệ anh phải cùng cô nói cái gì, đều vô dụng.

'Tuấn, anh nhanh trở về đi, em sẽ không đi xuống gặp mặt anh.'

Vẫn là không có tin trả lời.

"Tuấn, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Cô lại truyền một tin nhắn nữa.

Lần này hẳn trả lời.

"Em xuống dưới đi"

Vu Tâm Lăng không biết mình nên coi anh như thế nào bây giờ, với cá tính của anh, nếu cô không xuống dưới anh nhất định sẽ vẫn chờ.

Nên làm cái gì bây giờ?

Bắt,cấu,cào xoa đầu, cô quyết định xuống lầu, muốn lại một lần nữa nói chuyện với anh, xin hẳn về sau không nên đến tìm cô.

Đi ra khỏi cửa khu nhà, sau đó cô nhìn thấy Hạ Tuấn Bình từ trong xe đi ra.

"nh rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Mẹ em đang ở đâu? Anh muốn hỏi thăm bà."

Nghe được anh muốn tìm mẹ mình, Vu Tâm Lăng kinh hoảng không thôi: "Tuấn, anh tìm mẹ em làm cái gì?"

Không phải nói hỏi thăm sao? Xem ra cô là không nghe lời của anh muốn đi vào: "Anh có lời muốn nói với bác gái."

"Anh muốn nói với mẹ em chuyện gì?"

"Lên lầu trước rồi nói sau."

"Không cần lên, mẹ em hôm nay đi Cao Hùng, phải chiều Chủ Nhật mới có thể trở về."

"Thật không?"

"Tuấn, anh rốt cuộc muốn nói chuyện gì với mẹ em, không cần cùng bà nói, nói với em cũng giống nhau." Vạn nhất anh nói gì đó làm cho mẹ lại tức giận, bà lại té xỉu, làm sao bây giờ?

"Được, để anh nói với em, chúng ta kết hôn."

Cô cũng không biết mình về đến nhà như thế nào, úc, đúng rồi, là Tuấn mang cô lên lầu.

Anh nói cái gì? Anh muốn cùng cô kết hôn? Đây là sự thật chẳng? Nhưng anh không phải muốn kết hôn với thiên kim của công ty thực phẩm Long Hoa sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hiện lên bộ dạng kinh ngạc, Hạ Tuấn Bình thật sự cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Anh nói muốn cùng cô kết hôn, cô có cần phải kinh ngạc như vậy không?

Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, anh cúi thấp mặt xuống. Cô tiếp tục sững sờ không có vấn đề gì, anh hôn cô, bởi vì cầu hôn qua đi, đương nhiên tiếp theo phải là một cái hôn nồng nhiệt, tuyên cáo hai người quyết định kết hôn.

"Ngô, Tuấn....."

Anh sao lại có thể thừa dịp cô ngẩn người mà hôn cô? Tâm tình của cô đã muốn đủ loạn. Cô nghĩ muốn xoay đầu, nhưng đã bị cặp tay to kia gắt gao bắt được, không thể động dậy, cảm giác đầu lưỡi của anh lại qua đây, cô bị động nhận nụ hôn của anh, thậm chí cuối cùng thấy anh không cố ý đùa, lại cùng anh giao triền hôn nồng nhiệt.

Nụ hôn này không giống với những nụ hôn lần trước, tràn ngập nhiệt tình, nhưng tựa hồ có chút ôn nhu, làm cho người ta cảm thấy được cảm giác ngọt ngào.

"Tuấn, anh thật sự muốn kết hôn với em sao?"

Đang cầm mặt của cô, lại vừa hôn: "Đúng vậy."

"Nhưng anh không phải muốn kết hôn cùng thiên kim của công ty thực phẩm Long Hoa sao?"

Chương 7.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Anh tại trên gương mặt trắng mịn kia hạ xuống khẽ hôn thật sâu: "Anh chưa từng đáp ứng muốn kết hôn với cô ta, đó là do báo chí viết bậy."

"Nhưng lần trước chính mồm anh nói là phải cùng đối phương kết hôn, không phải sao?" Lúc ấy, sau khi anh ra khỏi phòng, cô còn khóc rất thương tâm.

"Đó là bởi vì anh rất tức giận nên cố ý nói như vậy."

"Cái gì? Cố ý?" Anh có biết cô đã chảy bao nhiêu nước mắt không?

"Chúng ta kết giao, ở cùng một chỗ đã mười năm, chẳng lẽ em không biết người phụ nữ anh muốn chỉ có mình em, muốn kết hôn nhân cũng chỉ có em sao."

Anh trước kia còn đã nghĩ tới chuyện kết hôn với cô? Ánh mắt Vu Tâm Lăng mở lớn hơn nữa.

Theo biểu tình của cô, anh biết, người phụ nữ ngu ngốc trước mắt cô cái gì cũng không biết, chẳng lẽ anh chưa nói, cô sẽ không biết nói sao? Thật là, giống như hồi học trung học, việc gì nhất định cũng phải nói rõ ràng, cô mới có thể hiểu.

Vu Tâm Lăng cảm giác giờ phút này lòng của cô đang nhẹ bay, bởi vì Tuấn nói, người phụ nữ anh muốn, muốn kết hôn chỉ có cô, hơn nữa cũng nói phải cùng cô kết hôn.

Thấy cô nở nụ cười, Hạ Tuấn Bình thật sự cảm thấy buồn cười. Không biết ai lúc trước còn khóc rầm rầm, bất quá anh thích nhìn cô cười, ngay từ đầu anh chính là bị nụ cười hồn nhiên của cô mê hoặc, hiện tại cũng là giống nhau, nụ cười của cô vẫn ngọt ngào mê hoặc người như trước.

"Tuấn, Anh..... Ngộ!" Cô nghĩ muốn hỏi lại một lần nữa, anh thật sự muốn cùng cô kết hôn chứ, nhưng người đàn ông bá đạo này đã hôn cô.

Hắn hôn trượt tới cổ của cô, nhẹ nhàng mút: "Anh cảm thấy trên người em thơm quá."

Cảm thấy hơi thở của anh quá nóng, làm cho Vu Tâm Lăng đỏ mặt: "Đó là do em vừa mới tắm xong."

"Thật sự thơm quá." Người thấy trên người cô mang theo mùi hương thơm của xà phòng, Hạ Tuấn Bình cảm thấy được bản thân đói bụng. Anh đã nhiều ngày qua chưa có chạm vào cô, mà toàn thân cô không nên phát ra mùi hương hấp dẫn anh.

"Phòng của em là gian nào?"

Oanh! Khuôn mặt nhỏ nhắn nhiệt độ thẳng tắp lên cao: "Anh hỏi phòng của em, là là là..... Muốn làm cái gì vậy?" Căng thẳng khẩn trương, cô nói chuyện có chút nói lắp.

Anh nhẹ vỗ về hai gò má đỏ ửng của cô: "Bởi vì thoát nhìn em giống như rất muốn anh làm gì đó với em."

"Em em em..... Nào có, rõ ràng chính là anh....." Không thể nhìn thẳng vào anh, Vu Tâm Lăng rũ xuống nói, đầu cúi thấp.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến không thể hồng hơn, Hạ Tuấn Bình cảm thấy cổ dục vọng kia trong cơ thể rục rịch, anh đại khái biết phòng của cô là gian nào, khẳng định là gian trên cửa phòng có một con gấu nhỏ rất đáng yêu.

Nắm tay cô cùng nhau tiến vào phòng của cô.

Nhìn anh bỏ đi quần áo, lộ ra có cơ thể kiện mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng lên, khi ánh mắt cùng cặp con người đen kìa gặp nhau, cô lại xấu hổ quần không thôi.

"Không cần nhìn lén, anh biết em rất thích cơ thể anh, em có thể thoải mái xem không có vấn đề gì." Anh mang ý trêu đùa mà đối mặt nhìn cô, giống như là muốn làm cho cô nhìn cho đủ

"Em không có nhìn lén." Hai tay của cô đang che lại khuôn mặt đang nóng lên của mình.

Cô chỉ cảm thấy thân thể anh, đường cong mạnh mẽ, rất có mỹ cảm, cô thật sự không phải cố ý muốn nhìn lén, hơn nữa tốc độ anh cởi quần áo sao lại nhanh như vậy? Lập tức liền cởi hết toàn bộ.

Hạ Tuấn Bình xấu xa kéo hai tay che mặt của cô ra, đặt ở trên vùng ngực trần trụi của mình

"Em cũng có thể sờ sờ xem."

Rất xấu hổ á! Nhưng..... cơ thể của Tuấn thật sự rất rắn chắc, trời ạ! Cô đang làm cái gì?

Anh cầm hai bàn tay nhỏ bé của cô đang muốn trở về, phóng tới dục vọng nam tính đang ngẩng lên giữa hai chân kia của anh, là trêu chọc cũng là khát vọng, tiếng nói tràn ngập gợi cảm mà trầm thấp hấp dẫn nói: "Giúp anh."

Nóng quá! Làm hại thân cô cũng không hiểu sao cũng nóng lên. Cô không phải không muốn giúp anh, nhưng mỗi lần đều làm cho cô rất thẹn thùng, tựa như hiện tại, hai chân của cô không nghe lời sai bảo mà yếu đuối ngồi trên mặt đất.

Hạ Tuấn Bình thân thể ngồi xồm xuống, bên môi cằm khêu gợi cười xấu xa: "Nhanh như vậy liền tự động ngã xuống rồi, như thế nào, em nghĩ muốn anh như vậy sao?"

"Tuấn....." Anh rõ ràng biết không phải là như vậy.

Từ trên sàn nhà kéo cô lên, hai người song song hướng trên giường, anh nóng bỏng hôn cô, mà cô cũng hôn lại, đưa tay gắt gao ôm lấy anh.

Anh nói muốn cùng cô kết hôn, như

vậy cô về sau có phải là có thể giống như từ trước đến nay ở bên anh hay không? Cô thật sự rất thích anh, rất thích anh.

"Em nói mẹ em bao giờ thì trở về?"

"Chiều chủ nhật." Mẹ nói như vậy.

Anh cúi xuống môi đỏ mọng: "Tốt lắm, vậy chúng ta vẫn làm được đến trưa chủ nhật...."

"Sao có thể..... Ưm!" nghi ngờ của cô bị một tiếng kêu kiêu diễm thay thế, có người đã muốn dùng hành động chứng minh.

Tưởng tượng một cuộc người dưới thân trở thành vợ của anh, tâm tình của Hạ Tuấn Bình vô cùng hưng phấn, dục vọng trong cơ thể lại mãnh liệt.

Có lẽ anh sớm nên cầu hôn cô....

Không đợi thư ký thông báo, không có gõ cửa liền trực tiếp đập cánh cửa tiến vào văn phòng của anh, toàn bộ công ty dám làm như thế, cũng chỉ có một người- Hạ Nhĩ Bình.

"Hạ Tuấn Bình, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh."

"Mời nói."

"Vì cái gì anh lại đem dự án Vĩnh Tường chuyển chi lão tứ đi làm, cái kia không phải anh phụ trách sao? Anh không sợ cái tên ngu ngốc kia làm hỏng sao?" Vĩnh Tường là một đại lý của công ty địa ốc nổi danh, hai bên từ mấy tháng trước đã nói chuyện hợp tác.

"Kỳ thật dự án đã thảo luận không sai biệt lắm, lão Tứ tiếp nhận, có thể cho nó học tập thêm một ít kinh nghiệm quản lý, hơn nữa, cậu nên đối với lão Tứ có chút tin tưởng, dù sao hai cậu cũng là cùng mẹ sinh ra." Bọn họ đều là vợ hai sinh ra, còn có Lão Thất trước mắt đang du học ở Mỹ cũng thế.

"Bởi vì là cùng một mẹ sinh ra, nên tôi so với người khác hiểu rõ lão Tứ như thế nào, tên kia chỉ so với ngu ngốc thông minh một chút mà thôi." Nhưng vẫn là ở vào trình độ ngu ngốc.

"Cậu có thể giúp nó." Hạ Tuấn Bình đề nghị.

"Đó là dự án của anh, tôi mới không cần nhúng tay vào!" Đột nhiên như là nhớ tới cái gì, Hạ Nhĩ Bình chất vấn: "Hạ Tuấn Bình, anh nói thế, không phải anh muốn tính toán rời khỏi công ty chứ?" Cho nên mới đem các dự án quan trọng chuyển cho lão Tứ, không chỉ như thế, anh ta còn trả lại cho lão Ngũ rất nhiều công việc.

Hạ Tuấn Bình cười không đáp.

"Anh lại tự nhiên nhìn tôi cười? Anh quả nhiên rất kỳ quái."

"Có cái gì tò mò, chúng ta là anh em chứ không phải kẻ thù."

"Anh em?" Hạ Nhĩ Bình giương lên mi: "Anh sẽ không phải ai đó giả mạo đấy chứ? Hạ Tuấn Bình chân chính ở nơi nào?"

"Hạ Nhĩ Bình, không còn chuyện gì, cậu có thể quay về văn phòng."

Chương 7.4

Edit: gau5555

Beta: vô danh

"Anh sẽ không không phải muốn học người ta cái gì chỉ cần mỹ nhân không giang sơn đi?" Thật sự rất kỳ quái, càng nghĩ càng thấy kỳ quái, chẳng những đem công việc phân phối đi ra ngoài, lại tự nhiên còn nói với hắn là anh em, điểm này cũng không giống với Hạ Tuấn Bình ngày thường.

"Hạ Nhĩ Bình, tôi cảm thấy cậu hẳn là nên tranh thủ cố gắng vào vị trí nổi nghiệp thật tốt đi, nhưng ngàn vạn lần đừng bị lão Tứ cùng lão Ngũ đuổi theo."

"Hai đứa đây muốn đuổi theo tôi? Đừng nói giỡn, nếu là đối thủ cạnh tranh của tôi chỉ là tổ hai người ngu ngốc đó, như vậy, trò chơi cạnh tranh này sẽ không chơi vui."

Lúc này thư ký thông báo, toàn bộ khách hẹn đã đến đây, Hạ Nhĩ Bình không thể không trước rời đi, nhưng anh vẫn cảm thấy rất không thích.

Bởi vì anh nhìn ra được lão Đại đã ôm quyết tâm nhất định phải rời đi

Không được, anh không thể làm cho loại sự tình này phát sinh.

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Tuấn Bình đều là đối thủ cạnh tranh của anh, anh không để cho anh ta cứ như vậy rời khỏi cuộc chiến.

Suy nghĩ qua đi, anh đi đến văn phòng của cha.

Buổi tối, Vu Tâm Lăng nhận được điện của một số lạ, đối phương nói cô ta gọi là Lí Thi Mạn, hiện tại đang ở dưới lầu nhà cô, muốn cô lập tức xuống lầu, nói là có chuyện muốn nói với cô.

Lí Thi Mạn? Vu Tâm Lăng nhất thời không có nghĩ được gì, hoang mang tiêu sái xuống lầu, ai là Lí Thi Mạn? Cô quen biết cô ta sao? Mở cửa nhà trọ ra, nhìn thấy một cô gái ăn mặc rất thời trang, thoát nhìn rất bốc lửa rất khôu gợi, cô xác định mình không có quen biết cô ta.

"Xin hỏi cô là ai?"

"Lời đầu tiên để tôi giới thiệu một chút, tôi là thiên kim của công ty thực phẩm Long Hoa Lí Thi Mạn, nói như vậy cô hẳn đã biết tôi là ai chứ?" Thật là, vừa nghe đến tên cũng phải biết cô là ai chứ, cô ta thật là nữ hầu gái của Hạ Tuấn Bình sao?

Sao lại không biết gì như vậy.

Cô tuyệt đối không phải ăn no không có việc gì làm mới đến tìm Vu Tâm Lăng, tất cả đều là bởi vì chiều nay cha mới nói với cô, ông đã cùng Hạ gia chọn ngày được lành, tháng sau sẽ làm lễ đính hôn của cô và Hạ Tuấn Bình trước, cha cũng nói, bác Hạ cũng cam đoan với ông, Hạ Tuấn Bình đã cắt đứt đi lại với người phụ nữ bên ngoài.

Cô tuy rằng rất muốn nói không, nhưng là mẹ của cô cần dùng tiền, thật là, người đàn ông Hạ Tuấn Bình kia thoát nhìn không phải cũng không nguyện ý kết hôn cùng cô sao? Vì cái gì một chút động tác cũng không có?

Thật sự không thể tưởng tượng được, cô đành phải chạy tới tìm Vu Tâm Lăng.

Cô nghĩ tới, một người đàn ông ở bên một người phụ nữ mười năm, sao có thể nói tách ra là liền tách, cho dù thật sự phải tách ra, cô cảm thấy Vu Tâm Lăng cũng nên chạy tới tìm cô, hoặc là đi đến công ty cô làm loạn, tốt nhất đem sự tình nháo lớn lên, như vậy còn đính hôn cái gì!

"Xin hỏi..... cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Vu Tâm Lăng thật sự bị dọa đến ngây người.

Vì cái gì mà Lí thi mạn lại đột nhiên đến tìm cô, chẳng lẽ cô ta nghe nói đến chuyện cô cùng Tuấn sẽ kết hôn? Nhưng Tuấn không phải nói tạm thời đừng nói ra ngoài, chờ anh sau khi chính thức nói chuyện với mẹ cô rồi mới công bố ra ngoài sao?

Đánh giá phản ứng của cô, Lí Thi Mạn là mặt mày nhăn lại.

Cho dù vừa mới ngăn người, bây giờ còn một bộ dáng rất sợ hãi, vừa thấy đã biết là một cô gái chậm chạp, như vậy cô phải làm như thế nào để giựt dây để cô ta đến công ty làm loạn? Chỉ sợ còn chưa có đi, cũng đã bị dọa khóc trước.

Hiện tại, cô nên làm như thế nào?

Còn có biện pháp gì có thể ngăn cản việc đính hôn sao?

Vu Tâm Lăng khẩn trương vô cùng, Lí Thi Mạn đặc biệt tìm đến cô, nhưng lại không nói rõ nguyên nhân tìm đến cô, hơn nữa thoát nhìn bộ dáng rất tức giận. Cô nên làm cái gì bây giờ? Phải gọi điện thoại cho Tuấn sao? Cô có mang di động xuống dưới, nhưng ở trước mặt cô ấy gọi điện thoại cho hắn, lại không tốt lắm.

Mới vừa muốn gọi điện thoại cho Hạ Tuấn bình, điện thoại cho tay cô liền rung lên, lại là số điện thoại cô chưa từng gặp qua.

"Tôi là cha của Tuấn Bình."

"Hạ hạ hạ....."

Một bên Lí Thi Mạn rất hoang mang không biết ai gọi điện cho Vu Tâm Lăng. Trông bộ dạng bị dọa của cô, là bị người nào dọa đến thế không biết?

"ập tức đến nhà của tôi, địa chỉ là....." nói xong địa chỉ, lại lời ít mà ý nhiều nói: "Tôi muốn gặp cô, còn nữa, không được để cho Tuấn Bình biết." Không đợi cô trả lời, liền chặt đứt trò chuyện.

Vu Tâm Lăng hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người. Vì cái gì mà cha của Tuấn lại muốn gặp cô?

"Uy, cô không sao chứ?" Xem ra bị dọa đến không nhẹ: "Vừa rồi là ai gọi điện thoại cho cô?"

"Là, là..... Là cha của Tuấn bình." kinh hoảng, Vu Tâm Lăng thành thật trả lời.

"Bác Hạ gọi điện thoại cho cô? Ông ta muốn làm cái gì?"

"Ông ấy nói muốn gặp tôi, ông ấy có đọc địa chỉ cho tôi nghe, nhưng tôi đã quên mất." Bởi vì quá mức khiếp sợ, đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Lí Thi Mạn biết Hạ gia ở nơi nào, trước đây cô có đi cùng cha đến vài lần.

Đột nhiên, linh quang trong đầu cô chợt lóe: "Tôi biết nhà của Hạ gia ở nơi nào, tôi có đi xe đến, để tôi đưa cô đi."

"Sao? Cô muốn đưa tôi qua đây?"

"Đúng, đi thôi, xe của tôi ở phía trước."

"Nhưng việc này rất kì....."

"Không có vấn đề gì." Cô phải khẩn cấp đi cùng Vu Tâm Lăng đến Hạ gia, xem phát sinh chuyện gì, có lẽ, cô có thể từ giữa làm vạch trần phá hư, hắc hắc.

"Cô đi lên lấy túi đi, tôi ở chỗ này chờ cô."

"Được."

Vu Tâm Lăng nói với mẹ là phải đi ra ngoài mua ít đồ này nọ, rồi đi theo Lí Thi Mạn đi đến Hạ gia.

"Này."

"Có chuyện gì?"

"Cô nhất định phải mang kính mắt sao? Chẳng lẽ không có kính sát trùng sao? Nhìn bộ dáng ngọc như vậy, bác Hạ nhất định sẽ không vừa lòng." Cô như là hảo tâm nhắc nhở, nhưng lại là nói thẳng trực tiếp, không nề tình.

Vu Tâm Lăng cũng không cảm thấy bị xúc phạm, vội vàng không ngừng mà trả lời: "Có, tôi để kính sát trùng trong túi, tôi lập tức đổi."

Cô đổi kính sát trùng tay nhỏ bé hơi hơi run rẩy. Cô không biết vì sao bác Hạ lại muốn gặp nàng, tựa như cô không biết vì cái gì mà Lí Thi Mạn đến tìm cô, vừa rồi cô có hỏi, nhưng cô ấy vẫn không có trả lời.

Giờ phút này lòng của cô rất khẩn trương, rất muốn gặp Tuấn.

Chương 8.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Hạ Chính Đức không nghĩ tới chính Lí Thi Mạn lái xe đưa Vu Tâm Lăng lại đây, bởi vậy thời điểm nhìn thấy cô, ông có kinh ngạc không nhỏ.

"Thật có lỗi, bác trai, bởi vì thời điểm bác gọi điện cho cô ấy, vừa lúc cháu đi tìm cô ấy, liền thuận tiện lái xe đưa cô ấy tới gặp bác." Lí Thi Mạn cũng nhìn về phía bác gái bên cạnh thăm hỏi: "Xin hỏi, cháu ở trong này có tiện hay không a? Nếu đúng như vậy, thì cháu đi trước là được rồi."

"Nếu đã đến đây, sẽ không nên rời đi, cháu ở trong này cũng được, bác trai đây sẽ đem sự tình xử lý thật tốt." trước mặt Lí Thi Mạn đem mọi chuyện phiên toái giải quyết hết, cũng có thể làm an lòng cô ta.

"Vâng." Lí Thi Mạn hướng một bên ngồi xuống.

Ngồi ở bên cạnh chồng Giản Tư Phương đánh giá Vu Tâm Lăng. Cô ấy chính là người con gái con trai mình thích sao? Là đứa nhỏ hồn nhiên đáng yêu, tuy rằng không xinh đẹp bằng Thi Mạn, nhưng là thoát nhìn rất đơn thuần, thì ra đứa con thích cô gái như vậy.

Nhưng, nhìn đến bộ dáng cùng vẻ mặt sợ hãi của cô gái, làm cho bà cảm thấy đau lòng.

"Ba đứa nhỏ, mặc kệ có lời gì muốn nói, trước hết mời khách nhân ngồi xuống đi."

"Cô ta không cần ngồi xuống, đứng là tốt rồi."

"Như vậy thực thất lễ."

"Đủ rồi, bà câm miệng, sự tình này để tôi xử lý, bà không cần nói nữa." Hạ Chính Đức mạnh mẽ muốn vợ không nên xen mồm vào. Đối phó với loại phụ nữ sống chết phải bám lấy kẻ có tiền này, căn bản là không cần nói cái gì lễ phép.

Giản Tư Phương bất đắc dĩ. Từ trước đến nay chồng nói gì thì là như thế, bà hoàn toàn không có quyền lợi xen vào, hơn nữa cũng không quan tâm có hay không có người khác ở dưới, lớn tiếng nói chuyện với bà, đối với bà không hề có lời lẽ tôn trọng.

Hạ Chính Đức nhìn Vu Tâm Lăng

, trực tiếp đi vào trọng điểm: "Cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi Tuấn Bình?"

"A?" Bác trai hiện tại đang hỏi cái gì?

Vu Tâm Lăng không có nghe rõ ràng, nhưng Hạ Chính Đức xem ra, là đang muốn đùa giỡn, bởi vậy hăn quát lớn: "Đừng giả ngu, trả lời nhanh lên, cô muốn bao nhiêu tiền, mới bằng lòng rời khỏi Tuấn bình."

"Ba đứa nhỏ, đừng có hung dữ với khách nhân như vậy." Nhìn cô ấy đều đã sợ hãi.

"Tôi không bảo bà xen mồm vào!" Hạ Chính Đức gầm gợn lên với vợ.

Hôm nay ông từ Người Bình mới biết, tiểu tử Tuấn Bình kia đang lục tục đem công việc của mình chuyển ra bên ngoài, một bộ dáng muốn rời khỏi công ty, làm cho ông kinh ngạc không thôi.

Tiểu tử kia thật sự vì người phụ nữ này mà từ bỏ quyền thừa kế sao?

Ông tuy rằng rất tức giận, nhưng dù sao cũng là con của mình, hơn nữa nếu không phải người phụ nữ này bên ngoài giật giây, đứa con làm sao có thể làm những chuyện như thế?

Bởi vậy ông để cho trợ lý đi điều tra số điện thoại của Vu Tâm Lăng, hiện tại, mặc kệ cô ta muốn bao nhiêu tiền, chỉ cần không phải quá mức, ông đều cho cô ta, sau đó phải cô ta phải lập tức rút đi.

Vu Tâm Lăng hiểu được. Nguyên bản bác trai tìm đến cô là muốn cho nàng tiền, sau đó để cho cô rời khỏi Tuấn, loại sự tình giống như phim truyền hình vẫn chiếu, nàng hiểu được.

Nhưng, cô thực sự thích Hạ Tuấn Bình.

"Bác, bác trai, thực xin lỗi, cháu thật sự rất thích Tuấn Bình, cháu đã đồng ý với anh ấy sẽ không rời khỏi anh ấy, sẽ vẫn sẽ ở bên anh ấy." Đêm cầu hôn đó, Tuấn nói cả đời bọn họ đều phải ở bên nhau, cô đã đáp ứng rồi.

"Thích? Cô thích nó vì cái gì, không phải là thích tiền của nó thôi sao." Hạ Chính Đức giễu cợt nói: "Tôi nói cho cô biết, hiện tại tôi muốn cho người tiền, cô cầm rồi rút đi, nếu cô vẫn tiếp tục dây dưa, đến cuối cùng, cô ngay cả tiền cũng không lấy được, mà tiểu tử kia cũng sẽ bị tôi đuổi ra khỏi cửa."

Lời nói của ông, không chỉ làm cho Vu Tâm Lăng cùng Lí Thi Mạn khiếp sợ không thôi, ngay cả vợ của ông cùng bị dọa đến sợ hãi.

"Ba đứa nhỏ, chẳng lẽ cũng đã từng nói với Tuấn Bình như vậy sao?" Thấy chồng cam chịu, Giản Tư Phương hoàn toàn không thể tin. Trách không được ngày đó đứa con lại hỏi bà, nếu có một ngày anh bị đuổi ra khỏi cửa, bà làm sao bây giờ?

Cùng chồng kết hôn đã hơn ba mươi năm, bà biết rõ ràng ông là một thương nhân mẫu mực, chỉ riêng lợi nhuận là toan tính, nhưng Tuấn Bình là con của ông, ông lại đem nó ra giống như thương phẩm mà buôn bán, thật sự làm bà rất thương tâm, cũng rất khó chấp nhận, nếu thực sự có một ngày như vậy, bà nhất định sẽ cùng đứa con cùng nhau rời đi.

"Bác trai, bác nói muốn đuổi Tuấn Bình ra khỏi cửa sao?" Đây là thật vậy chăng?

"Đúng vậy!" Hạ Chính Đức như đinh đóng cột nói xong: "Nếu nó không đáp ứng hôn sự, như vậy nó cũng không phải con của Hạ Chính Đức ta, đừng nói ta một đồng tiền cũng không cho nó, mà ta còn đuổi nó đi ra ngoài."

Lí Thi Mạn quả thực xem đến ngây người. Wase, bác trai Hạ so với cha cô còn đáng sợ hơn, hơn nữa thoạt nhìn không giống như đùa, Như vậy Hạ Tuấn Bình cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà?

Nghe thấy Hạ Tuấn Bình nếu tiếp tục ở một chỗ với cô, sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, điều này làm cho trong lòng Vu Tâm Lăng từng trận đau đớn.

Trước đây tâm tình anh không tốt, chính là bởi vì bác trai nói với anh như vậy sao? Nhưng cuối cùng anh vẫn muốn ở bên cạnh cô, còn nói muốn kết hôn với cô, hiện tại nàng mới biết được, thì ra anh yêu cô như vậy.

Thật khổ sở, Vu Tâm Lăng khóc lên.

Cô rất muốn xin lỗi anh, lần sau nhìn thấy anh, cô nhất định sẽ ôm anh thật chặt, nhưng bọn họ có lẽ sẽ không gặp lại, bởi vì cô không thể hại anh bị đuổi ra khỏi nhà.

Đêm đó Tuấn cầu hôn với cô, cô rất vui sướng, thế cho nên đã quên nếu anh ở bên cạnh cô, liền không thể kế thừa công ty của cha, kết quả hiện tại, không chỉ là rời đi khỏi công ty, mà anh còn có thể bị đuổi ra khỏi nhà, anh vì cô hy sinh nhiều như vậy, mà cô có năng lực vì anh làm cái gì đây? Tưởng tượng đến như vậy, cô khóc càng nhiều hơn.

"Đứa nhỏ, con đừng khóc." Giản Tư Phương cũng không cầm được hốc mắt đỏ lên.

Một bên Lí Thi Mạn cũng không có nói chuyện. cô cảm giác rằng Vu Tâm Lăng là thật tâm yêu Hạ Tuấn Bình, bởi vì tiếng khóc của cô ấy, thực đơn thuần cũng thực chân thành, trách không được tên Hạ Tuấn Bình kia không buông tha cho cô ấy.

"Ô ô....." Vu Tâm Lăng hút hạ mũi, nghẹn ngào nói: "Thực xin lỗi, hết thảy đều là lỗi của cháu, cháu sẽ rời khỏi anh ấy, sẽ không gặp mặt anh ấy nữa, mọi người cũng không cần cho cháu tiền, cháu sẽ đi."

Cô vừa khóc vừa hướng cửa đi đến, mà Giản Tư Phương cùng Lí Thi Mạn đều đi theo, nhau đi đến phòng bên ngoài.

"Vu Tâm Lăng, cô ở chỗ này chờ tôi, tôi đi lái xe lại đây."

"Không cần, Lí tiểu thư, cảm ơn cô, nhưng tôi muốn tự mình đi về." Cô rất muốn đi tìm một góc, sau đó khóc thật lớn một hồi.

"Vẫn là bác báo lái xe đưa con trở về?" Giản Tư Phương cũng khóc theo.

"Ô, không cần, cảm ơn mọi người, cháu đi về trước, gặp lại."

Nhìn cô ấy khóc rời đi, Lí Thi Mạn đi đến một bên, lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Hạ Tuấn Bình, nói cho anh ta biết, nữ hầu gái của anh ta vừa mới khóc thật sự thảm từ nhà anh ta đi ra ngoài, điện thoại kia rất nhanh mất tín hiệu, xem ra anh hẳn là sẽ lập tức chạy tới.

Nói xong điện thoại, cô quay người lại, bị người đàn ông đứng ở phía sau làm cho hoảng sợ. Là Hạ Người Bình, một cậu ấm lang thang càn rỡ, tất cả mọi người đều nói anh ta như vậy

"Anh dọa người a." Thật là, nếu ngọn đèn tối một chút nữa, cô sẽ nghĩ đến đây là ma.

"Cô làm chuyện gì xấu sao? Thoạt nhìn bộ dáng có điểm chột dạ."

Chương 8.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Người đàn ông này rốt cuộc đang nói cái gì? "Tôi nào có làm chuyện gì xấu, nếu không phải có anh cùng ma giống nhau đi đến sau lưng người khác không một tiếng động, tôi sẽ bị dọa nhảy dựng sao?" Nghĩ muốn cùng cô đấu, cánh cửa đều không có, cũng không đi hỏi thăm xem ngoại hiệu của Lí Thi Mạn cô, là nữ nhân siêu cấp dã man.

"Vì cái gì lại gọi điện thoại cho Hạ Tuấn Bình, cô không phải rất muốn gả cho anh ta sao?"

"Ai muốn gả cho anh ta, Đại tiểu thư bây giờ còn không muốn lập gia đình."

"Vậy cô không nghĩ muốn gả cho Hạ Tuấn Bình."

"Vô nghĩa." Hạ Người Bình ngang ngược chỗ nào, bất quá chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi

"Không muốn gả, cho nên mật báo cho tạp chí, nói Hạ Tuấn Bình có kết giao thân mật với học muội đã mười năm, có thể còn đem tư liệu điều tra của mình, đều kính tặng hết, tôi không có nói sai chứ?" Hạ Người Bình cười khế, tiếng cười tự tin lại tiêu sái.

Lí Thi Mạn kinh hãi không thôi, cô muốn nhìn rõ dụng ý của người đàn ông này, nhưng hai con người này so với bóng đêm còn đen hơn, căn bản không thể nào dò xét: "Anh rốt cuộc đang nói cái gì? Tôi nói cho anh biết, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói lại không thể nói linh tinh."

"Thực thật có lỗi, tôi chưa bao giờ ăn cơm bậy bạ, hơn nữa tôi ưa ăn cơm Tây."

"Không tốt." Đầu khi nào thì, vừa nói lại vừa cười lạnh.

"Thì ra cô biết là tôi đang chê cười, chúng ta đây vẫn còn có điểm ăn ý." Hạ Người Bình nhìn người phụ nữ này biểu tình kích động lại ra vẻ bình tĩnh trước mắt. Nói thật, cô chẳng những bộ dạng rất được, hơn nữa, còn rất thú vị.

"Hạ Người Bình, tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đừng nói lung tung."

"Tôi cũng không có nói lung tung, tôi chính là có căn cứ."

Lí Thi Mạn cảm thấy tim mình đập thật sự mau.

"Cô biết không? Tôi vẫn cảm thấy được bài báo kia viết rất thú vị, phóng viên có thể thật sự rất nhàn rồi, mới điều tra ngay cả tổ tông mười tám đời của Vu Tâm Lăng đều rõ ràng như thế, lại đến, điều cười hay nhất là tiêu đề." Anh ta nhếch miệng cười: "Trên tấm ảnh chụp kia nhân vật cũng chỉ có ba người, tiêu đề cũng kiên quyết viết thật to, giống như viết cái gì mà vợ chưa cưới đau lòng lúc sau thương tâm muốn chết, tôi nhớ rõ vài từ đặc biệt kia."

Lí Thi Mạn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đúng vậy, là cô đi tìm bạn bè giúp đỡ việc này, tư liệu của Vu Tâm Lăng cũng là do cô cung cấp, điều kiện duy nhất chính là muốn đem chuyện cô ủy khuất thực sự viết, dụng ý chính là muốn cho sau khi cha nhìn đến, một mạch hủy bỏ đám hỏi.

Anh ta rốt cuộc là làm sao mà biết được?

Nghe anh nói chỉ nhìn đến ảnh chụp? Người này không phải dùng từ càn rỡ để hình dung, căn bản là cái gì ma, xin người ghét quý!

"Anh muốn thế nào?"

"Hắn là tôi nên hỏi cô phải làm như thế nào mới đúng chứ, có phải nên ngăn chặn miệng của tôi hay không, không cho tôi đi nói linh tinh khắp nơi?"

"Được, anh muốn bao nhiêu tiền?"

Cô vừa mới nói xong, bỗng dưng bị Hạ Người Bình kéo qua: "Tôi dạy cho cô, ngăn chặn miệng một người, là không cần đến tiền, một nụ hôn là đủ rồi." Anh cúi xuống phủ hôn lên đôi môi thoạt nhìn vô cùng cá tính cùng mê người kia

Lí Thi Mạn như thế nào cũng không nghĩ tới anh lại có thể hôn cô, hơn nữa ngay cả đầu lưỡi đều xâm nhập vào, căng thẳng khẩn trương, cô dùng sức đẩy anh ra, đỏ mặt tía tai mắng: "Anh cái đồ đại sắc phôi, anh có biết đây là nụ hôn đầu tiên của tôi hay không!" Vừa nói xong, cô lập tức hối hận, mặt càng đỏ hơn.

"Nụ hôn đầu tiên? Không thể nào, lớn như vậy mới nụ hôn đầu tiên?" Hạ Người Bình rất kinh ngạc.

"Ai cần anh lo!" Được tiện nghi còn khoe mẽ: "Tóm lại, anh cũng đã hôn, anh không được đem chuyện kia nói ra."

Nói xong, một khắc cô cũng không muốn ở lại nổi giận dưng dưng rời đi. Sau khi trở về, cô nhất định sẽ phải hưởng chỗ ở của anh ta vấy muối lên.

Về phần cái hôn kia, coi như là bị quỷ hôn đến, quên đi.

Lần sau mà cô gặp lại anh, cô nhất định sẽ cho anh đẹp mặt.

Sau khi rời khỏi Hạ gia, Vu Tâm Lăng vừa đi vừa khóc, cô không biết là vì mình bị buộc phải rời khỏi Hạ Tuấn Bình, hay là đau lòng anh vì cô mà bị đuổi ra khỏi nhà, tóm lại, cô cảm thấy rất khổ sở.

Đi rồi không biết bao lâu, cô nghe có người ẩn còi ô tô trên đường, nàng không nhìn xem ai đang bấm loạn. Người ta đều đang thương tâm muốn chết, người kia còn có tâm tình bấm còi loạn lên.

Đột nhiên tiếng nhạc chuông điện thoại trên tay nàng vang lên. Là Tuấn gọi tới.

Phải nghe sao?

Cô lung tung lau nước mắt, không muốn cho anh biết nàng đang khóc, sau đó ấn nút nghe máy

"A lô, Tuấn, anh tan ca rồi a?"

"Em nhìn về phí
a bên trái xem."

Anh ở trong này sao? Cô khẩn trương quay đầu lại. Ngã tư đường có mấy người, nhưng không thấy Tuấn, như vậy anh muốn cô xem cái gì nha? Vừa rồi cô còn nghĩ anh đang ở đây.

"Ngu ngốc, trái phải đều không phân biệt rõ ràng, em xem chính là bên phải, hiện tại hướng bên trái xem."

Cô xem sai hướng? Vu Tâm Lăng lần này nhìn về phía bên trái đường, cửa kính xe đánh xuống, sau đó cô nhìn thấy Hạ Tuấn Bình ngồi trong xe.

Anh thật sự đến đây? "Tuấn, sao anh lại ở chỗ này?"

"Nơi này không thể dừng lâu, em nhanh lên lên xe."

"Nhưng....." Cô vừa mới nói không thể gặp lại anh.

"Muốn anh xuống xe đem em lên sao?"

Vu Tâm Lăng đóng di động, đi qua mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

"Tuấn, sao anh biết em ở nơi này?" Trùng hợp gặp được sao? nhưng anh không phải nói đợt này công việc rất nhiều chuyện bận rộn, mỗi ngày đều phải tăng ca sao?

"Lí Thi Mạn gọi điện thoại cho anh, nói em đi gặp cha mẹ nói chuyện."

"Lí tiểu thư gọi điện thoại cho anh?" Cô ấy không phải vì Tuấn Bình mà chạy tới tìm cô nói chuyện hay sao? Chẳng lẽ không đúng?

"Làm gì mà kinh ngạc như vậy? Muốn chúng ta kết hôn chính là cha mẹ hai bên, anh cùng cô ta, cả hai cũng không thích đối phương, cũng không muốn kết hôn cùng đối phương." Ngày đó ở N.T anh đã biết, anh thậm chí hoài nghi chuyện lên báo đó có liên quan với cô ta.

Bất quá sau anh lại không có điều tra, dù sao anh đã quyết định cự tuyệt hôn sự, chuyện xấu lên báo kia có liên quan đến cô ta hay không, một chút cũng không ảnh hưởng.

"Vậy cô ấy vì sao lại đến tìm em?" Mãi cho đến cuối cùng, cô cũng không biết Lí Thi Mạn vì sao tìm đến cô.

"Em không cần phải nghĩ nhiều, có lẽ cô ta chính là nhầm chán."

"Phải không?" Thì ra Lí tiểu thư không thích Tuấn, cũng không muốn gả cho anh, cho nên mới gọi điện thoại cho cô, như vậy lần sau nhìn thấy cô ấy, hẳn là phải nói cảm ơn cô ấy.

"Anh muốn biết cha đã nói với em những gì." Tuy rằng anh không có ở đây, nhưng Lí Thi Mạn đại khái cũng nói qua, anh nghĩ hẳn là giống như lần trước cha nói với anh: "Cha anh có phải nói muốn đem anh đuổi khỏi nhà hay không, từ nay về sau anh sẽ không phải là con của ông?"

"Tuấn....." Là nàng hại anh trở nên đáng thương như vậy, cô vừa muốn khóc.

Hạ Tuấn Bình đem xe dừng ở một nơi có thể dừng: "Em không cần để ý lời cha nói, em chỉ cần anh nói với em, anh yêu em, anh muốn lấy em, muốn được ở bên cạnh em cả đời."

"Tuấn....." Anh còn làm cho cô muốn khóc hơn: "Nhưng anh sẽ bị đuổi ra khỏi nhà."

"Như vậy em nguyện ý thu lưu anh sao?"

"Nhưng....."

"Em chỉ cần trả lời, có nguyện ý thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) anh hay không?"

"Em đương nhiên nguyện ý, Nhưng....." Nghe hiểu được lời nói tiếp theo, ngón trỏ của anh để trên môi đỏ mọng của , không cho phép cô, nói thêm gì đi nữa.

"Anh chỉ cần có em, có thể ở một chỗ cùng em, như vậy là đủ rồi." Hạ Tuấn Bình vươn tay: "Đến đây, lại đây một chút, ôm một cái."

Về mặt của anh rất ôn nhu, Vu Tâm Lăng nhìn xem đều mê say, cô đi đến bên cạnh, cùng anh thâm tình ôm, hai người cũng không nói gì nữa, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của nhau.

"Chờ một chút anh lái xe đưa em trở về."

"Vâng."

"Anh nghĩ thuận tiện đi chính thức hỏi thăm bác gái."

"Vâng."

Về sau cô đều đã nghe anh, sau đó càng yêu thương anh thêm.

Trương Anh Tuyết nhìn thấy Hạ Tuấn bình đột nhiên tới chơi, vô cùng kinh ngạc. Như thế nào, anh ta còn chưa buông tha sao?

"Bác gái, thật có lỗi, cháu cùng Tâm Lăng đã kết giao mười năm, hiện tại mới đến thăm hỏi bác, thật sự rất xin lỗi."

Ánh mắt của bà ở mười ngón tay của bọn họ đang đan vào nhau. Bọn họ không phải quyết định phải.....

"Cháu hôm nay đến, là muốn thỉnh cầu bác đáp ứng hôn sự của cháu và Tâm lăng, cô ấy đã đồng ý lời cầu hôn của cháu."

"Hai đứa muốn kết hôn?" Bà có nghĩ đến mục đích hôm nay Hạ Tuấn Bình đến, nhưng không nghĩ tới anh thật đúng là mở miệng.

"Nhưng không phải anh sẽ cùng thiên kim tiểu thư gì kết hôn sao?"

"Đó là tạp chí viết bậy bạ, trên thực tế, ngay từ đầu cháu đã không đáp ứng hôn sự."

"nh thật sự muốn kết hôn với Lăng Lăng nhà chúng tôi?"

"Đúng, cháu yêu cô ấy, mười năm nay chỉ yêu một mình cô ấy, về sau cũng sẽ chỉ yêu cô ấy thôi".

Hạ Tuấn Bình cùng Vu Tâm Lăng thâm tình nhìn nhau, sau đó nở nụ cười.

Trương Anh Tuyết nhìn ra được bọn họ là thực tình yêu nhau, trên thực tế ngày đó ở bệnh viện, bà đã biết.

Bà phải phản đối sao? Không, nhìn thấy hai người yêu nhau như vậy, bà không nên nói lời phản đối, bà đã từng nghĩ tới, con gái có thể được người đàn ông xuất sắc như vật yêu, là chuyện thực may mắn, đặc biệt người đàn ông này đối với con gái mình tình cảm rất sâu.

Nhưng cho dù bà đáp ứng tốt lắm, thì người nhà của anh ta thì sao?

"Hai đứa nói muốn kết hôn, nhưng người nhà của anh thì sao, bọn họ..... Sẽ không phản đối sao?" Dù sao kết hôn không phải chuyện của hai người.

"Hôm nào cháu sẽ sắp xếp mẹ cháu đến gặp mặt bác gái."

"Mẹ, mẹ là đáp ứng con cùng Tuấn bình kết hôn sao?" Vu tâm lăng rất sợ mẹ tiếp tục phản đối chuyện này, nên khi nhìn thấy thái độ tự hồ mềm mại của bà thì cảm thấy rất vui vẻ.

"Không đáp ứng được không? Con đã muốn đem nó ôm chặt như vậy." Nhìn thấy bộ dạng con gái ỷ vào anh ta, có thể thấy được bình thường anh ta yêu thương nó như thế nào, hết thấy chính là tự nhiên tốt đẹp như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Tâm Lăng đỏ bừng: "Mẹ, sao mẹ lại làm con xấu hổ như vậy." Cứ việc thẹn thùng, bàn tay bé nhỏ vẫn cùng bàn tay lớn nắm lấy gấu gao.

"Bác gái, cảm ơn bác đã đáp ứng hôn sự của chúng cháu."

"Cháu nhất định phải đối xử tốt với Lăng Lăng, biết không?" bà làm sao lại có thể không thích con rể như nó đâu.

Hy vọng hai người trẻ tuổi bọn họ sau khi trải qua rất nhiều chuyện, có thể đến được hạnh phúc.

Chương 9.1

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Sau khi được Trương Anh Tuyết cho phép, Hạ Tuấn Bình rời khỏi Vu gia, đi ô-tô về nhà.

Anh nguyên bản tính toán chờ công tác đều chuyển giao cho tốt, sẽ báo cáo cho cha biết quyết định của anh, nhưng nếu hiện tại sự tình đã âm ỉ như thế, thì anh liền trực tiếp về nhà, đem sự tình để giải quyết, dù sao công việc anh đã an bài đều không sai biệt lắm.

Giống như anh đoán, cha đã biết chuyện anh muốn cùng Vu Tâm Lăng kết hôn, giận không thể át.

"Đây chính là quyết định của anh sao?"

"Đúng, trừ bỏ cô ấy, con sẽ không lấy nữ nhân khác."

Hạ Chính Đức làm thế nào cũng không nghĩ đến, đứa con cả lại có thể vì một người phụ nữ mà đối nghịch với ông. Nếu đây là lựa chọn của anh thì tình cha con của bọn họ cũng có làm gì đâu.

"Mày không hề là con của ta, mày lập tức rời khỏi đây, còn nữa, công ty mày cũng dừng lại ngay, ta sẽ tìm người tiếp được công việc của mày, từ nay về sau mày cùng Hạ gia sẽ không có quan hệ gì!" Rống giận đuổi đứa con đi ra ngoài. Cho dù đứa con này có vĩ đại như thế nào, nhưng vì một người phụ nữ mà không cần hết thảy, ông muốn đứa con này cũng không có ích.

"Con đã biết." Hạ Tuấn Bình sắc mặt vô cùng bình tĩnh, bởi vì anh đã sớm làm tốt để chuẩn bị rời đi.

"Con đây đi rồi, mọi người hãy bảo trọng." Anh hướng mẹ khom người chào thật sâu, cất bước sẽ rời đi.

"Tuấn bình, chờ một chút!" Từ lúc đầu đều không có nói chuyện Giản Tư Phương gọi con trai lại, sau đó quay đầu nhìn chồng: "Ba đứa nhỏ, tôi có lời muốn nói với ông."

"Cái gì cũng không có ích, mặc kệ bà có cầu xin thế nào, đều không thể thay đổi quyết định của tôi." Thái độ của Hạ Chính Đức cứng ngạnh.

"Tôi biết, với ông làm vợ chồng hơn ba mươi năm, tính tình của ông không phải tôi không biết, ông chừng nào thì mới nghe tôi nói?" Cho dù không tôn trọng bà, nhưng bà không thể để cho ông ta đối xử với con trai như vậy: "Tôi không nghĩ tới ông lại đem con trai mình trở thành hàng hóa để buôn bán, ông làm tôi quá thất vọng rồi."

"Bà đang nói cái gì? Không hiểu thì đừng nên nói."

"Tôi muốn ông hãy nghe tôi nói rõ ràng một lần, tôi muốn ly hôn."

Nghe được vợ đưa ra ly hôn, Hạ Chính Đức đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt cương nghiêm: "Bà cho là dùng ly hôn làm uy hiếp, tôi sẽ thay đổi quyết định của mình sao? Tôi nói cho bà biết, không có khả năng."

"Mẹ, không cần làm việc này, không cần làm như vậy." Hạ Tuấn Bình khuyên, anh cũng không muốn mẹ vì anh mà làm ra tình trạng này, bởi vì anh đã quyết định muốn bỏ đi.

"Tuấn Bình, mẹ không phải vì con." Giản Tư Phương đối với con trai khẽ mỉm cười: "Trước đây ở nhà bà ngoại, mẹ đã phải nghe lời ông bà, sau khi gả đi, lại nghe lời cha con, cho nên lần này con hãy để cho mẹ có quyết định của chính mình."

Thấy mẹ ôn nhu mỉm cười, Hạ Tuấn Bình đã hiểu, bởi vậy anh không thêm nói lại.

"Bà không cần náo loạn, uy hiếp của bà đối với tôi vô ích." Hạ Chính Đức cho rằng vợ chính là đang giận dữ, căn bản việc không đáng lo.

"Ông sai lầm rồi, tôi tức giận ông đem con trai trở thành hàng hóa buôn bán, nhưng không vì thế là tôi làm như vậy đâu? Tôi thật sự muốn ly hôn với ông." Trong giọng nói ôn nhu có kiên định, bà thật là muốn ly hôn, hoàn toàn cùng uy hiếp không có vấn đề gì.

Hơn phân nửa cuộc đời bà đều sống không thoải mái, có lẽ là bởi vì hành động của đứa con theo đuổi hạnh phúc của chính mình, làm cho bà xem rất cảm động, vì vậy mới có dũng khí. Nửa đời trước bà vẫn nghe lời người đàn ông này, hiện tại, bà quyết định làm chính mình, muốn cuộc sống của chính mình, ít nhất không cần giống sống khó chịu giống như nhà giam.

"Bà, người phụ nữ này, tôi xem bà sống ở trong nhà quá nhàm chán, không có việc gì tìm việc làm!" Ly hôn, đều đã bao nhiêu tuổi, hiện tại mới âm ỉ ly hôn, nói ra đi không bị người cười chết mới là lạ.

Cho tới bây giờ, ông vẫn chỉ biết kêu bà là người phụ nữ này, mà chưa bao giờ gọi qua tên của bà.

Ông chưa bao giờ tôn trọng quyền làm chủ của bà, làm cho bà càng thêm kiên định phải rời khỏi nhà này, rời đi khỏi người đàn ông này!

"Tôi là nói sự thật, tôi quyết định cùng con trai cùng nhau rời đi."

"Bà đừng có ồn ào quá mức, bà không sợ người ngoài chế giễu sao?"

Nói đến đây, trong quan niệm của người đàn ông này, mặt mũi so với vợ con còn quan trọng hơn:

"Tôi đã quyết định, ngày mai ông mời Phương luật sư đến đây đi!" Phương luật sư là công ty luật hàng đầu.

"Bà thật sự muốn ly hôn?" Thấy vợ c

ố ý ly hôn, làm cho Hạ Chính Đức thật sự nổi giận

"Đúng."

"Tôi đây hiện tại nói cho bà biết, là bà chủ động yêu cầu ly hôn, cho nên chi phí phụng dưỡng một đồng tôi cũng không cho bà, nhà ở cùng xe cũng là giống nhau."

"Vật sở hữu ở nói này tôi cũng không muốn." Từ trước kia bà đã muốn rời đi, nhưng không có dũng khí, hiện tại đều muốn rời đi, bà cũng không muốn mang bất cứ đồ gì đi: "Còn có, ông không nên giả vờ bố thí, thời điểm cha tôi qua đời cũng để lại không ít tiền, cũng có nhà ở, cho nên tiền của ông tôi cũng không cần."

Thẳng đến giờ khắc này, Hạ Chính Đức mới hiểu được vợ ông thật sự muốn ly hôn, mà không phải đang giận dỗi.

Ông thật sự không hiểu, vì cái gì mà người vợ luôn luôn đứng ở phía sau lại đột nhiên muốn ly hôn? Khẳng định có quan hệ đến chuyện ông đuổi con trai đi, nhưng ông tuyệt đối sẽ không nhượng bộ: "Được, mặc kệ bà là không phải uy hiếp, bà đã cố ý ly hôn, như vậy chúng ta liền ly hôn."

Hạ Tuấn Bình như thế nào cũng không nghĩ tới mẹ lại có sức lực nói như thế, cuối cùng lại biến thành như vậy, nhưng nhìn thấy trên mặt nữ nhân giống như là thoát ly gông xiềng thoải mái ý cười, hẳn biết bà là thật muốn rời đi.

Từ nhỏ lớn lên tại gia đình phức tạp này, anh biết mẹ đã chịu rất nhiều ủy khuất, song có lẽ hết thảy đều phải chấm dứt, tương lai, mẹ có thể vì bản thân mà sống thoải mái, tự so sống cuộc sống của mình.

Vào buổi sáng ngày nghỉ, Hạ Tuấn Bình mang theo mẹ, đi tới Vu gia, chính thức giới thiệu cha mẹ hai bên quen biết nhau.

Trương Anh Tuyết pha trà, còn chuẩn bị một ít điểm tâm. Vốn định là muốn đến nhà hàng gặp mặt, cảm giác sẽ tốt hơn, thế nhưng bà lại quyết định mời họ về nhà, chính là hy vọng làm cho mẹ của Hạ Tuấn Bình biết gia cảnh của bà, đây là cuộc sống của bà.

Lăng Lăng là con gái duy nhất của bà, hơn mười năm qua, bà đều vì nàng mà sống, bà đương nhiên hi vọng sau khi con gái kết hôn xong sẽ không chịu ủy khuất gì, bà nghĩ tới, nếu đối phương ghét bỏ gia cảnh của nhà bà, thì bà sẽ không đồng ý cho hai đứa kết hôn.

"Bà thông gia, trà này thật sự uống rất ngon." Nếu bọn nhỏ đã muốn quyết định phải kết hôn, Giản Tư Phương liền trực tiếp xưng hô đối phương là bà thông gia, như vậy sẽ cảm giác không có khoảng cách.

"Cám ơn." Trương Anh Tuyết cười, cảm thấy tảng đá lớn trong lòng buông xuống.

Tuấn Bình thoát nhìn mẹ vô cùng ôn nhu, từ lúc vừa vào cửa liền thân thiết cầm tay bà, hơn nữa trong mắt của bà, nhìn không thấy một tia hèn mọn đánh giá hoàn cảnh của mình, bà ta thậm chí còn khen ngợi bà pha trà ngon, xem ra đứa nhỏ Lăng Lăng này có mẹ chồng vô cùng tốt

Bà thực nguyện ý đem Lăng Lăng giao cho bọn họ.

"Đúng rồi, bà thông gia, tôi nghĩ hẳn bà đã biết tôi cùng chồng mới ly hôn không lâu." Giản Tư Phương chủ động đưa ra, sợ về phía gia đình Vu Tâm Lăng sẽ có hiểu lầm.

"Có phải bởi vì hai đứa nhỏ này muốn kết hôn, mới biến thành như vậy hay không?" Phía trước nghe Lăng Lăng nói cha mẹ Tuấn Bình âm ỉ chuyện ly hôn, bà vẫn rất để ý, bởi vì không biết có phải vì muốn kết hôn với Lăng Lăng mà âm ỉ làm cho vợ chồng nhà người ta ly hôn hay không, tuy rằng Tuấn Bình cũng nói qua với bà là không phải, nhưng ai biết được?

"Tôi biết rằng bà thông gia sẽ nghĩ như vậy, kỳ thật, trước kia tôi đã muốn ly hôn." Đây là bà thiệt tình mà nói: "Cho tới nay, trong nhà kia tôi không hề có địa vị gì đáng nói, nhưng vì Tuấn Bình, nên tôi vẫn nhẫn nại, lúc này đây thấy đứa con theo đuổi hạnh phúc của chính mình, làm cho tôi có thêm dũng khí, mới quyết định cùng chồng ly hôn, về sau tôi muốn sống cuộc sống của mình."

Chương 9.2

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Nghe thấy bà ấy nói như vậy, Trương Anh Tuyết nhiều ít tiêu tan một chút.

Giản Tư Phương sờ dĩ đề cập đến chuyện ly hôn của mình, là vì chuyện hiện tại muốn nói: "Bởi vì tôi cùng Tuấn Bình rời khỏi Hạ gia, cho nên tôi tính toán sau khi hai đứa kết hôn, thì cùng nhau chuyển đến ngôi nhà mà nhiều năm trước đây cha tôi đã để lại cho tôi, nhưng ngôi nhà này không tính là mới, tôi hi vọng bà thông gia không để ý."

Sau khi ly hôn với chồng, hiện tại bà đang ở nhà con trai. Về phần nhà của cha mẹ bà, đó là căn biệt thự sắp mười lăm năm, tuy rằng không phải mới, nhưng nhiều năm qua bà vẫn cho người sửa sang lại, bởi vậy phòng ở còn rất sạch sẽ xinh đẹp, con trai chủ động sau khi kết hôn muốn cùng Lăng Lăng đến ở cùng bà, bà đương nhiên là hai tay tán thành.

"Sẽ không, tôi làm sao lại để ý chứ." Bà cùng con gái ở tại như trọ này cũng đã hơn hai mươi năm không phải sống cũng rất tốt: "Hai đứa sống ở đâu, tôi đều không có ý kiến, chỉ cần hai đứa nó hạnh phúc, là tôi vui mừng rồi."

"Nghe bà nói như vậy, tôi thật an tâm." Bà cũng là nghĩ như vậy: "Đúng rồi, có chuyện tôi muốn thương lượng cùng bà, việc này tôi cũng chỉ mới nói với đứa con, còn chưa có nói qua với Lăng Lăng." Lần trước con trai an bài bà cùng Lăng Lăng ăn cơm, bà càng lúc càng thích đứa nhỏ này.

"Chuyện gì đâu?"

"Tuy rằng không phải mới, nhưng ngôi nhà này rất lớn, phòng rất nhiều, cho nên tôi nghĩ, nếu có thể, bà thông gia muốn cùng nhau chuyển đến đây hay không? Nhiều người như vậy cũng làm trong nhà sẽ náo nhiệt hơn."

Nghe được mẹ chồng mời mẹ mình qua ở cùng, Vu Tâm Lăng vừa mừng vừa sợ, kỳ thật cô rất luyến tiếc phải sống xa mẹ, hơn nữa cũng lo lắng cuộc sống sau này của mẹ sẽ có một mình nhất định rất cô đơn.

Trương Anh Tuyết kinh ngạc không thua con gái: "Bà thông gia, bà thật muốn tôi chuyển đến cùng nhau sống?"

"Đúng." Giản Tư Phương mỉm cười: "Tôi nghe Lăng Lăng nói qua, bà một mình vất vả nuôi con gái khôn lớn, tôi nghĩ, khi Lăng Lăng đi lấy chồng bà sẽ rất luyến tiếc, mà lăng lăng cũng sẽ rất lo lắng cho bà, một khi đã như vậy, không cần phải tách ra, mọi người cùng nhau sống không phải sẽ rất hoàn mỹ sao?"

Đây là bà chủ động đưa ra đề nghị, đứng ở lập trường của người mẹ, không ai không muốn cùng con cái của mình sống chung, bởi vậy đề nghị của bà chẳng những được con trai ủng hộ, mà còn được con trai ôm và cảm ơn đâu.

Trương Anh Tuyết đỏ mắt, bởi vì bà như thế nào cũng không nghĩ tới bà thông gia lại yêu cầu bà đến ở chung: "Nhưng như vậy sẽ không có chỗ nào bất tiện chứ?" Nếu có thể, bà cũng muốn tiếp tục cùng con gái sống cùng nhau.

"Sao lại không có chỗ nào bất tiện? Tôi cảm thấy nếu được như vậy thì càng giống một gia đình, thực náo nhiệt lại thực ấm áp." Ai cùng ai cũng không cần ách ra: "Nói sau, tuổi tôi cũng không còn trẻ, về sau chúng nó sinh đứa nhỏ, một mình tôi chăm sóc nhất định sẽ phải cố hết sức, tôi cần bà thông gia giúp cùng nhau chăm sóc."

Đối mặt với lời mời nhiệt tình này, Trương Anh Tuyết hàm chứa nước mắt, vui vẻ gật đầu: "Được, mọi người cùng nhau sống, cùng nhau chăm sóc cháu trai."

Hai người phụ nữ bên người đều không có chồng, tựa hồ mới gặp đã thân, vừa mới quyết định phải cùng nhau sống chung, hiện tại đã muốn thảo luận việc làm cho bọn họ sinh mấy đứa nhỏ, chăm sóc cháu trai như thế nào.

Để cho mẹ cùng mẹ vợ nói chuyện phiếm, Hạ Tuấn Bình bình thản cùng Vu Tâm Lăng vào phòng của cô.

Cánh cửa mới đóng cửa, anh lập tức được cô ôm lấy.

"Tuấn, cảm ơn anh, em thật sự rất mừng về sau mẹ sẽ sống cùng chúng ta." Vu Tâm Lăng cảm động muốn khóc. Tuấn cùng mẹ chồng đối với nàng đều tốt.

"Cảm ơn mẹ anh đi, đó là đề nghị của bà." Anh cũng thực sự cảm ơn mẹ

"Em về sau sẽ thực hiếu thuận với mẹ, mẹ thật sự là một người tốt."

Hạ Tuấn Bình bị lời của cô làm cho tức cười. Nhưng vấn đề cần giải quyết, còn có công việc.

"Em cũng vừa mới nghe nói rồi, anh cùng mẹ đã rời khỏi Hạ Gia, anh đã không còn là đại thiếu gia, chỉ là một người rất bình thường." Tuy rằng bên người cũng tích tụ không ít tiền, nhưng so với toàn bộ tập đoàn kia thì đích thực là nghèo nàn.

Sau khi rời khỏi công ty, anh còn chưa có quyết định muốn làm cái gì, có lẽ sẽ tự mình thành lập công ty, song có lẽ phải chờ sau khi anh cùng Tâm Lăng kết hôn rồi nói, nhưng bạn tốt Chí Hàng đã dùng hành động để ủng hộ anh, cho thấy mặc kệ anh muốn thành lập công ty hay làm gì đó..., đều tính cho anh ta một phần.

Bạn tốt còn hỏi anh, đem toàn bộ tập đoàn cho thẳng nhóc cao ngạo Hạ Người Bình kia cao, sẽ không cảm thấy thực sự muốn ới, thật sự sẽ không hối hận?

Anh biết bạn tốt là đáng tiếc cho anh, nhưng từ trước đến nay làm việc gì anh đều đã nghĩ trước nghĩ sau thật kỹ, một khi quyết định làm sẽ không hối hận; về phần Người Bình bên kia, anh em bọn họ từ xưa đến nay luôn ở trong tình trạng cạnh tranh, cảm tình không tính là tốt, nhưng cái này là do hoàn cảnh từ bé tạo thành, anh khẳng định thực lực của Người Bình, đem công ty giao cho anh quản lý, nhất định không có vấn đề.

"Tuấn, anh không cần lo lắng vấn đề về tiền, nói thật với anh, kỳ thật em tiết kiệm được không ít tiền." Tiền lương mỗi tháng của cô đều do mẹ nàng đứng lên giúp nàng tiết kiệm: "Hơn nữa về sau chúng ta liền tận lực ăn cơm ở nhà không đi nhà ăn, đương nhiên, về sau anh cũng không nên mời em uống cái nước chanh đắt tiền kia."

Nghe thấy anh nói không còn là đại thiếu gia, phản ứng của cô chính là như vậy? Nhưng lại muốn anh không cần mời cô lại uống nước chanh đắt tiền? Hạ Tuấn Bình không khỏi nở nụ cười.

Ngẫm lại mười năm nay, cô nói không muốn nhận quà tặng về nhà, bởi vì sợ sẽ bị mẹ truy vấn, cho nên mỗi lần sinh nhật của nàng còn có một ít ngày đặc biệt, anh đều mời nàng đi nhà hàng ăn gì đấy, cùng với mời cô uống nước chanh rất đắt tiền như cô nói.

Anh cho tới bây giờ cũng không tặng cho nàng đồ gì quý giá, mà cô cứ như vậy ngây ngốc theo anh mười năm, hẳn sớm nên hiểu được, cô căn bản không thèm để ý đến anh có tiền hay không, thân phận địa vị lại như thế nào, cô chính là đơn thuần đáng yêu như vậy, khó trách anh yêu thích không buông tay.

Nửa tháng sau, ngay tại phòng ốc đã chuẩn bị rất lâu, bọn họ kết hôn.

Ba tháng sau.

Hơn mười giờ sáng, Giản Tư Phương ở trong sân đang tưới hoa, con dâu sáng sớm đã đi làm, mà bà thông gia, chính là Trương Anh Tuyết, cũng vừa mới đến nhà ăn đi làm, còn lại bà đang bắt tay vào làm sửa sang lại vườn hoa, dọn dẹp sạch sẽ phía sau, bà không quên trồng những loại hoa mà mình yêu thích.

Hiện tại bọn họ nghiêm nhiên như là người một nhà, cuộc sống yên bình,

hoà thuận vui vẻ, bình thường khách đến không nhiều lắm, cũng chỉ có bạn tốt của con dâu là Đinh Nhã Viện cùng với Trác Chí Hàng thường cuối tuần tới chơi, mà bạn bè trước kia của bà, bà cũng ít khi liên lạc.

Không phải bởi vì bà rời đi khỏi Hạ gia, không hề còn là phu nhân của tổng tài, mới không liên lạc với bà nữa, mà bà vốn ưa cuộc sống tĩnh lặng yên ổn, nói sau các ngày nghỉ bà đều cùng bà thông gia làm những công việc tinh xảo, ngày ngày trôi qua giản dị và tự tại.

Cũng bởi vậy, khi Hạ Người Bình tới chơi, làm cho Giản Tư Phương rất kinh ngạc.

"Người Bình, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không thấy, bác gái, gần đây có khỏe không ạ?" Thân hình cao lớn của Hạ Người Bình lễ phép mà khom người xuống, bởi vì Giản Tư Phương luôn luôn đối với anh rất thân thiết, đối xử với những anh em khác cũng vậy.

"Bác tốt lắm, sao hôm nay cháu lại đến đây?" Từ lúc mẹ con bọn họ rời khỏi Hạ gia, đều không cùng người nhà Hạ Gia liên lạc, nói là cắt, cũng không có nghiêm trọng như vậy, chính là liên lạc ít hơn mà thôi.

"Cháu là đến tìm Tuấn Bình, anh ấy đâu ah?"

"Đừng đứng ở cửa nói chuyện, chúng ta đi vào nhà đi, nó chắc đang ở thư phòng tầng hai." Giản Tư Phương mời hẳn đi vào trong phòng: "Cháu ngồi đi, bác đi lấy trà cho cháu."

"Bác gái, bác không cần vội, cháu sẽ trực tiếp đi lên tìm Tuấn Bình."

"Như vậy nha, thư phòng kia ở ngay bên cạnh cầu thang tầng hai, cháu đi lên là có thể nhìn thấy." Tuy rằng không biết Người Bình vì cái gì lại đột nhiên tìm đến Tuấn Bình, nhưng tất cả mọi người là người một nhà, bà cũng không đề phòng anh làm cái gì, huống chi, đứa nhỏ này coi như bà đã nhìn nó lớn lên.

"Vâng." Hạ Người Bình đi được vài bước, quay đầu lại: "Bác gái, bác biết không? Ba anh ta hai hôm trước nằm viện."

Tuy rằng anh là tìm đến Hạ Tuấn Bình cái tên kia, nhưng nếu đã đến đây vẫn là báo cho bác gái biết một tiếng.

"Nằm viện?" Bà có chút kinh ngạc, bởi vì thân thể chồng trước luôn luôn khỏe mạnh.

"Bác không cần khẩn trương, bởi vì chuyện công ty quá mệt mỏi, nên hai ngày trước đã té xỉu." Anh không có nói thực ra, cha là bị lão Tứ, lão ngũ nhóm hai người ngu ngốc kia làm cho tức giận phải nhập viện.

"Phải không? Bác đã lâu cũng không gọi điện cho ông ta." Mặc dù đã ly hôn, nhưng nghe thấy chồng trước nằm viện, vẫn làm cho Giản Tư Phương có điểm lo lắng, dù sao hai người đã cùng nhau sống hơn ba mươi năm.

"Bác gái, cháu lên đây rồi."

"Được."

Hạ Người Bình vừa đi vừa đánh giá. Hoàn cảnh thật đúng là không tồi, trách không được có người lại ở chỗ này, làm nổi lên trạch nam.

Vừa đi lên lầu hai, cửa thư phòng cũng không có đóng, cho nên anh liếc mắt một cái đã nhìn thấy người nào đó đang thành thơi ngồi trên ghế uống cà phê, xem tạp chí, thập phần thích ý tự đắc, làm cho anh không khỏi đỏ mắt. Thời gian này người này thật đúng là sống quá thoải mái.

Chương 9.3

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Hạ Tuấn Bình mặc dù có chút kinh ngạc khi nhìn thấy anh ta, nhưng vẫn rất có lễ phép hỏi nhưng vừa mới bắt đầu đã thấy em trai đang trừng mắt với anh, giống như là đến đòi nợ anh. Người này vẫn là giống như cũ.

"Muốn uống một ly cà phê hay không?"

"Không cần, tôi không thời gian." Hạ Người Bình quyết định tốc chiến tốc thắng: "Hôm nay tôi thay lão già tới, bởi vì ông ấy nằm viện."

"Tôi có nghe Chí Hàng nói, ông ấy không có việc gì chứ?" Tuy rằng hẳn có điểm lo lắng, nhưng tin tưởng cha hẳn là cũng không muốn gặp anh, anh cũng không muốn đến bệnh viện thăm ông.

Sau khi kết hôn, anh bắt tay vào tiến hành quy hoạch thành lập công ty, anh không thích làm việc tùy tiện, bởi vậy trước đó đã sưu tập tư liệu cùng các thứ chuẩn bị quan trọng.

Nói thực ra, buông tha cho tất cả rồi đi khỏi Hạ Gia, ở trong lòng anh ít nhiều có điểm tiếc nuối, dù sao làm con trai của ông đã hơn ba mươi năm, nhưng những ngày qua anh thật sự tự tại vui sướng, bù đắp không ít tiếc nuối, đó chính là cảm giác hạnh phúc.

Anh đại khái biết nguyên nhân Người Bình tìm đến anh, là bởi vì chuyện của công ty đi?

Anh nhớ rõ trước khi rời đi, đã đem công việc nhất nhất chuyển giao cho lão Tứ cùng lão ngũ, nhưng nghe nói chuyện ký kết hợp ước ban đầu, đơn giản là do lão Tứ bất mãn vì đối phương đưa ra yêu cầu sửa chữa, tức giận mà hủy bỏ hợp tác, phải bồi thường không ít tiền, nhiều dự án gom lại, công ty hẳn là sẽ xuất hiện vấn đề quay vòng về tài chính.

Hiện tại anh không thể không thừa nhận lời nói của Người Bình lúc trước, hai người kia thật đúng là không hề thông minh, cho nên cha mới có thể tức giận đến nằm viện?

"Tuy rằng không có việc gì, nhưng tôi xem công ty lại bị lão Tứ cùng Lão ngũ làm loạn đi xuống như vậy, rất có thể sẽ gặp chuyện không may."

Cha cùng công ty đều gặp chuyện không may: "Cho nên, anh hãy nhanh lên trở về công ty, tôi nghĩ anh cũng không muốn trơ mắt nhìn công ty bị sụp đổ đi?"

"Tôi trở về, vậy còn cậu?"

"Tôi có việc quan trọng phải làm." Hạ Người Bình đúng lý hợp tình trả lời, không đợi Hạ Tuấn Bình mở miệng hỏi, anh liền tự mình nói: "Có bạn gái đã man vốn đã đáp ứng đính hôn với tôi, kết quả lại chạy trốn, cho nên tôi muốn đi đem cô ấy trở lại, sau đó nhốt tại trong lồng sắt nhốt ba ngày ba đêm, nhất định phải để cho cô ấy học được cách ngoan ngoãn nghe lời."

"Người phụ nữ kia là Lí Thi Mạn?" Anh có nghe nói chuyện Người Bình cùng Lí Thi Mạn kết giao, đương nhiên cũng là do Chí Hàng nói với anh, mặt khác còn nói là, thực sự nên phong cho anh ta làm người đàn ông nhún thuận.

Tuy rằng nghe thấy hai người ở một chỗ, làm cho anh rất kinh ngạc, nhưng kỳ thật mỗi lần nhìn thấy Lí Thi Mạn, đều không khỏi nhớ tới Người Bình, rất giống nhau, cách nói chuyện cũng giống nhau, có lẽ là kỳ phùng địch thủ, hấp dẫn lẫn nhau đi!

"Thì ra anh đều đã biết, tôi còn nghĩ đến anh đã muốn biến thành trạch nam đâu."

Mặc dù Lí Thi Mạn thiếu chút nữa gả cho Hạ Tuấn Bình, nhưng Hạ Người Bình một chút cũng không có ý tứ giấu diếm, thậm chí còn hơi không tự nhiên khi nhắc tới chuyện của mình.

"Tôi nghĩ chắc anh cũng đã nghe đồn qua về kế hoạch của tôi muốn được thay thế vị trí của anh, đúng vậy, là tôi đã tính kế để cho cha đem anh đuổi ra khỏi công ty, sau đó lại theo đuổi Lí Thi Mạn, mục tiêu của tôi rất rõ ràng, toàn bộ tập đoàn đều là của Hạ Người Bình tôi."

Từ lúc anh cùng người phụ nữ Lí Thi Mạn kia kết giao, đều có chút tin đồn không thể tin được sinh ra, nói cái gì anh dùng kế đem đứa con cả nguyên bản được xem trọng bị đá ra khỏi vị trí người nối nghiệp vân vân, anh mặc kệ không muốn làm sáng tỏ bởi vì thực nhảm chán, anh Hạ Người Bình làm việc, không cần phải hướng những người không liên quan giải thích cái gì.

Hạ Tuấn Bình nghe xong lơ đãng: "Nếu thực sự là như vậy, thì giờ phút này cậu sẽ không lại ở chỗ này." Mặc dù anh người em khác mẹ này cảm tình không tính hòa hợp, nhưng theo anh nhận thức Hạ Người Bình, không cần đùa giỡn hay dùng thủ đoạn nào, bởi vì anh ta cũng có năng lực tiếp nhận được vị trí tổng tài này.

"Ha ha ha!" Lời nói của anh làm cho Hạ Người Bình dừng cảm cười to, mà Hạ Tuấn Bình cũng cười, bọn họ không hề nói thêm nhiều lời, dù sao tình cảm anh em bọn họ trong lúc đó người ngoài rất khó lí giải.

Bởi vì vừa rồi cũng không thấy anh nói có ý quay lại, bởi vậy Hạ Người Bình nhắc lại lần nữa ý đồ đến: "Tôi cảm thấy nếu anh không muốn nhìn thấy công ty đổ sập, thì cũng nên quay về công ty."

"Tôi cảm thấy được người muốn cho công ty ngã xuống, là cậu chứ không phải tôi." Hạ Tuấn Bình đem vấn đề trở lại trên người anh ta.

"Kỳ thật lão Tứ có gọi điện thoại cho tôi, nói nó có cầu xin cậu giúp đỡ, nhưng cậu cũng không thèm để ý đến nó, ý định muốn thấy công ty quay vòng mất linh, bởi vậy nó cầu xin tôi giúp nó xử lý vấn đề hợp đồng." Lão Tứ mấy ngày hôm trước gọi điện thoại cho anh, trừ bỏ hướng anh oán giận Người Bình ra, cũng cầu anh hỗ trợ, nhưng anh còn chưa có đáp ứng quay về công ty hay không.

"Cáp! Tôi không nghĩ đến cái tên dân đen kia, còn có một chút chỉ số thông minh " Hạ Người Bình khẩu khí vẫn là càn rỡ: "Tôi không phải đã nói rồi, rất đơn giản nếu được làm người nối nghiệp, sẽ làm tôi cảm thấy không được thú vị, cho nên anh vẫn là nhanh quay về công ty."

Đối mặt với phương thức cùng ý đồ buộc anh phải quay trở lại công ty của anh ta, Hạ Tuấn Bình chỉ có thể lắc đầu. Anh không biết nên hình dung như quan hệ của anh với Người Bình như thế nào, nói giả bộ luyện tiếc thì tựa hồ có điểm buồn nôn, có lẽ du lượng tình kết còn có thể so sánh chuẩn xác.

Bọn họ từ nhỏ đều được lấy nhau ra, ngầm phân cao thấp, nhưng nói thực ra, anh vẫn cảm thấy Người

Bình căn bản không cần vị trí tổng tài kia, có lẽ cái anh ta thích là cảm giác cùng anh cạnh tranh, dù sao lấy tính cách của anh ta, muốn thì nhất định phải tới tay.

Bất quá muốn quay về công ty hỗ trợ hay không, hiện tại không phải một mình anh có thể quyết định, anh phải hỏi ba người phụ nữ trong nhà.

Khi mọi người nhất trí cho rằng anh nên trở về công ty hỗ trợ, một tuần sau, anh trở lại công ty đi làm, mà cha sau khi anh trở lại công ty, ngại tình trạng cơ thể cùng với vấn đề mặt mũi, cuối cùng chỉ dặn dò phòng nhân sự tuyên bố chỉ thị, bổ nhiệm anh làm vị trí tổng tài, ngay hôm đó toàn bộ chuyện công ty đều do anh xử lý.

Hạ Tuấn Bình trở lại công ty làm việc, gần một tháng qua, cơ hồ mỗi ngày đều tăng ca, kể cả ngày nghỉ cùng rất nhiều công việc cùng xã giao. Thời điểm về đến nhà, bình thường là đêm khuya.

Hôm nay cũng thế, gần rạng sáng anh mới trở về nhà một chút, chờ sửa sang lại tài liệu thật tốt, tắm rửa sạch sẽ rồi lên trên giường, đã là hai giờ đồng hồ.

Vừa lên giường, anh liền một tay kéo vợ vào lòng, cho cô một cái hôn nhiệt tình, mà Vu Tâm Lăng còn lại là ôn nhu để cho anh hôn, phát hiện bàn tay nào đó không an phận ở trên người cô sờ loạn, nàng kinh ngạc hỏi: "Ông xã à, anh đang làm cái gì?"

Sau khi kết hôn cô thay đổi xưng hô, dù sao hai người đã là vợ chồng, cô thích gọi anh là chồng hoặc anh yêu.

"Làm chuyện muốn làm." Hạ Tuấn Bình mở áo ngủ của vợ ra, hôn lên bộ ngực của cô "Anh đã ba cái cuối tuần không được chạm vào em."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Tâm Lăng ửng đỏ: "Nhưng ngày mai anh còn phải làm việc..... Mỗi lần chồng muốn, cô cũng

không cự tuyệt, dù sao cô cũng thích anh ôm, nhưng còn sức khỏe của anh thì sao?

"Ngày mai anh nghỉ, không cần làm việc, cũng không cần xã giao." Công ty lại trở về quỹ đạo, hợp đồng anh cũng đã bốn ba chạy, tóm về được không ít khách hàng suýt thì chạy mất, hết thấy đều không có vấn đề.

"Thật vậy chẳng?" Nghe được ông xã ngày mai nghỉ, Vu Tâm Lăng thực vui vẻ, bởi vì anh đã vất vả cả một tháng, cô rất sợ hần mệt muốn chết rồi, hy vọng ngày nghỉ anh có thể nghỉ ngơi thoải mái,

"Nhìn bộ dáng của em thật vui mừng khi nghe xong, thực xin lỗi, dạo này lạnh nhạt với em."

"Em đều không có vấn đề gì, em chỉ sợ anh mệt mỗi thôi."

Săn sóc của bà xã làm cho Hạ Tuấn Bình cảm động, lập tức lại cho cô một hôn nóng bỏng. Một tháng này, anh cơ hồ đều rất bận rộn, ngay cả ngày nghỉ cũng không có thời gian rảnh để chăm sóc cô, nhưng anh chưa bao giờ nghe thấy cô oán hận việc gì, chính là ở một bên yên lặng ủng hộ anh.

Thấy bà xã vẫn là giống như trước, vừa hôn mặt liền đỏ, cái miệng nhỏ nhắn kia hé mở để thở, vừa đáng yêu lại mê người: "Em lại bắt đầu hấp dẫn anh sao?"

"Mới không phải, là bởi vì do anh hôn lâu quá." Hại cô hô hấp rối loạn.

Hạ Tuấn Bình hôn di chuyển xuống phía dưới, ngậm vào nụ hoa kiên quyết trắng nõn kia, nhẹ nhàng mút.

"Ừm....." Thân mình mẫn cảm mà khẽ run, cô không tự giác mà phát ra tiếng than nhẹ, sau đó cô cảm thấy có sức nặng ngăn chặn cô, làm cho cô hoang mang không thôi: "Ông xã?"

Nguyên bản người đang hôn cô lại không có phản ứng, nàng cúi đầu vừa thấy, không khỏi há hốc mồm. Làm được một nửa, ông xã thân yêu của cô cư nhiên lại đang ngủ?

Vu Tâm Lăng có điểm há hốc mồm, sau đó bật cười. Xem ra anh thật sự mệt mỏi.

Thật là, rõ ràng cũng rất mệt, làm gì còn muốn thoát quần áo của cô, nhưng lại ngậm nơi nào của nàng ngủ..... Thoạt nhìn như vậy làm cho người ta cảm thấy xấu hổ nhưng cũng cảm thấy rất buồn cười.

Không biết ngày mai ông xã tỉnh lại, biết chuyện mình làm đêm này, thì sẽ có biểu tình như thế nào? Nhất định cũng sẽ cảm thấy buồn cười lắm.

Vu Tâm Lăng đẩy anh nằm quay đầu về gối, cô sửa sang lại quần áo ngủ của mình, sau đó đưa tay ra

ôm lấy lão công đã muốn ngủ say, đêm nay cứ để cô ôm anh đi vào giấc ngủ vậy.

Ở trên mí mắt anh khẽ hôn, miệng cô giờ lên nụ cười hạnh phúc: "Ông xã thân yêu, chúc anh có giấc mộng đẹp."

Giống như nghe thấy lời của bà xã nói, chỉ thấy môi của Hạ Tuấn Bình cũng hơi hơi giờ lên, có lẽ thật sự có giấc mộng đẹp.

Kết thúc

Edit: gau5555

Beta: vô danh

Ba tháng sau.

Ở trong sân to của biệt thự Hạ Gia, đang tổ chức một hôn lễ náo nhiệt.

Chú rể là Hạ Người Bình, mà cô dâu là Lí Thi Mạn, hai nhà thương gia làm thông gia, tuy rằng cuối cùng chú rể thay đổi người, nhưng cuối cùng cũng là kết quả tốt đẹp.

Sau khi các tân khách vào trong nhà, thấy một người lớn tuổi đứng ở phía trước, chờ cô dâu đi lên chỗ chú rể, vẻ mặt mỗi người ai cũng kinh ngạc, bởi vì trên mặt chú rể có vết thương rất rõ ràng, mặc dù đã hóa trang, nhưng vẫn không che dấu được. Chú rể trước một ngày đánh nhau với ai sao?

Nhìn ra được mọi người nhìn vết thương trên mặt mình rất ngạc nhiên, nhưng Hạ Người Bình một chút cũng không để ý, hôm nay anh mặt âu phục phẳng phiu, suất khí phi phàm, khuôn mặt tuấn tú mang vẻ tươi cười chờ cô dâu xinh đẹp của anh, trong mắt anh chỉ có cô.

Các tân khách kinh ngạc còn chưa chấm dứt, lại thấy cha đang cầm tay cô dâu tiến vào hội trường, mọi người đồng thời thật rút khẩu khí, bởi vì trên khuôn mặt xinh đẹp của cô dâu, cũng có một khối xanh tím. Nghe nói tính tình chú rể cùng cô dâu đều không tốt, hơn nữa hai người đều học quá Tae Kwon Do, như vậy không phải tối hôm qua cô dâu chú rể này đánh nhau đấy chứ?

Nhìn ra được mọi người đối với vết thương trên mặt mình rất ngạc nhiên, nhưng Lí Thi Mạn tuyệt đối không để ý, hôm nay cô mặc áo cưới ngang ngực, xinh đẹp gợi cảm, kiều nhan mang theo nét tươi cười hạnh phúc hướng tới chủ rể anh tuấn của cô, trong mắt của cô chỉ có anh.

Sau khi cha cô dâu đem tay cô dâu trao cho chú rể, nhìn thấy cô dâu chú rể mới, Hạ Tuấn Bình không khỏi nở nụ cười. Bọn họ quả nhiên là vô cùng xứng đôi, ngay cả vết thương trên mặt đều vô cùng đồng nhất, xem ra quá trình phục vụ của Người Bình cũng bị thương không nhẹ.

"Ông xã, anh đang cười cái gì?" Vu Tâm Lăng rất ngạc nhiên. Bởi vì mọi người rõ ràng đều kinh sợ nhìn cô dâu chú rể mới này, duy độc có ông xã của cô lại phản ứng bất đồng, nhưng, cô có thể lý giải ý tưởng của mọi người, dù sao vết thương trên mặt cô dâu chú rể thoát nhìn dọa người, nhưng dáng vẻ của bọn họ lại rất hạnh phúc.

"Không có việc gì." Hạ Tuấn Bình đưa tay ra cầm bàn tay nhỏ bé của vợ: "Em hâm mộ sao?"

"Hâm mộ cái gì?"

"Một hôn lễ xa hoa lãng mạng như vậy." Lúc trước anh và Tâm Lăng chỉ đến tòa án để công chứng kết hôn, trừ bỏ mẹ hai bên tham dự, cũng chỉ có bạn tốt hai bên làm nhân chứng, có thể nói là nghi thức kết hôn vô cùng đơn giản.

Vu Tâm Lăng ngọt ngào cười: "Sẽ không, chỉ cần cùng với anh ở một chỗ, em cảm thấy rất hạnh phúc."

Mười năm nay, thân thể của cô cũng chỉ có anh, làm cho trong lòng cô dưỡng thành một loại vô hình ỷ lại, bởi vậy ngày hôm đó kết hôn, ở trở thành vợ của anh, nàng cảm động đến muốn khóc, căn bản là không có đi để ý sân bãi bên cạnh ra sao, còn có người nào.

Hạ Tuấn Bình nhìn ra vợ thật sự không cần, nhưng anh vẫn nghĩ muốn bù lại cho cô: "Hôm nào chúng ta bổ sung hôn lễ của mình nhé, em nói có được không?"

"Không cần."

"Không quan hệ, anh hy vọng để cho mọi người nhìn thấy bộ dáng em mặc áo cưới xinh đẹp như nào." Bọn họ cùng nhau chụp ảnh cưới, bộ dạng bà xã mặc áo cưới, thật sự là rất mỹ lệ.

"Những tương lai em mặc áo cưới, có thể sẽ xấu hổ."

"Sẽ không, em rất đẹp."

"Ý của em là đáng người của em sẽ rất béo."

"Mấy tháng sau, em béo ở chỗ nào....." Hạ Tuấn Bình thấy bà xã e lệ cười, lúc này mới hiểu ý: "Bà xã, em mang thai?"

"Vâng." Vu Tâm Lăng mỉm cười. Buổi sáng hôm trước cô nôn nghén, Nhã Viện thấy thế, giữa trưa liền lôi kéo cô đi mua que thử thai, kết quả chứng thật nàng mang thai, nhưng thời gian này, ông xã đều vội vàng đến công ty cùng hôn sự của Người Bình, cô không có thời cơ nói.

"Em muốn nói là anh sắp làm cha?"

"Đúng." Thì ra ông xã vui mừng cũng sẽ trở nên ngu ngốc

"Cám ơn em."

Hạ Tuấn Bình cảm động, ôm lấy bà xã, lập tức cho bà xã một cái hôn ngọt ngào lại nhiệt tình, cảm ơn cô làm cho anh giờ phút này cảm thấy được thật hạnh phúc.

Giống như ông xã, khi Vu Tâm Lăng biết mình có em bé, cũng rất vui vẻ.

Hai người ngọt ngào dạt vu ngôn biểu (tình cảm biểu lộ trong lời nói), cũng biểu hiện bằng nụ hôn thân mật, hoàn toàn không có ý thức được đang ngồi ở trước mặt mọi người, và trở thành tâm điểm chú ý, điều này làm cho cô dâu chú rể cảm thấy rất không thích, mà Vu Tâm Lăng liền hiểu rõ bèn thẹn thùng đem mặt giấu ở trong ngực của ông xã.

Chú rể bất mãn phê bình: "Này, Hạ Tuấn Bình, anh không phải vượt quá chứ, hôm nay là hôn lễ của tôi, diễn viên là tôi."

Cô dâu cũng phát hỏa: "Nói đúng đấy, vương tử cùng công chúa chúng ta còn chưa có hôn, các người hôn cái gì mà hôn!"

Đối mặt với cô dâu chú rể nhìn chằm chằm, nhìn bộ dạng của hai người rất tức giận, Hạ Tuấn Bình cũng biết bản thân không khống chế được đoạt nổi bật của cô dâu chú rể, nhưng lời giải thích của anh chưa có nói ra, ngược lại bật cười trước.

Wương tử cùng công chúa? Phốc!

Nhìn bộ dáng mặt mũi bầm dập của bọn họ, một chút thuyết phục cũng không có, có thể dùng mỹ nữ cùng dã thú so sánh có vẻ thỏa đáng hơn hay không? Không, có lẽ nên nói là hai dã thú.....

Thấy hai dã thú tức giận sẽ hướng lại đây, suy nghĩ vì sinh mệnh an toàn, Hạ Tuấn Bình chạy nhanh thu hồi nụ cười. Được rồi, vậy vương tử cùng công chúa tốt lắm.

Một bên Vu Tâm Lăng không biết hân đang cười cái gì, nhưng cô vẫn cười theo, bởi vì ông xã thoát nhìn rất vui vẻ. Anh gần đây lại rất hay cười, cô đoán, có lẽ là bởi vì nguyên nhân quan hệ cùng với chú Người Bình có sự thay đổi, đương nhiên còn hòa thuận cùng cha chồng nữa.

Cô hy vọng ông xã có thể luôn vui vẻ như thế, cô cũng vậy sẽ luôn bồi ở bên cạnh người anh.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Hạ Tuấn Bình về đến nhà, lập tức báo cho mẹ cùng mẹ vợ biết chuyện Vu Tâm Lăng mang thai, phản ứng của hai vị trưởng bối là cùng nhau nói chúc mừng, hơn nữa lập tức hẹn nhau đi chọn mua thuốc bổ, loại tình cảm hưng phấn không thể nói thành lời, dù sao các bà đã trông mong nửa năm nay.

Sau khi mẹ cùng mẹ vợ đi ra ngoài, Hạ Tuấn Bình lôi kéo bà xã yêu quý ngồi vào bên người, anh hôn cô một chút: "Chúng ta phải sinh thêm vài đứa nhỏ chứ?"

" Anh muốn sinh thêm vài đứa thì vài đứa." Cô sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh.

"Chúng ta đây liền sinh tám, không, mười tốt lắm."

Thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, cô mở to hai mắt nhìn: "Sinh mười, hay tám?" Có sinh nhiều quá hay không, cô có biện pháp sinh nhiều như vậy sao?

Nhìn bộ dạng thực sự phiền não của bà xã, Hạ Tuấn Bình nhéo nhẹ hai má của nàng: "Đùa em thôi, làm sao có thể để em chịu khổ sinh nhiều như vậy!"

"Ông xã, thật sự không cần sinh nhiều như vậy sao?"

"Thật sự."

Vu Tâm Lăng nhẹ nhàng thở ra.

"Chỉ cần sinh một con gái giống như em là được." Anh cũng không muốn giống như cha, nhất định phải bắt vợ sinh con nối dõi. Nhưng bà xã vẫn muốn mang thai, như vậy anh hy vọng có một con gái thiện lượng đáng yêu giống như vậy.

"Không được, em còn muốn sinh một đứa giống như anh."

"Không cần." Anh không nhất định phải có đứa con giống mình.

"Không, em nhất định sẽ phải sinh một đứa con giống anh." Cô đã muốn bắt đầu tưởng tượng mỗi ngày nhìn thấy đứa con đẹp giống như ông xã, nhất định sẽ thực sự hạnh phúc.

"Vậy em có nghĩ tới hay không, vạn nhất em vẫn sinh con gái thì làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ?" Vậy sinh cho anh mười hay tám đứa." Bất cứ giá nào, nàng cũng muốn sinh một đứa con giống như ông xã

"Thật sự là thua em." Hạ Tuấn Bình ôm nhẹ lấy vợ. Sẽ theo cô, muốn sinh vài đứa thì sinh vài đứa, mặc kệ con trai hay con gái đều tốt

Có lẽ tham gia hôn lễ có chút mệt mỏi, hơn nữa mang thai rất dễ dàng mỗi mệt, Hạ Tuấn Bình phát hiện ra vợ anh lại đang ngủ, anh không dám đánh thức cô, ôm cô, anh để cho cô dựa vào,

sau đó chính mình cũng nhắm mắt lại, cùng vợ cùng nhau ngủ trưa, tuy rằng rất bình thường nhưng thực hạnh phúc.

—— Toàn thư hoàn ——